

ÖZGÜR GELECEK YOLUNDA

İŞÇİ-KÖYLÜ

www.iscikoylu.org

Sayı: 2005-8

19

*Yıl:2 *8-21 Nisan 2005 *Fiyatı: 75 YKrş ISSN:1303-9350

Devrimci 1 Mayıs için ileri!

Emperyalistlerin ve yerli uşaklarının ülkemiz ezilen sınıflarına yönelik başlattığı ve sürdürdüğü kapsamlı saldırılara karşı sınıfın dayanışma ve birlik ruhuyla 1 Mayısla yürüelim.

Özelleştirme talanına karşı önce SEKA işçilerinin direnişi ardından TEKEL işçilerinin ayağa kalkışı bu yılki 1 Mayıs'ın özünün ve içeriğinin ne olması gerektiğini bize söylemektedir. Özelleştirmeye karşı direnen işçilerin sesini öncüsüyle buluşması gereken bir çağrı olarak kabul ediyor ve 1 Mayıs'a bu çağrıyla hazırlanıyoruz.

Saldırının artan boyutu ve kapsamına paralel ezilenlerde biriken tepki ve öfkenin önümüzdeki ayların çetin mücadele günlerine yansıtılması için 1 Mayıs'ta öncünün çağrılarını haykıralım.

Ortadoğu'da direnen Irak halkı, İsrail siyonizminin duvarlarını yumruklarıyla parçalayan Filistin halkı başkaldırma ve direnmeyi öğretiyor.

Ülkemizde özelleştirme saldırısına direnen işçiler ve sınıf dostları; tarımın yok edilmesine direnen köylüler; her türden şovenist saldırıya ve yok sayılmaya karşı direnen Kürt halkı; soruşturma terörüne ve geleceksizlik saldırısına karşı koyan halk gençliği; gerçek öncüsüyle buluşmayan, örgütlenmemiş öfkenin gelecekte hükümünün olmadığını bilmelidir.

Bu bilinçle devrimci ve ilerici güçlerin iradesi ile kutlanacak olan 1 Mayıs için; en geniş kesime ulaşmak, onları saflarımıza kazandırmak için hazırlıklarımızı hızlandıralım.

1971'lerden gelen 91 Harbiye direnişini yaratan iradenin coşkusuyla ve bilinciyle kuşandığımız cüretle devrimci 1 Mayıs için ileri!

Türkiye üsler ülkesi haline getiriliyor!

Türkiye'de de İncirlik başta olmak üzere İzmir ve Diyarbakır'da tartışılan üslerin son dönem yoğunluklu olarak gündeme girmesi ve tartışılmasının önemli bir yanını bu hedef oluşturuyor. ABD tarafından önemi birçok kez vurgulanan İncirlik, bilindiği gibi Ceyhan Limanı'na, tahıl ihracatının çıkış noktası olan Mersin ve İskenderun Limanı'na yakın. Bunun yanı sıra Hazar, Basra, Süveyş, Boğazlar, Ege gibi oldukça stratejik öneme sahip bölgeleri denetimi altına alma özelliği var.

Şubat ayı başlarında Ankara'yı ziyarete gelen ABD Savunma Bakanlığı Müsteşarı Douglas Feith üsler konusundaki gerekli ultimatomu vererek Türkiye'den ayrıldı. Yayınlanan haberlerin satır aralarında Feith'in Türkiye'ye; "Kıbrıs için bizden destek beklemeyin. Kerkük, Iraklıların sorunu. İncirlik'in yeni statüsünde ısrarlıyız" gibi talimatlarda bulunduğu belirtildi. Ardından Condolezza Rice'in ziyareti ve ABD ile Türkiye ilişkilerinin önemi hatırlatılarak, Türkiye kamuoyunda üzerinde durulan ABD karşıtlığının giderilmesi gerektiği gibi hassas konuların üzerinde önemle duruldu.

Sayfa 3

İşçi-köylü'den

**BİRLEŞİK, KİTLESEL,
DEVRİMCİ 1 MAYIS İÇİN İLERİ!**

Sayfa 30

*Biz o bayrağı,
operasyonlarda
katledilen insanların
başucunda,
işkencehanelerde,
yakılıp yıkılan her Kürt
köyünün tepesinde,
vurulan gerillaların
cenazeleri başında poz
verenlerin elinde
görüyoruz. İşte bu
yüzden biz "bu bayrak
bizim bayrağımız
değildir" diyoruz.*

Milliyeti ne olursa olsun bilinçli Türkiye proletaryası, burjuva milliyetçiliğinin bayrağı altında yer almayacaktır!

"Bilinçli proletaryanın denenmiş olan kendi bayrağı vardır ve onun, burjuvazinin bayrağı altında safa girmesinin gereği olamaz."

Türk hakim sınıflarının her türden kliğinde eşsiz ve ortak bir kimlik bunalımı 85 yıldır için için kaynayıp duruyor. Kemalizm'in ideolojik çizgisinde "yüzünü Avrupa'ya dönmüş" bir batılılık gömleği TC faşizmi üzerinde hep eğreti, hep yapışık durdu. "Ulusal egemenlik" ve "vatan-ezan-bayrak" edebiyatıyla

oluşturulan yapay Türk milliyetçiliği ile "çağdaş medeniyetler seviyesi" nutku altında ABD ve Avrupa Birliği emperyalist devletlerine teslim edilen ekonomik-siyasal ve askeri rota çeliştikçe, devletin kimlik bunalımı da derinleşti. Dışarıya karşı yarı-sömürge olmanın uşaklığı, içerde milliyetçiliğin-şovenizmin aslan kükreyişiyle örtülmeye çalışıldıysa da, bu ikili yön Türk hakim sınıflarının temel karakter(sizliği) haline geldi.

Sayfa 16-17

**KATLEDİLiŞİNİN 32. YILINDA
KOMÜNİST ÖNDER İBRAHİM KAYPAKKAYA
YOLDAŞI ANMA GECESİNDE BULUŞALIMI**

PROGRAM
GRUP KIZILIRMAK
ARZU
FERHAT TUNÇ
SERVET KOCAKAYA
PARTİZAN SANAT
TOPLULUĞU
GRUP HAYKIRIŞ
HALK OYUNLARI
ENTERNASYONAL
DELEGASYONLAR
FİLM

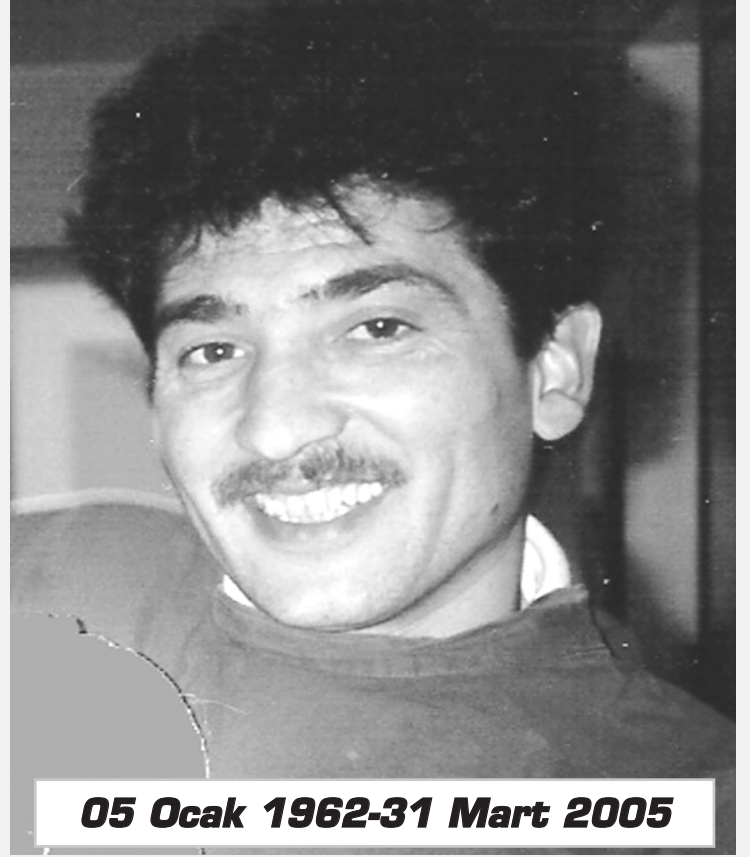
14 MAYIS 2005 Saat: 15:00

**FRIEDRICH-EBERT-HALLE
ERZBERGER STR. 89
67063 LUDWIGSHAFEN
GECE TERTİP KOMİTESİ**

**ACIMIZ DERİN, ÖFKEMİZ BÜYÜK!
İŞ KAZASI SONUCU
KENAN HARİTE YOLDAŞIMIZI
KAYBETTİK!**

Anısını mücadelemizde yaşatacağız!..

**GÜNEY BÖLGESİ
PARTİZAN OKURLARI**

05 Ocak 1962-31 Mart 2005

**15.MÜCADELE YILIMIZDA
DAHA GÜÇLÜ GELİYORUZ...**

PROGRAM:

Grup Star
Grup Zazyaş
Grup Yankı
Grup Asya
Emrah Nuryanı
Hüseyin Tosun
Mehmet Karatay ve Grubu
Sinevizyon
Basel Halk Akademisi
Nergis Korosu
Basel Halk Oyunları
Zürich Halk Oyunları
Davut Züma Halay

**24
NİSAN
2005
SAAT
12:00 - 24:00**

GİRİŞ 10,-

**15. MÜCADELE YILIMIZDA
DAHA GÜÇLÜ GELİYORUZ...**

KONUŞMACILAR:
İTİF Başkan
Sibel Arslan
Mustafa Atıcı
Uğur Çamlıbel

Kenan Yoldaş ölümsüzlüğe uğurlandı!

Bir yoldaşımızı acı bir iş kazası sonucu kaybettik. Almanya'nın Ulm şehrinde yaşayan ve orada Tohum Kültür Merkezi'nin kurucu üyesi olan Kenan Harite yoldaşı, 31 Mart 2005 saat 03:00 sularında kaybettik.

Hiçbir zorluğa başeğmeyen yoldaşımız için 01 Nisan 2005 tarihinde bir anma düzenlendi.

Anma saat 10:30'da planlanmasına rağmen, cenaze-

ye el koyan savcılığın gecikmeli izin çıkartmasından kaynaklı, 12:15'te başladı.

Kenan yoldaşın tabutunun gelmesiyle orak-çekeçli bayraklarla sarıldı ve sloganlarla anma salonuna getirildi. 600 kişinin katıldığı bu anmada, ilk olarak Ulm Tohum Kültür Merkezi adına bir konuşma yapıldı, ardından ATİK adına bir yoldaşımız konuştu. Konuşmasında dünyada her saniyede 8 çocuğun açlıktan öldüğünü hatırlatan yoldaş, ailesinin metanetli olmasını söyledi ve kitlenin gözlerinde Kenan yoldaşın emperyalizme karşı mücadelesinin anlamına da vurgu-

lar yaptı. Daha sonra Partizan adına söz alan bir yoldaşımız, Kenan yoldaşın mücadelesinin anlamına değinirken, daha bir kaç ay önce Ulm'den Dersim dağlarına uzanan Cafer Kara yoldaşımızı kitlelere hatırlattı.

Devrimci dayanışmanın güzel bir örneğini sunan AGİF, Ulm Devrimci Demokrasi okurları, Ulm Ekmek ve Adalet okurları, Birumut taraftarları adına gelen mesajlar, zaman darlığından dolayı okunamadı.

Bu konuşmaların ardından insanlar tabutun önünden geçerek, Kenan yoldaş'la vedalaştılar. Daha sonra Partizancı yoldaşlar tabutun etrafında bir daire oluşturarak "Yoldaş seni anacağız" marşını söylediler. En son olarak ailesine vedalaşması için zaman bıraktıktan sonra alkışlarla Kenan yoldaş uğurlandı ve anma sona erdi. (Ulm)

**işçi-köylü
senin sesin!
OKU-OKUT!
ABONE OL!
ABONE BUL!**

**ABONELİK
ŞARTLARI**

6 AYLIK: 10.200.000

1 YILLIK: 20.400.000

NOT: İstedığınız süreye denk gelen oranda parayı hesap numaralarımıza yatırarak banka dekontunu yayinevimize fakslayınız ya da postalayınız.

Abonelik ücretine posta masrafları dahildir.

Türkiye üsler ülkesi haline getiriliyor

Geride bıraktığımız zamanı dolduran bayrak gündemi tartışmaları arasında önemli gelişmeler yaşandı. "Büyüyen ekonomimiz" bunun bir yanını oluştururken diğer yanını ise efendisi ABD'ye hizmette kusur etmeyen uşak TC'nin yeni hamle ve adımlarını gördük. Kısa bir süre önce Proletarya Partisi tarafından uyarı amaçlı eylem yapılan İncirlik Üssü koşulsuz bir şekilde ABD'nin hizmetine açılıyor.

Kürt halkı ve emekçilere yönelik saldırılarda en önde sallanan bayrak hassasiyetiyle yürüten gündem de bağımsızlık kavramının bolca tartışıldığı bugünlerde, bu gelişmelere gözlerini kapatanlar, kulaklarını tıkayanlar bağımsızlığı tartışmaya ve halkın bağımsızlık duygularını şaha kaldırmaya devam ediyorlar.

ABD elçilerinin yoğun Türkiye ziyaretlerinin ardından daha fazla gündeme giren İncirlik Üssü ve Türkiye'de yeni "koşulsuz üslerin" açılması tartışmaları atılan bu adımla yeni bir sürece girmiş durumda. İncirlik konusunda alınan talimatlara ve bu konuda TC yetkililerinin yaptığı açıklamalara geçmeden önce kamuoyunda tartışılan ABD'nin yeni savunma stratejisine değinmekte fayda var. Zira üsler konusundaki ısrarın temeli belli boyutlarıyla bu stratejinin kendisinde anlam bulunmaktadır. 18 Mart tarihinde Rumsfeld imzalı bir dokümanla açıklanan bu yeni stratejinin özünü saldırgan politikalar belirlemektedir. "Stratejik belirsizlik", "sonu belirsiz savaş" gibi bir dizi tanımlamanın yer aldığı bu belge önümüzdeki dört yılın ABD açısından hareket planı olarak ortaya konulmuş durumda.

Üzerinde durulan diğer önemli konuların arasında ABD'nin uluslararası hareket kabiliyetini engellemek ve küresel düzeyde stratejik erişim ve hareket özgürlüğünü korumak, ittifakları ve işbirliklerini geliştirmek geliyor. Bu vurguların içinde geçen erişim özgürlüğü ABD açısından özel bir önem taşıyor. Bu konudaki olanakların tümünün ABD'ye açılması ancak rakiplerine kapatılması üzerinde özellikle duruluyor.

Yeni olmayan imparatorluk tezlerinin somutlandığı bu belgede yukarıda da vurguladığımız gibi yeni saldırgan politikaların belirlenmiş hatları bulunmaktadır. Çerçevesi ve sınırları ABD tarafından belirlenen bu imparatorluk sisteminin denetiminin ise silahlandırılmış geniş bir ordu ve üslerle yapılması hedefleniyor.

Türkiye'de de İncirlik başta olmak üzere İzmir ve Diyarbakır'da tartışılan üslerin son dönem yoğunluklu olarak gündeme girmesi ve tartışılmasının önemli bir yanını bu hedef oluşturuyor. ABD tarafından önemi birçok kez vurgulanan İncirlik, bilindiği gibi Ceyhan Limanı'na, tahıl ihracatının çıkış noktası olan Mersin ve İskenderun Limanı'na yakın. Bunun yanı sıra Hazar, Basra, Süveyş, Boğazlar, Ege gibi oldukça stratejik öneme sahip bölgeleri denetimi altına alma özelliği var.

Şubat ayı başlarında Ankara'yı ziyarette gelen ABD Savunma Bakanlığı Müsteşarı Douglas Feith üsler konusundaki gerekli ultimatomu vererek Türkiye'den ayrıldı. Yayınlanan haberlerin satır aralarında Feith'in Türkiye'ye; "Kıbrıs için bizden destek beklemeyin. Kerkük, Iraklıların sorunu. İncirlik'in yeni statüsünde ısrarlıyız" gibi talimatlarda bulunduğu belirtildi. Ardından Condolezza Rice'in ziyareti ve ABD ile Türkiye ilişkilerinin önemi hatırlatılarak, Türkiye kamuoyunda üzerinde durulan ABD karşıtlığının giderilmesi gerektiği gibi hassas konuların üzerinde önemle duruldu.

Bu ziyaret trafiğinin temel konularından biri olan üsler konusundaki ABD'nin Türkiye üzerinde uyguladığı baskı nihayet sonlandı ve Abdullah Gül İncirlik'in ABD'ye koşulsuz açıldığını açıkladı. Açıklamadan kısa bir süre önce Ameri-

ka'ya giden AKP Genel Başkan Yardımcılarından Murat Mercan, yaptığı açıklamada bu konuda hükümet içindeki görüşmelerin kısa zaman içinde sonuçlanacağını ve gerekli sonucun açıklanacağını belirterek, meclisin bu sorunu halledeceğini özellikle vurgulamış. Bu gelişmelerin ardından yaşananlar ise hükümetin fazla gürültü çıkarılmasına izin vermeden ABD'nin isteklerini karşılamak ve bozulan ilişkilerin rayına girmesini sağlamak için gerekenlerin yapılması biçiminde şekillendi.

ABD ile İncirlik konusunda yapılan yeni anlaşmanın çerçevesini ifade etmek gerekirse; denetim ve kullanım hakkının ABD'ye ait olduğu bir biçim demek yanlış olmayacaktır. İncirlik'i lojistik merkez olarak kullanmak isteyen ABD, nakliye uçaklarının uçuşu için "tek tek izin" almak yerine "blok izin" istediğini ve bunun olumlu karşılandığı belirtiliyor. Üssün görevi ise "acil durumlarda" müdahale için gerekli olan tüm silahların konumlandırılması olarak formüle edilmiş durumda.

İncirlik üzerine yürütülen pazarlıklar bayrak çığırtkanlığı gündemi altında bitirilirken, ABD üssün incelenmesi ve gerekli hazırlıkların başlatılması talimatını verdi bile. Şimdiden yapılan düzenlemelerde 3 bin kişilik ABD personelinin barınabileceği koşullar hazırlanmış durumda. Tüm izin mekanizmasının kaldırıldığı ve yetkinin ABD'de toplandığı Üssün kullanım kapa-

sitesi de bu yeni duruma göre şekillendirilecek.

ABD'nin istemleri sadece İncirlik'le sınırla değil. Türkiye'yi deyim yerindeyse Üsler cennetine dönüştürmek isteyen ABD hatırlanacağı gibi NATO'nun hareket merkezi niteliğinde bir üs, Karadeniz'de Samsun ve Trabzon'da ve Konya'da askeri tatbikatlar için bir merkezin kurulması planlarının hayata geçirilmesi için adımların hızlandırılması hedefi TC'nin önüne konulmuş durumda.

Genelkurmay II. Başkanı Orgeneral İlker Başbuğ gazetecilerin İncirlik'in ABD tarafından kullanımını üzerine yönelttiği sorulara "Türkiye'de ne NATO Üssü, ne de Amerikan Üssü vardır. Türkiye'deki bütün üsler Türkiye'ye ait ve Türkiye'nin hükümrânlığında olan üslerdir" biçiminde yanıt veriyor. Üslerin Türkiye'de bulunması mantığından hareketle verilen bu yanıtın, Türkiye'nin özellikle ABD tarafından kullanılan bir üsler ülkesi olması pozisyonunu değiştirmiyor.

Bunların yanısıra ABD İncirlik'e yatırım konusunda önemli hamleler içinde. Hazırlanan 2006 bütçesi içinde ABD'nin yatırım yapılması gerekenler listesinin başında İncirlik bulunuyor. 20 milyon dolarlık yatırım yapılacağı belirtiliyor.

Irak'ta sıkışan ABD'nin son dönem izleyeceği politikanın dünden daha fazla saldırganlık üzerine kurulu olacağı açıktır. Üsler ve askeri anlamda yapılan yatırımlar ve genişleme hamleleri bunun sadece küçük bir kanıtı. Ekonomisindeki engellenemez geriye dönüşü ve buna paralel dünya pazarlarındaki hakimiyetinin zayıflaması ve buna karşı rakiplerinin küçümsenmeyecek bir yol alması bu saldırganlığın temel noktası.

Türkiye ile gerilen ilişkilerin düzeltilmesi anlamında İncirlik üzerine yürütülen tartışmalar ve efendisinin taleplerine karşı çıkamayan TC devleti, uşak misyonuna uygun hareket ediyor. Üssün aktif kullanımının Ortadoğu halkları başta olmak üzere dünya halklarına yönelik ciddi saldırı ve tehditlerin oluşması anlamına geldiği açıktır. Bu anlamda Proletarya Partisi tarafından yapılan uyarı eyleminin haklılığı ve meşruluğu ortadadır. ABD'ye karşı Ortadoğu halklarının verdiği mücadele ve ülkemizde artan ABD karşıtlığı örgütlenmesi ve büyütülmesi gereken temel dinamiklerdir. Bu dinamiklerin örgütlenmesi ve harekete geçirilmesi iradesi ise bizdedir...

Irak'ta sıkışan ABD'nin son dönem izleyeceği politikanın dünden daha fazla saldırganlık üzerine kurulu olacağı açıktır. Üsler ve askeri anlamda yapılan yatırımlar ve genişleme hamleleri bunun sadece küçük bir kanıtı.

Sınıfsal Bakış

TARİH HÜKMÜNÜ YİNE PROLETARYA ÖNDERLİĞİNDEKİ DEVRİMLERLE VERECEKTİR!

Yakın zaman önce (özellikle 1990'lar-dan sonra) "devrimler tarihe karıştı", "sosyalizm/komünizm bitti, iflas etti", "sınıf mücadelesi tarih oldu" ve daha bir dizi herkeşçe bilinen deli saçması ile ideolojik bombardımana girilen emperyalist burjuvazi ve ona çok değişik biçimlerde yedeklenen burjuvazinin bütün akrabaları; bizatihi sınıf mücadelesi karşısında bozguna uğrayınca, kimi konulardaki saldırılarını daha farklı söylemlere kaydırarak sürdürmeyi tercih etmeye başladılar. Bunların başında "devrimler" olgusu geliyor.

Turuncu, portakal, kadife, gül, sedir derken son olarak bunlara limon, lale adı altında "express" diye nitelendirilen "devrimlerin" tamlamaları eklendi. İlk örnek Yugoslavya'da yaşanırken "devrim" sözcüğü pek kullanılmıyordu. Dünyadaki gelişmeler "devrim" kavramının içeriğini boşaltmak için böyle bir manipülasyonu gerekli kıldığı aşamada, yapılan bu müdahaleler aynı zamanda bu tanım ile lanse edilmeye başlandı. Artık "devrim"den anlaşılması gerekenin de bu "tarz" olduğu propaganda edilmektedir. Üstelik bunun belli bir aşamadan sonra danışıklı olmadığını iddia etme durumunda olanların, aksini ispat için işlerinin çok zor olduğunu da belirtmek gerekiyor.

Bunu, sadece ABD Kırgızistan Büyükelçisi Stephen Young'ın Kasım 2004'de sarf ettiği, "Eğer Kırgızistan'da iktidar barışçı yollarla el değiştirirse, bu durum bütün komşu Orta Asya devletlerinin vatandaşlarını umutlandıracaktır." sözlerine bakarak söylemiyoruz. Bunu, yalnızca son 17 ay içinde gerçekleşen üç "devrim"de birbirine yakın güçlere sahip iki kesimin zaman zaman göğüs göğüse geldiği halde küçük çapta olaylar dışında büyük bir nezaketle yönetimi devretmelerinden kaynaklı da iddia etmiyoruz. Bunu, esas olarak eski ve yeni yönetimlerin farklı emperyalist güçlerle olan ilişkilerindeki sürecin "devrim"lerden sonra esasta ciddi bir değişim göstermemesinden dolayı belirtiyoruz.

Nitekim, gerek Gürcistan, gerek Ukrayna'daki "batı yanlısı" olarak tanımlanan "yeni" yönetimler (ki bunlar tıpkı şimdiki "yeni" Kırgız yöneticileri gibi eski dönemin görevlileri, yöneticileri idi) eski yönetime göre farklı kabul edilebilecek adımları, Rusya'nın çıkarlarına açıktan aykırılık oluşturabilecek biçimde atmamaktadır. Yine bu "yeni" yönetimlerin Rusya tarafından çok geçmeden sineye çekilmesi, meselenin hiç de büyütüldüğü gibi olmadığını göstermektedir. Bir başka anlatımla, bu ülkelerde yaşanan ekonomik ve sosyal sorunlardan hareketle, ABD emperyalizminin hem işbirlikçileri hem de taşeronları (elçileri, vakıfları, kuruluşları) eliyle müdahalesi karşısında, eski varlığı zaten çoğunda yıpranmış Rus emperyalizminin yetersiz ve kimi durumlarda çaresiz kalması söz konusudur.

"Sivil itaatsizlik"le halk kitlelerine "devrim" yaptırma olayı ilk kez Yugoslavya'da tezahür etmişti. Belgrad'da George Soros'un finanse ettiği "Otpor" isimli genç-

lik örgütünün önderliğinde harekete geçen kitle hareketi "başarılı" olmuştu. Bunu, 2003'ün Kasım'ında yine Soros'un beslediği öğrenci gençlik örgütü "Kmara"nın eylemleriyle Tiflis'teki hareket izledi. Gürcistan'da Saakaşvili yönetimi ele geçirdi. Ukrayna'daki örgütün adı ise "Pora" idi. Yönetim bu kez Yuşçenko getirildi. Aynı senaryo değişik dillerde filme çekiliyordu sanki. Seçimlerde hile ve yolsuzluk iddiaları ortaya atılmakta, kitleler galeyana getirilerek büyük protesto gösterileri düzenlenmekte, kimi sokak çatışmaları, bazı örneklerde yağmalama olayları yaşanmakta, yenilenen seçimleri kazanan muhalefet, yönetimi devralmaktaydı. Bu tarz da işin içine kitlesel gösteriler girdiği için "devrim" olarak adlandırılmaktaydı.

Kırgızistan'da ise "düşmeye" benzer biçimde 27 Şubat ve 2 Mart tarihli iki turlu parlamento seçimlerinde yolsuzluk/usulsüzlük iddialarıyla basıldı. Orta Asya'daki BDT üyelerinin 6 milyonluk nüfusuyla en "çelimsiz" ülkesinde, ekonomik, sosyal ve siyasal zemin halk hareketi için oldukça elverişli bir durum arz ediyordu. Kişi başına gelir 1990'lardaki 3030 dolar seviyesinden 10 katlık bir düşüşle 300 dolara gerilemiş, halkın yüzde 65'i yoksulluk sınırının altına düşmüş, Akayev'in hanedanlık tarzı yönetimi kitlelerin büyük nefretini kazanmıştı.

Daha fazla ayrıntıya girmeden sözü birinci ağızdan etkili ve de yetkili kişiye, ABD Kırgızistan Büyükelçisi Young'a bırakacak olursak; "iyi niyet elçisi"nin, 19 Mart tarihinde Kırgızistan resmi internet sitesinde deşifre edilen gizli raporunda, aylar öncesinden ABD hükümetine özetle şunları bildirdiği açığa çıkıyordu: "Tacikistan, Kazakistan ve Özbekistan'da demokratikleşme sürecinin tetiklenmesi ve Rusya ile Çin'in bölgedeki gücünün sınırlanması açısından Kırgızistan kilit öneme sahiptir. Muhalefet partilerine mali desteğin 30 milyon dolara çıkarılması gerekmektedir. Fonlarımızdan çeşitli sivil toplum kuruluşlarına da kaynak aktarılmalıdır. Rusya hükümetinin etkisini asgariye indirmek için, onları Kırgızistan'ın işlerine karışmaması konusunda uyarıcı demeçler yayınlanmalıdır."

Sonuç itibarıyla, Rusya'nın da üs bulundurduğu, Şangay İşbirliği Örgütü üyesi, Çin'in yumuşak karnı olarak nitelendirilen Sinkiang Bölgesi (Doğu Türkistan/Sincan-Uygur Özerk Bölgesi) ile komşu olan; uyuşturucu trafiğinde önemli bir kavşak kabul edilen, Kazakistan ve Özbekistan'a komşu olması bakımından stratejik bir konumu bulunan, dahası Orta Asya'daki "eski Sovyetik" rejimlerden birisi olması sebebiyle Kırgızistan'da; inisiyatif elde etmek ABD emperyalizmi açısından özellikle de bu süreçte çok kritik bir hamledir. Aynı bölgeye Afganistan ve Nepal'in de komşu olduğu düşünülürse durum daha iyi değerlendirilebilecektir. Bu ülkede ABD'nin 11 Eylül'den sonra üs elde etmiş olması önemli bir kazanımdı. Ancak Akayev özellikle 2004'den sonra "denge"yi Rusya ve Çin le-

hine belirgin biçimde bozmaya başlayınca (büyük oranda etkileşimle ABD'nin kendisinden vazgeçme sürecine girdiğini görmesine paralel bu durum hızlandı) üs de işlevsizleşti.

Biz meselenin yazımızın başında dikkat çektiğimiz yanına dönmek istiyoruz. İktidarların el değiştirme biçiminin zor yoluyla, devrimlerle olacağı tespiti, MLM öğretinin temel saptamalarından birini oluşturmaktadır. Bu konuda söze Lenin'in Marks'tan yaptığı bir alıntıyla başlamak gerekiyor :

"12 Nisan 1871 günü, yani tam da Komün sırasında Marks, Kugelmann'a şöyle yazıyordu:

'... Benim 18. Brumaire'in son bölümünde, eğer yeniden okursan göreceğin gibi, Fransa'da gelecek devrim girişiminin, şimdiye dek olduğu gibi artık bürokratik ve askeri makineyi başka ellere geçirmeye değil, onu kırmaya dayanması gerekeceğini belirtiyorum (kırmaya sözcüğünün altı Marks tarafından çizilmiştir; asıl metinde, sözcük zerbuchen'dir). Bu, kıta üzerinde gerçekten halkçı bütün devrimlerin ilk koşuludur. Kahraman Parisli arkadaşlarımızın giriştikleri şey de, işte bu.' (Neue Zeit, XX, I, 1901-1902, s. 709). (Marks'tan Kugelmann'a Mektuplar'ın biri benim tarafımdan düzenlenmiş ve önsöz yazılmış en az iki Rusça baskısı vardır).

'Bürokratik ve askeri makineyi kırmak': Marksizmin, devrim sırasında proletaryanın devlet karşısındaki görevleri üzerine başlıca dersi bu birkaç sözcükte kısaca dile getirilmiş bulunuyor. Ve, Marksizmin Kautsky'ye borçlu bulunduğumuz temel "yorumu" ile yalnızca tamamen unutulmuş olmakla kalmayan, ama açıkça bozulmuş da olan şey, işte bu derstir!"(Lenin, Devlet ve İhtilal, Bilim ve Sosyalizm Yay.,2.Baskı, sf.44)

Mao'yu, Lenin'i kabul etmeyenlere Marks'ı sunmak için bu yöntemi seçmiyoruz. Zira uzağa gitmeye gerek yok, ülkemizdeki nice "dehalar" da "Marks'ı aşma ermişliğine" ulaşarak onun öğretilerini reddediyorlar. Değil devlet, devrim; artık sınıf teorileri de "mahkum edilerek" "çağdaş yoruma" kavuşturulmuş bulunuyor. Biz konumuzla devam edecek olursak; Lenin yoldaşın "devrim sırasında proletaryanın devlet karşısındaki görevleri üzerine başlıca ders" olarak nitelediği Marks'a ait saptamaların öncelikle altının çizilmesi gerekmektedir. Devrimlerin neden zora ihtiyaç duyduğu, sermayenin nasıl bir egemenlik tesis ettiği ve burjuva devlet mekanizmasının neden kırılması ve parçalanması gerektiğini Lenin yoldaş şöyle açmılıyor:

"Artık siyasal mekanizmanın bu tür ek-sikliklerine ve kapitalizmin siyasal zarfındaki kusurlara bağımlı olmadığı için, "zenginlik" in sınırsız gücü demokratik cumhuriyette daha güvenlidir. Demokratik cumhuriyet, kapitalizmin mümkün olan en iyi politik biçimidir; esasen sermaye, demokratik cumhuriyeti (Palçinski, Çernof, Çereteli ve kumpanyası aracılığıyla) ele geçirdikten sonra, iktidarını öyle sağlam, öyle güvenli bir biçimde kurar ki, burjuva demokratik cumhuriyetindeki hiçbir kişi, kurum ya da parti değişikliği, onu sarsamaz.

Ayrıca, genel oy hakkını, burjuvazinin egemenlik aleti olarak nitelendirdiği zaman, Engels'in tamamen kesin ve açık olduğunu da belirtmek gerekir. Alman sosyal

demokrasininin uzun deneyimini açıkça hesaba katan Engels, '(G)enel oy hakkı ... işçi sınıfının olgunluğunu ölçmeyi sağlayan bir göstergedir. Bugünkü devlet içinde bundan daha çok hiçbir şey olamaz ve olmayacaktır.' der.

Bizim Devrimci-Sosyalistlerimizle Menşeviklerimiz gibi küçük-burjuva demokratları, tıpkı ikiz kardeşleri olan batı Avrupa sosyal-şoven ve oportünistlerinin tümü gibi, genel oy hakkından açıkça ve "daha çok" bir şey beklerler. Genel oy hakkının, "bugünkü devlet içinde", emekçiler çoğunluğunun iradesini gerçekten ifadeye ve bu iradenin yerine getirilmesini sağlamaya yetenekli olduğu düşüncesini paylaşır ve bu yanlış düşüncü halka aşılırlar." (Lenin, Devlet ve İhtilal, Bilim ve Sosyalizm Yay., 2. Baskı, sf.19)

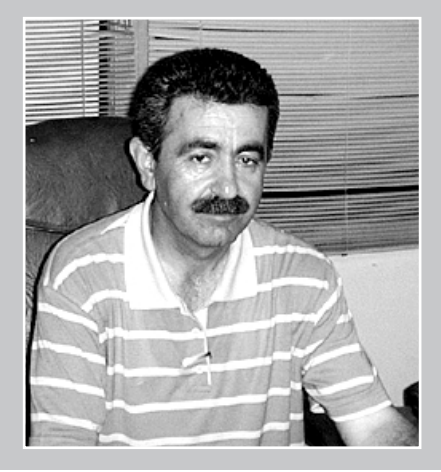
Son 1.5 yıl içinde Gürcistan, Ukrayna ve Kırgızistan'da yaşanan yönetim değişiklikleri, diğer bir çok ülkedeki (Türkiye'de olduğu gibi) "seçimler" yoluyla meydana gelen "değişim"ler kadar "yenilik" taşımaktadır. Gelişmelerin ve yaşananların yukarıda değindiğimiz çok değişik boyutları olmakla beraber, rejim/düzen/sistem değişikliğine karşılık gelen bir niteliği bulunmamaktadır. Bu nedenle "devrim" diye adlandırılması, aldatmacadan, bilinçli bir yanıltmacadan ibarettir.

Öyle ki, 1989'da sosyal-emperyalist blokta yaşanan çözümlere paralel, Doğu Avrupa'daki devletlerde birbiri ardına meydana gelen yönetim değişiklikleri de rejim/sistem/düzende alt üst oluş yaşanmasına neden olan boyutlar taşııyordu. Karşı-devrim bu ülkelerde çok daha önceleri gerçekleşmiş, kapitalist üretim ilişkileri geliştirilmiş ve sistem modern revizyonistler eliyle dönüştürülmüştü. 1990'lara doğru olan bitenler ise, hakim sınıf klikleri arasındaki kışıymaydı. Nitekim, sonraki süreçte bu ülkeleri kimse "dışarıdan" gelip yönetmemiştir. Bu manada, 1960, 1971 ve 1980'de Türkiye'de askeri faşist diktatörlük sürecine geçişler, karşı-devrim veya başka bir biçimde adlandırılmaz. "Darbe" tanımı dahi esasen olayın niteliğini tam ve doğru olarak yansıtmayıp yanlış anlayışlar yayabileceğinden tercih edilen bir ifade olmamalıdır.

Bu noktada, asıl ele alınması ve tartışılması gereken sorunlardan birisi ve belki de birincisi, emperyalistlerin neden "devrim" kavramını yok etmeyi başaramayınca içeri boşaltmaya çalıştıklarıdır. "Bu onların klasik yöntemidir, bir çok kavram buna örnek gösterilebilir" demek yeterli değildir. Burada zamanlama kavramı dikkat çekicidir. Hiçbir mesele süreçten, koşullardan bağımsız tartışılmamalıdır. Bugün dünyada ve bu ülkeler özgülünde bölgedeki koşullar kitlelerin "devrime seferber olması" açısından karşı-devrimin gözünü korkutan bir boyut almaktadır.

Emperyalistler, gerek işgallerde uğradıkları başarısızlıklara yol açan direnişlerin kıvılcımı; gerekse de dünya çapındaki iktisadi krizin kitleleri sürüklediği sefalet ve yıkım şartları nedeniyle keskinleşen sınıf ilişkilerinin yarattığı bunalım ve öfkenin yaratacağı patlamaların korkusuyla hareket etmektedirler. Bir yandan emperyalist emelleri doğrultusunda sürekli hamle yapmakta, diğer yandan da etraflarını saran yangına karşı taşıma suyla iş görmeye çalışıyorlar. Bunun nafil bir çaba olduğunu bir kez daha anladıklarında iş isten geçmiş olacaktır!

Tuzla Organize Deri Sanayiye sıcak günler bekliyor

TİS (Toplu İş Sözleşmesi) sürecinin başlamasıyla birlikte Deri-İş Tuzla Şubesi ve deri işçilerinin üzerinde patron ve jandarma baskısı artmaya başladı. Tuzla Kaymakamlığı sendikaların basın açıklaması yapmasına bile tahammülsüzlüğünü yüzlerce jandarmayı sendika önüne yığarak gösteriyor. Deri patronlarının emirleriyle sendika ve Organize Deri Sanayi Bölgesi abluka altına alınırken Deri-İş Tuzla Şube yöneticileri ile Genel Merkez yöneticileri kazanılmış haklardan asla taviz vermeyeceklerini ve işçilerle birlikte karar vererek TİS sürecini geçireceklerini belirtiyorlar. Konuyla ilgili Deri-İş Genel Başkan Yardımcısı Musa Servi ile röportaj yaptık.

“Onurlu bir şekilde TİS’i bitireceğiz”

- Tuzla’daki TİS süreci hangi aşamada, gelişmeler nelerdir?

M. Servi: Bugün Türkiye’de yapılan toplu sözleşmeler pek iyi durumda değil. Çünkü sendikaların içinde bulunduğu durum iyi değil, örgütlenme konusunda gerilemeler var. Biz sendikaların tamamen teslimiyet bayrağını çektikleri bir dönemde TİS sürecine başladık. Biz Tuzla’da grup sözleşmesine girmeden önce kamuya bağlı 380 bin işçinin Ocak itibarıyla

la toplu sözleşme görüşmeleri başladı. Ama ne hikmetse şu ana kadar çeşitli iş kolları işverene çağrı bile yapmamıştır. İşyerlerinde hala tespit yapılmamıştır. Türk-İş bünyesinde 380 bin işçinin ortak mücadelesini ileriye taşıma temelinde hiçbir çaba yok. Tam tersine, bekle gör politikası var. Nasıl olsa kamu adına bir toplu sözleşme yapılacak. Ben en sona gireyim mantığı hakim. Biz kamuda iş yerlerimizin kapanmasına rağmen, Beykoz’daki 100 işçi adına toplu sözleşme yapmak için ilk görüşmeyi yapan sendikalardan bir tanesiyiz. Toplu sözleşme görüşmelerine otururken bir baktık ki öbür kamuda çalışan 380 bin kamu çalışanı adına sendikalar işverene bir çağrı bile yapmamış. Tuzla’daki iş yerlerimizdeki komitelerimiz ve temsilcilerimizle toplu iş sözleşmesine hazırlanırken ülkedeki ve içinde bulunduğumuz durumu da tahlil ettik. Bir, kazanılmış olduğumuz hakların korunması, iki, mutlaka toplu sözleşme ekonomik, demokratik anlamda da ekonomik anlamda biten toplu sözleşmelerin üzerinde bir toplu sözleşme imzalamamız gerektiği talepleriyle yola çıktık. Yeni maddelerimiz vardı. Ancak ilk etapta tekstil, metal ve diğer iş kollarındaki kazanılmış hakların gaspına yönelik baskılarla bizler de karşı karşıya kaldık ve deri işverenleri şunu dile getirdiler: Yeni işe girenler için iki ikramiye olacak. Toplu mesai saatleri yüzde 135’ten yüzde 50 olacak dediler. Bizim bunlar üzerinde pazarlık yapmamız mümkün değil. Sendika olarak tekstil veya metal iş kollarında yapılan hak gasplarını kabul etmemiz, tartışmamız mümkün değil. Birinci toplantıda bunu söyledik. İkinci toplantıda da “kazanılmış haklarımız üzerinde tartışacaksanız hiç tartışmayalım. Bundan kesinlikle taviz vermeyiz” dedik. Sonraki toplantıda da “tamam biz size yeni bir şey getirmeyelim siz de yeni madde getirmeyeceksiniz” dediler. Nitekim geçmişteki kazanılmış hakları törpüleme amaçlı çıkarılan 4857 sayılı

yasa, esnek üretim vs. hiçbir madde bizim toplu sözleşmemize girmede. Şu anda idari maddelerle ilgili görüşme sonuçlandı. Zabıta tutanak altına alındı. Anlaşamadığımız konu sosyal haklardaki artış ve ücret maddeleri, üyelerdeki artış olayı. Ülke koşullarını değerlendirdiğimizde gerçekten makul bir toplu sözleşme teklifi sunduk. Ama işverenler ise gerek sosyal haklara gerekse ekonomik haklara yüzde 5 gibi bir rakamla karşımıza geldiler. Ve sonuç olarak bir aylık sürdürülen süreç içerisinde uyumsuzluk zaptı tuttuk. Somut olarak içinden geçtiğimiz süreci biliyoruz. Ama bu konuyla ilgili gerekli direnişi göstereceğiz.

“Kaymakamlığın yaptığı yasaya uygun değil”

- Geçmiş süreçlerdeki toplu sözleşme dönemlerinde işveren sendikasının size yaklaşımları nasıldı? Şimdi nasıl?

- Geçmiş yıllarda da işveren sendikası hep böyleydi. Mücadelenin ivme kazandığı dönemlerde veya toplu sözleşme sürecinde işçiler biraz daha duyarlı oluyor ve toplu sözleşme döneminde işverenlerin imdadına jandarma yetişiyor. 2003 yılında da aynı saldırıyla karşı karşıya kaldık. 2003 yılında da uyumsuzluk zaptı tuttuğumuzda gene Tuzla Kaymakamlığı tarafından bir genelge yayımlanarak basın açıklamalarına kesinlikle müdahale edileceğini tebliğ etmişlerdi. İlginçtir 2005’te yürüttüğümüz toplu sözleşmenin uyumsuzlukla sonuçlanması sonucu tekrar aynı senaryoyla karşı karşıyayız. Yani tekrar Tuzla Kaymakamlığı, “Organize Deri sanayi özel mülkiyet sınırları içerisinde. Burada basın açıklaması yapamazsınız. Yaptığınız taktirde kesinlikle müdahale edeceğiz” deniyor. Bu ne yasaya uygun, ne demokrasiye uygun. Kesinlikle keyfi olarak yapılıyor.

- Son dönemlerde sendikaların yöneticileri ve deri işçileri üzerinde baskılar artmaya başladı. Bunun nedenleri nelerdir?

- Her toplu sözleşme döneminde bu durum yaşanıyor. Sadece bu dönem değil. 2003 yılının Mayıs ayına bakın o dönemde uyumsuzluk zaptı tutulduğunda da aynı şeyleri yaşadık. Bu yıl yine işverenlerle yaptığımız toplu sözleşme görüşmelerinin uyumsuzlukla sonuçlanmasından sonra işverenler böyle baskı yöntemlerini arttırmaya çalışıyor. Geriye dönüp baktığımızda da direnişlerin yoğun olduğu dönem veya toplu sözleşmelerin tıkandığı dönemlerde jandarma baskısı artıyor. Bu anlamda girişimlerimiz var. Sonuç olarak Tuzla Kaymakamlığı ve baroyla da konuştuk. Buradaki tutumu ortadan kaldırmak için çaba harcıyoruz.

“Teslimiyetçi anlayışı kırmamız gerekiyor”

- Türk-İş’in uzlaşmacı tavrına karşı muhalif 17 şubenin tavrı ile ilgili gelişmeler nelerdir? Siz ne düşünüyorsunuz?

-1 Mart’ta SEKA’da yapılan Türk-İş Başkanlar Kurulu toplantısına katıldım ve orada şunu gördüm. Toplantıya giren 30 sendika bulunduğu durumdan rahatsız. Şimdi Türk-İş’in bünyesinde en çok örgütlü olan kesim kamu sektörü yani devlet sektöründe örgütlü olan sendikalar. Ama son süreçte özelleştirme ve işyerlerinin kapanmasıyla birlikte ister istemez sonuç olarak işyerlerini kaybetmekte, üyelerini kaybetmekte. Bu konuda tabandan da bir sıkıştırma var. Hatta 4 Mart’ta alınan eylem kararları da baskı sonucu alındı. Geçmiş dönemlerde de şubeler çeşitli platformlar oluşturdu. En büyük sorun tabanla bütünleşip kendi genel merkezi ve Türk-İş’i zorlayamamaktı. Yani söylemden daha ileri eylem biçimine dönüşmesi gerekir. Elbette ki 17 şubenin tavrını olumlu olarak değerlendiriyoruz. Ama bunun tabanla bütünleşmesi gerekir. Bu konuda Türk-İş rahatsız. Genel merkez vasıtasıyla şubelerin sesini kesme çabası içerisine girecek, buna hazır olmak gerekir. Yani gelecek saldırıya karşı göğüs germesi gerekir. (Kartal)

Emekçinin Gündemi

DEVİRİMCİ 1 MAYIS İÇİN GÖREV BAŞINA!

Emperyalist-kapitalistler içinde buldukları ekonomik-siyasi krizin etkisiyle azgın bir saldırganlık içerisindedir. İçerisinde buldukları krizin yükünü dışta dünya halklarının sırtına ülkemizde de hak gasplarıyla biz işçi ve emekçilerin sırtına yıkmaktadırlar. “Nitekim emperyalistlerin zenginliğin küreselleşmesi yalanı, gerçeğin duvarına çarparak parçalanmış, küreselleşenin zenginlik değil, yoksulluk olduğu her geçen gün daha fazla açığa çıkmıştır.” Biz emekçilerin her geçen gün küçülen, eksilen lokmaları, işlerini kaybetme, sosyal haklarını yitirme korkularına karşılık küçük bir kesim zenginliklerine zenginlik katmaktadır. Bu tablo yalnız bizim gibi yarı-sömürge ülkelerinde değil, emperyalist merkezlerde de gitte belirginleşmektedir.

Emperyalist efendilerinin politikalarını hayata geçirmek için canla başla çalışan ve hatta canını dişine takan uşak TC’nin icazetli hükümeti AKP de ülke-

miz emekçi halkına bu politikaları dayatmakta, yaptıklarıyla da ülkemiz ve dünya halklarının öfkelerini kazanmaya, bunların yanına da emperyalist haydutların gözüne girmeye çalışmaktadır. SEKA’nın kapatılması, SSK’nın, Köy Hizmetlerinin tasfiye edilmesi TEKEL’in, TÜPRAŞ’ın, PETKİM’in... vs. özelleştirilmesi işsizlik, sosyal hakların gaspı yabancılara kapitalistler için pazar alanlarının genişletilmesi demektir. İşçi ve emekçi halkımızın daha fazla yoksulluğa, açlığa, işsizliğe ve sefaletle sürüklenmesi demektir. Amaç Emperyalist-kapitalist efendilerinin kârlarına kâr katmaktır.

Sorun biz emekçilerin tüm bu yaşananlar karşısında ne yapacağında, nasıl bir tavır takınacağına gelip kilitlenmektedir. Şunu tüm DDSB faaliyetçileri olarak anlamak ve bilince çıkarmak zorundayız. “Mücadele sırasında bilinç en iyi biçimde gelişir. Çünkü o zor zaman da işçiler ve emekçiler sınıf düşmanlarını,

uyguladıkları tedbir ve yöntemleri tanıyıp, buna karşı uygun olan etkili tedbir ve yöntemlere başvururlar.” Emperyalistlerin tüm bu azgın saldırıları, uşak AKP hükümetinin emperyalist politikaları hayata geçirmek için saldırıları, işçilerin örgütlülükleri olan sendikaların bu politikalar karşısındaki politikasızlığı veya tavrı herkes tarafından bilinmektedir. Sendikal bürokrasinin, tasfiyenin had safhaya ulaştığı, işçi ve emekçilerin menfaatlerinden çok ihanetin ön plana çıktığı bir dönemde sınıf bilinçli işçilerin sendikal birlik çatımız altında örgütlenmesini sağlamak, hepimizin birincil derecede görevi olmalıdır. En son yaşanan Eğitim-Sen Kongresi’nde DDSB emekçileriyle birlikte diğer devrimci eğitim emekçilerine de birakalım yer vermeyi, neredeyse söz haklarını bile engellemeye çalışan bir anlayış bizleri nereye kadar nasıl taşıyacaktır. Mevcut egemen sendikal anlayışların ve mevcut konfederasyonların biz emekçilerin iradesini ve temsil yetisini yürütemeyeceği tüm gerçekliğiyle ortadadır. İşte tam da burada proleter düşün ve yaşam tarzı ile burjuva düşün ve yaşam tarzı çatışmaktadır. Dolayısıyla ancak doğru bir çalışma tarzı ve Sendikal Birliğimiz ilkeleri doğrultusunda

da tüm bu olgulara ve olaylara müdahale edebiliriz. Yıllardan beri süregelen aynı eski kadro ve bileşenlerimizi yeni işçi ve emekçilerle güçlendirmek, yeni yeni kadrolar yetiştirmek üzerinde yoğunlaşmalı, önümüzdeki sıcak süreci karşılamak için hazırlıklarımızı yapmalıyız. Özellikle 1 Mayıs öncesi devrimci bir 1 Mayıs’ı kutlamalı, bunun için de başta şubelerimiz olmak üzere Genel Merkezlerimizi ve Konfederasyonlarımızı zorlamalıyız. Geçen yıl yaşanan ayrışmayı önlemek, Taksim meydanının üzerindeki yasağın kalkması için, Taksim’in tekrar 1 Mayıs alanı olması için ısrarcı olmalı fakat Taksim’e takılıp kalmadan 1 Mayıs’ın tüm devrimci demokrat güçlerle birlikte kutlanması için çaba sarfetmeliyiz. Tüm emekçilerin bizlerden beklentisi bu yöndedir. Bizler de bu misyona uygun bir tarzda çalışmanın gerekliliğini unutmadan tüm enerjimizi Devrimci bir 1 Mayıs yaratmanın, Devrimci Demokratik Sendikal Birliğimizi yeniden ve yeni kadromilitanlarla örgütlenme ve yeni kadrolar yaratmak için harcamalıyız.

-Yaşasın 1 Mayıs!

- Birlik Mücadele Zafer!

1-İşçi hareketi içinde düşünce tarzı için mücadele-Stefan ENGEL

Tarım topraklarımızı emperyalizmin kullanımına sunan yasa çıkartıldı!

Gelişmiş ülkeler bataklık göl ve deniz gibi tarım yapılamayan alanlar üzerinde çeşitli teknolojiler geliştirerek, yeni tarım alanları yaratmaya çalışırken, TC devleti çıkardığı yasalarla tarım toprakları üzerinde sanayi tesisi, askeri tesis, petrol istasyonları kurmaya izin veriyor.

Tarım topraklarımızın amacı dışında askeri savunma tesislerine, organize sanayi bölgelerine, maden aramasına, petrol istasyonları, hapsederler vb. tesislerin kurulmasına ve kullanılmasına olanak sağlayan yönetmelik yürürlüğe girdi. Tarım Bakanlığı'nın "Tarım arazilerinin korunması ve kullanılmasına dair yönetmeliği" 16 Mart 2005 tarihinde itibaren geçerli olmak üzere Resmi Gazete'de yayımlanarak uygulanmaya başlandı. Tarım Bakanlığı'nın "kamu yararı" yönünde vereceği kararlar söz konusu olan tarım arazisinin, yukarıda adı geçen ve daha birçok tesisin kurulmasına olanak sağlayan yönetmelik, 1989 yılından bugüne uygulamada olan Tarım Arazilerinin Amaç Dışı Kullanılmasına Dair Yönetmeliğin devamı niteliğinde. 1989 yılından bugüne kadar emperyalist-kapitalist tekellerin ülkemizdeki faaliyetlerine devam etmesini sağlayarak bu tekel-lerin fabrika ve tesislerini koruma altına alan yasal değişikliğe uğratan,

istisnaları genişletilen, hükümleri çikartan uçak hükümetler, ekilebilir tarım arazilerini köylünün tarımsal üretiminde kullanımı dışına çekilerek buraları emperyalist sermayeye ve kompradorlarına peşkeş çekmiştir. Fabrikalar kurulmuş, termik-mobil santraller yapılmış, altın madeni arayan şirketlere peşkeş çekilmiş, ABD-NATO askeri tesisleri kurulmuş, tarım arazileri-ovalara yapılmış tesisler herkesçe bilinmektedir. Samsun'da Mobil Santrali, Bergama'da Eurogold (Normandy), Çukurova'da Amerika İncirlik Askeri Tesisleri vb. ülkemizin birçok yerleşim ve tarım alanlarında fabrika ve tesislerin kurulmasına karşılık, bunlara karşı halkımızın, köylümüzün örgütlü veya kendiliğinden vermiş olduğu mücadeleler, direniş ve eylemleri sıkça hafızamızda yinelenmektedir. Bergama köylüsü, Malatya köylüsü, Samsun köylüsü vb. topraklarında, ürünlerin zarar görmesiyle, sağlığının bozulmasıyla yaşadığı sorunların nedeni-

nin emperyalist-kapitalist sermayenin fabrikaları olduğunu santrallerin yarattığı sonuçları birebir yaşayarak görüyor. Köylümüzün tarlasında bahçesinde yetişen ürünün zarar görmesine neden olan fabrikaların, tesislerin varlığını kurulu düzenini genişletmesine olanak sağlayan emperyalist sömürünün devamı için düzenlenen yasa, yeni düzenlemelerle kelime oyununa yer vermiştir. Adı "Tarım arazilerinin korunması ve kullanılması" olan yönetmelik hükümlerinde orman sayılan yerler, zeytinlikler, uygulama alanı veya bölgesi dışında ilan edilen yerler dışında kalan alanlarda, köylerin planlı yerleşimleri için mevcut yerleşik alanların çevresinde bulunan arazilerin içerisinde ve dışında kurulacak organize sanayi bölgeleri ve küçük sanayi siteleri, toplam kullanım alanı 5 bin metrekareyi geçmemek şartıyla karayolları güzergahlarında kurulacak oto yakıt satış istasyon ve bu istasyon ile birlikte planlanacak tesisler, katı atık te-

sisleri ve ek tesisleri, ceza infaz kurumları ve tutukevleri yapı ve tesisleri için de tahsis edilemeyecek. Sulu tarım arazileri tarım dışı amaçlı kullanımlara tahsis edilemeyecek ancak daha uygun alternatif alanlar tespit edilemediği durumlarda karayolları, demir yolları, elektrik santralleri, su kuyusu, ait ek tesisler, santral yolu vb. tesisler kurulabilecek. Bu yasadan yararlanacak olan emperyalist-kapitalist sistemin ülkemizdeki uçakları kompradorlarıdır. Emperyalistlere gerekli olan hammadde ihtiyacına tüm olanakları sağlayan Türk hakim sınıfları ülkemiz halkının, topraklarının sömürülmesine olanak sunmaktadır. Petrol için Irak'ı, yeraltı zenginlikleri için Afganistan'ı işgal eden emperyalistler, ülkemizi de uçak Türk egemenler aracılığıyla bağımlı kıldıkları yetmezmiş gibi, geriye dönüşü mümkün olmayan tarım alanlarını sanayiye açarak bu bağımlılığı daha da derinleştirmek istemektedirler. (Samsun)

Tarım Ormancılık ve Çevre Platformu Kurultay düzenledi

Türkiye Tarım Ormancılık Gıda ve Çevre Platformu 1. Ulusal Tarım, Ormancılık, Gıda ve Çevre Kurultayı'nı düzenledi. Çağdaş Sanatlar Merkezi'nde gerçekleşen kurultayda bitkisel üretim, hayvancılık, gıda ve ormancılık konularında hazırlanan taslak raporlar tartışmaya sunuldu. Kurultayda açılış konuşmasını yapan ZMO Genel Başkanı Gökhan Günaydın, Türkiye siyasetinin temelini borç ödemeye dayalı olduğunu, bunun dışındaki tüm harcamaların ya kısıtlandığı veya kaldırıldığını belirtirken sosyal devleti tasfiye eden yasaların çıkartıldığı, doğal kaynakların, tarım ve hayvancılığın sermayeye peşkeş çekildiği yönünde açıklamalarda bulundu. Tarımsal KİT'lerin özelleştirme adı altında çokuluslu şirketlere satıldığını ifade eden Günaydın, Türkiye Tarım Orman Gıda ve Çevre Platformu'nu bütün bunlara karşı duruşunu ifade edebilmek için oluşturduklarını belirtti. Kurultayın sunumunda hazırlanan raporlar değerlendirilerek sonuç bildirgesi yayımlanacağı bildirildi. (Ankara)

Tahıl tarımının beşiği Mezopotamya tehlikede

Irak yalnız ABD'nin değil, uluslararası tarım şirketlerinin de işgali altında... GDO'ya Hayır Platformu, Irak'ın işgalinin ikinci yıldönümü nedeniyle, Irak'taki 'tarım işgali' konusunda bir basın açıklaması yaptı. "Irak'ta işgal en acımasız biçimiyle devam ederken kendini yalnız sokaklarda değil, aynı zamanda tarlalarda, tarımda da göstermeye başladı. ABD hükümetinin de desteğini alan çokuluslu şirketlerin tüm dünyada sürdürdükleri planların bir örneği de son olarak eski Geçici Hükümet Koalisyonu yöneticisi Paul Bremer'in Irak'a miras bıraktığı ve 'yeni bir hükümetin değiştirdiği ana kadar' yasa statüsünde kalacak olan tarım yasasıyla yaşanmakta. Irak'taki yeni tohum ve gıda bitkisi yasası, çiftçilerin tohum saklama, paylaşma ve yeniden kullanma geleneklerini küresel tarımla değiştirmeyi hedefliyor" diyen Platform, Irak'taki tarımın durumunu şu şekilde aktarıyor: "Savaşın olduğu her yerde çiftçiler topraklarından sürülüp bilim insanları

araştırmalarını terk etmeye zorlanıyorlar ve tohum bankaları yağmalanıyor. ABD'nin Irak'ı işgali de bu açıdan bir farklılık göstermiyor. Ebu Garib'deki Irak Tohum Bankası 2003'te bombalanmış ve yağmalanmıştı. Öngörü sahibi bilim insanlarının 1996'da Halep'e gönderdikleri tohumlardan oluşan Irak Tohum Koleksiyonu, 1000 kadar tohum çeşidini korumayı başardı. Kaybolan sadece bugününün biyo-çeşitliliği değil, aynı zamanda değişen hava ve toprak şartlarına dayanıklı, gelecekte birçok toplumu açıktan kurtarabilecek özelliklere sahip tohumların genetik özellikleri. Üstelik İsrail'den Irak'a uzanan bu topraklar, arpa ve buğdayın genetik kalbi."

Platform bu düzenlenmenin, tahıl tarımının beşiği olan Mezopotamya'nın Irak'taki gıda ürün çeşitliliğini tehlikeye attığına dikkat çekerken, yasa göre Irak'taki tüm çiftçilerin tohum stokları ve kullanımları yeni bir tanımlamaya göre yürüyeceğini de ifade etti. Platform aynı zamanda "insani

yardım adı altında -kimi zaman iyi niyetle- dağıtılan tonlarca tohumun, bu yasa yürürlüğe konduğu için birkaç yıl içinde telif ücretli satış uygulamasına gireceğinden çiftçilere daha büyük masraflara sebep olacağını altını çizerek açıklamalarını şu şekilde sonlandırdı: "Tohumunu kendi saklamış çiftçiler dahi, eğer tanımlı bir türle ortak özellik gösteriyorsa ettikleri babadan kalma tohumları yüzünden ceza alacak. Üstelik bağışlanan tohumların içinde genleri değiştirilmiş tohumların da olabileceği ve bunların hiçbir işaret taşımayacağı da aşikar. Irak'ta bütün bu bitki türlerinin ve gıda sektörünün şirketleştirilme sürecini hızlandıracak acı bir faktör de, Irak'ın 12 yıldır altında kaldığı dayatmalar yüzünden büyük ölçüde çökmüş tarım sektörü. Irak'ın yıpranmış altyapısı, sermaye yokluğu, tarım girdilerindeki kıtlığı ve iç pazarın 'gıda için petrol' programının getirdiği ithal gıda düzeni birleşince yerli tarıma derin bir darbe vurmuş durumda." (H. Merkezi)

Türkiye'nin tarım politikası emperyalizme bağımlı

Türkiye tarım politikası emperyalistlerin taahhütleri esas alınarak yeniden düzenleniyor. Efendilerinin IMF, DB, DTÖ kurumlarıyla belirlediği "Tarım Kanunu Tasarısı" nı hazırlayan AKP hükümeti, emperyalist şirketlerin önceliklerini koruyan serbest piyasa sistemini oluşturarak köylülüğü piyasa koşullarında tüketmeyi hedefliyor. Tarım Kanunu Tasarısı'nın ana konusunu tarımsal desteklemelerin çerçevesinin yeniden belirlenmesi teşkil ediyor. Tarım politikasının araçlarını belirleyen dördüncü maddede iç ve dış taleplere uygun bir şekilde tarım sektörü oluşmasının tanımı yapılıyor. 5-6. maddelerinde de tarım politikalarının ilkelerinin önceliklerini uluslararası taahhütler esas alınarak "AB'ye uyum sürecinde tarım yasalarının düzenlenmesi için gerekli çalışmaların yapılması" gerekli olduğu belirtilmiş. Emperyalist tekellerin taahhütlerine uyumu esas alan, üretim sınırlamalarının meşrulaştırıldığı kanunda, tarımsal desteklemelerin düzenlenmesi öncesinde kamusal alanda iken şimdi üretici ör-

gütlenmeleri (kooperatifler, birlikler vb) üzerinden yapılması sağlanıyor. Desteklemelerin piyasa koşullarına göre desteklenme çerçevesini oluşturan kurumsallaşmaya gidilmektedir. Bu da ülkemizde köylülüğün büyük çoğunluğunun büyük işletme sahipleri, toprak ağası ve zengin köylülüğün korunmasını ve emperyalist şirketlerin serbestliğini getirmektedir. Tarım kanunu destekleme politikaları belirlenirken yeni düzenlenecek destekleme biçimleri 8 başlık altında toplanmıştır. Bunlar;

Doğrudan Gelir Desteği (DGD) %45

Fark ödeme (FÖ) %13

Telafi edici ödemeler %5

Hayvancılık destekleri %12

Tarım sigortası ödemeleri %5

Kırsal kalkınma desteği %10

Çevre amaçlı tarım arazilerini koruma programı desteği %5

Diğer destekleme ödemeleri %5

DGD daha önce DB kredileri doğrultusunda IMF programına göre 2005 yılına kadar 5 yıllığına uygulamaya konulan bir sistemdi. Bu sistem yeni kanu-

na göre sürekli hale getiriliyor. DGD ödemelerinin köylünün tarımsal üretimini teşvik etmediği, verimlilik ve üretim artışının önünde engel olduğu ve uygulamada olan 5 yıllık ödeme planından her yıl 2 taksitle bir sonraki yıla ödeme yapıldığı için o yılın tarım üretiminde hiçbir katkısının bulunmadığı köylümüz tarafından da ifade edilmektedir. DGD ödeme sisteminde destekler, toprağı işleyen ya da işlemeyen ayırımı yapılmadan arazi kayıtları üzerinden arazi sahiplerine verilmekte. Bu da büyük arazi sahiplerinin toprak ağalarının cebini doldururken küçük işletme sahibi köylüler ile hayvancılık, arıcılık vb. ile uğraşan köylüler faydalanamamaktadır. Tarım kanunu tasarısında devam edecek olan DGD % 45 oranında ödeme yapılacağı belirtilmiştir. Tarım kanunu sözleşmeli üretimi getirmektedir. Sözleşmeli üretim tanımlanırken üreticinin sözleşmeyi bireysel olarak yapması öne çıkarılmıştır. Sözleşmede taraflardan biri olan üreticilerin sözleşmenin gereklerini yerine getirmemesi durumunda uygulanacak ceza belirtilmişken, karşı taraf açısından sözleşmenin ihlalinde uygulanacak cezaya yer verilmemiştir. Sözleşmeli üretim yapması dayatılan köylünün çıkarlarını savunacak herhangi bir örgütlenme, sendikalaşmadan bahsedilmemiştir.

Tarımsal desteklemelerin nasıl ve ne oranda yapılacağı kanunla belirlenen ve görevleri yerine getirmek üzere "Tarımsal Destekleme ve Yönlendirme Kurulu" oluşmakta. Kurul, Tarım ve Köy İşleri Bakanlığı başkanlığında Tarım ve

Köy İşleri Bakanlığı, Maliye Bakanlığı, Sanayi ve Ticaret Bakanlığı, Çevre ve Orman Bakanlığı, Devlet Planlama Teşkilatı Müsteşarlığı, Hazine Müsteşarlığı ve Dış Ticaret Müsteşarlığı ile bakan onayıyla belirlenecek bakanlık genel müdüründen oluşmakta. Kurul kararları oy çokluğu ile alınmakta; Tarım Bakanlığını temsil eden iki kurul üyesinin bulunması alınan kararların tarımla ilgisi olmayan kurum temsilcilerinin kararları ile belirleneceğini göstermekte. Oluşturulan kurulda üreticileri temsil eden herhangi bir örgütlülük temsilcisinin bulunmaması dikkat çekicidir.

Üretici ve yetiştiricilerin çeşitli kanunlara dayanarak kurdukları tarımsal amaçlı kooperatif ve birliklerin faaliyetlerini tarım politikaları doğrultusunda planlaması ve yürütülmesinde ilgili bakanlık ve kuruluşlarla gerekli işbirliğini öngören yeni düzenlemeler getiriliyor. Desteklemelerin kurulmuş olan ve kurulacak tarımsal kooperatifler ve birlikler aracılığıyla üreticiye verilmesinin öngören kanunda köylü için olumlu yönün yanında süreç içerisinde olumsuz içeriği de bulunmaktadır. Her ürün üzerinden örgütlenmeyi ön plana çıkaran, il ve ilçeler bazında köylünün üretici ve yetiştirici birlikleri kurmasını amaçlayan kanun, serbest piyasa koşullarında birlikler ve kooperatifler arasında rekabetin yaratılması karşısında planlamanın bulunmaması olumsuz yönde gelişebilir. Bu durumun farklı alanlarda tartışma ortamlarında yer alması örgütlülüğün üretici köylülerin menfaatine geliştirilmesi için önemlidir. (Samsun)

Sinan köylüleri: Ağa zulmüne son!

Diyarbakır'ın Bismil ilçesine bağlı Sinan köylüleri topraklarını zorla ellerinden alan ağaya karşı direniyorlar. 30 Mart Çarşamba günü Ankara'ya gelen köylüler Toros Sokak'ta toplandılar. Kadın, erkek, genç, yaşlı yaklaşık 200 köylü en önde "Sayın Başbakanımız; Modern Cumhuriyetinde Kölelik Devam Etsin mi?" yazılı pankart açtı ve "Vampir Ağa; canımız kaldı, onu da mı alacaksınız?", "Ölümüzden doğrudan gelir desteği alır mı ağa?"

yazılı dövizleri taşıdı. Eylemde "Yaşasın Cumhuriyet, kahrolsun ağalık", "Yaşasın toprak mücadelemiz" sloganları atıldı. Köylülerin oldukça öfkeli olduğu eylemde kadınlar da tepkilerini dile getirdi. Toros Sokak'tan Abdi İpekçi Parkı'na yürüyen kitle, sorunlarının çözülmesini istedi. Parkta Sinan köylüleri adına konuşan Hasan Parça; "Biz ağanın, ektiği biçtiği topraklarını elinden zorla aldığı ve göçe zorladığı köylüleriz. Sinan Köyü'ne sonradan gelecek yerleşen Cengiz Ağa köydeki toprakları satın almıştır. Kendi toprağı-mızda köle durumuna düştük. Sorunlarımızın çözümü için Diyarbakır'da miting ve yürüyüş düzenledik. Bölge

milletvekilleriyle görüştük. Toprak talebimizi dile getirdikten sonra ağanın baskısı daha da arttı" diyerek yaşadıklarını anlattı. Yaklaşık 180 ailenin ekip biçemedikleri için açlıkla karşı karşıya olduğunu, köylülerin haberi bile olmadan toprakların tapularının ağaya verildiğini belirten Hasan Parça, tüm siyasi partileri, dernekleri, sendikaları duyarlı olmaya çağırdı.

Tüm Köy-Sen Başkanı Şevki Konur ise yaptığı konuşmada benzer sorunların pek çok yerde yaşandığını, Van'da ağa zulmünden kaçan 128 köylünün Kırklareli'nde Demirciköy'e sığındıklarını hatırlattı. Konur, konuşmasının devamında köylülerin mücadelesine des-

tek verdiklerini ifade etti.

Gazetemizde daha önce de yer verdiğimiz Sinan köylüleri ağanın zulmüne karşı direniyorlar. Son olarak Aralık ayının ikinci haftasında toprağı işgal eden köylülere jandarma saldırmış, 300'e yakın köylüyü gözaltına almış, bununla da yetinmeyen jandarma ertesi gün köyü basarak 29 kişiyi daha gözaltına almış, dördünü tutuklamıştı.

(Ankara)

Avrupa Türkiyeli İşçiler Konfederasyonu (ATİK)

18. KONGRESİ'Nİ BAŞARI VE COŞKU İLE GERÇEKLEŞTİRDİ!

21.Yüzyılda Uluslararası Anti-Emperyalist Mücadelenin Perspektifleri Ve Görevlerimiz başlığı altında tartışmaların yapıldığı 18. ATİK Kongresi; 25-26-27 Mart 2005 tarihinde Frankfurt'ta yaklaşık 100 delege ve 200 misafirin katılımı ile yapıldı. 18. ATİK Kongresi, önümüzdeki iki yıl için yönetici organı ATİK Genel Konseyini seçerek ve gelecek dönemin politik perspektifleri doğrultusunda pratik yöneliminide belirleyerek, başarılı bir şekilde gerçekleştirildi.

Dünyanın birçok yerinde geliştirilen anti-emperyalist kitle/halk mücadelelerinin uluslararası alanda birleştirilmesi meselelerinin, Türkiyeli/T. Kürdistanlı göçmen emekçilerin sorunlarına cevap olacak politikaların belirlenmesinin, göçmen demokratik kadın hareketinin sorunlarının tespit edilmesinin ve göçmen gençliğin politik ve pratik meselelerine açılımlar getirilmesinin öne çıktığı bir Kongre olan 18. Kongre, yeni bir soluklanma yaratmış devrimci demokratik kitle mücadelesi için bir okul olmuştur.

Emperyalizmin, her türlü saldırı metodlarını deneyerek topyekün bir tarzda ezilen dünya halklarına azgınca saldırdığı bir süreçte; böylesine üretken ve mücadele azmi dolu bir kongre gerçekleştirmek oldukça önemlidir. Türkiye'den davetli gelen konuşmacılardan araştırmacı/yazar **Temel Demirer** ve **Dr. Şebnem Korur Fincancı** kitleyi heyecanlandıran ve düşündürülen, süreci sorgulatan konuşmaları ile Kongre'ye renk kattı. **Filipin, Nepal, İtalya, Almanya'dan katılan delegasyonlar** Kongrede militan/politik bir atmosfer oluşmasında etken oldular. Ayrıca Kongremize katılmayan kurum ve kişilerin gönderdiği yazılı dayanışma mesajları katılımcıların mücadele azmini biletti ve devrimci dayanışma anlamında güzel örnekler sundular.

Kongremize **Irak Yurtseverler Birliği, Migrante Europa, Migrante International, MLPD, ILPS sekreteryası,**

Maoist Komünist Parti-İtalya, ILPS Türkiye Seksiyonu, Partizan-Türkiye, BİR-KAR Frankfurt Temsilciliği, Enternasyonal Nepal Dayanışma Forumu, Dünya Halkları Direniş Hareketi Frankfurt Yerel Örgütü, Sınıf Yolu (Avusturya'lı işçiler), Öğrenci ve Öğretmenler Mücadele Hareketi, Savaş Karşısı ve Anti-Emperyalist Komiteler (Avrupa), Almanya Ermenileri Konseyi, Norveç anti-emperyalist Komite, YDG- Avrupa MYK, Militan Halk Hareketi Yunanistan, Ayrıca, ILPS Başkanı Prof. Jose Maria Sison, Haluk Gergerden meajlar gelmiştir.

18. ATİK Kongresi aşağıda sayılan 12 noktada iki yıllık yönelimini belirlemiştir;

1. **18. ATİK Kongresi;** Filipinler'de halka ve işçilere karşı yapılan katliamları protesto etmekte ve kınamaktadır. Filipin halkı ile şimdiye kadar olduğu gibi bundan sonrada dayanışacaktır.

2. **18. ATİK Kongresi;** ortaçağ artığı Nepal gerici rejiminin, demokratik devrim mücadelesine ve Nepal halkına karşı geliştirdiği saldırılarını kınamakta ve Nepal halkının kurtuluş mücadelesiyle dayanışmasını yükselteceğini ilan etmektedir.

3. **18. ATİK Kongresi;** uluslararası anti-emperyalist mücadelenin görevlerine daha fazla bağlanacağını ve kurumumuzun bu alandaki sorumluluklarını bü yüteceğini kararlaştırmıştır.

4. **18. ATİK Kongresi;** Kürt halkına yönelik TC devletinin paranoyak-histerik bayrak şövenizmini kınama/muhtemel provakasyonlara karşı uyanık olma ve Kürt halkı ile dayanışma kararı almıştır. Ayrıca Kürt göçmenlerin Avrupa'da da anadilde eğitim gibi demokratik haklarını savunma ve geliştirme yönlü bir yönelim belirlenmesini kararlaştırmıştır.

5. **18. ATİK Kongresi;** Türkiyeli/T. Kürdistanlı göçmenlerin, göçmen kadınların, göçmen gençlerin ve özellikle göçmen çocukların özgül sorunları çerçevesinde, örgütlenmelerimizin uy-

gun politik açılımlarla meselelere çözüm üretmeye çalışmaları elzem bir yönelim olarak belirlenmiştir.

6. **18. ATİK Kongresi;** Alevi göçmen kitlelerin inanç özgürlükleri mücadelesinin ve demokratik muhtevasının desteklenmesi kararı alınmıştır.

7. **18. ATİK Kongresi;** emperyalist sosyal yıkım politikaları ve uygulamalarına karşı, Avrupa'nın bütün ezilen emekçileri ve halklarıyla enternasyonal dayanışma temelinde birleşmeyi ve sınıf kardeşlerimizle güçlü kitlesel itirazları örgütlemeyi kararlaştırmıştır.

8. **18. ATİK Kongresi;** Avrupa'daki tekeli burjuvazi destekli iç faşistleşmeye yeniden dikkat çekmiş ve anti-faşist mücadelenin önemine vurgu yapmıştır. Faşizme, ırkçılığa ve göçmen düşmanlığına karşı mücadelenin ertelenemezliğinin altı bir kez daha çizilmiştir. Bütün faşist partilerin ve örgütlenmelerin yasaklanması talebi, yeniden teyit edilmiştir.

9. **18. ATİK Kongresi;** Avrupa devletlerinin anti-terör yasalarının gerici ve faşizan ruhunu teşhir etme kararı almıştır. Bu yasalar, tekeli emperyalizmin göstermelik iç ve dış güvenlik gerekçelerinden bağımsız olarak, giderek kızışan hegemonik ve emperyal talan politikalarının bir örtüsüdür. AB egemenleri, gelecekte bu yasalar sayesinde, kendi halklarının hak alma ve koruma mücadelesini de kanlı bir şekilde bastıracaktır. AB anti-terör yasaları derhal iptal edilmelidir.

10. **18. ATİK Kongresi;** göçmenlerin kültürel hakları ve bu hakların elde

edilmesi/korunması bağlamında halklar arasında kardeşlik temelinde bir ilişkiye dayanan kaynaşmadan yana olduğunu yeniden ifade etmiş ve burjuva asimilasyon ve tek yanlı entegrasyon politikalarına karşı olduğumuzu ilan etmiştir.

11. **18. ATİK Kongresi;** Ortadoğu, Kafkasya ve Orta-Asya halklarına yönelik emperyalist sömürü, talan, işgal ve savaş politikalarını ve projelerini teşhir etme ve bu projelerin gelecek açısından içlerinde barındırdıkları tehlike potansiyeline karşı bölgenin ezilen haklarını her fırsatta uyarma görevini üstlenmiştir. Tüm emperyalistler Ortadoğu, Kafkasya ve Orta Asya'dan elinizi çekin sloganını daha güçlü haykırma görevini yeniden üstlenmiştir.

12. **18. ATİK Kongresi;** ezilenlerin dünya halklarının uluslararası mücadelelerinin birleştirilmesi, politik-pratik yönelimlerle somutlaştırılması, örgütlenmelerimizin uzmanlaşma, kitleselleşme ve hayatın yalın gerçekleri ile politikalarımızı buluşturulması anlamında önemli kazanımlar elde etmiştir. Birkaç yıldır üzerine önemle durduğumuz, gerçekler üzerinden politika yapma yönelimi, artık daha güçlü içselleşmiş ve Kongremiz tarafından kabul görmüştür. Her aktivistimiz bu yönelimi derinleştirmek ve zenginleştirmekle yükümlüdür.

Yaşasın Enternasyonal Dayanışma!

Yaşasın Halkların Kardeşliği!

Birlik-Mücadele-Zafer!

Yaşasın ATİK, YDG, Yeni Kadın, ILPS!

İnsan Hakları İçin Filipinler Halkıyla Dayanışma Bildirgesi

ABD'nin Filipinleri teröre karşı savaş'ta ikinci cephe olarak ilan etmesine, Filipinlerde, halk karşıtı ve emperyalizm yanlısı insan hakları ihlalleri politikalara karşı muhalefetin susturulması için Amerikan-Filipin uygulamaları gümdemdeyken;

ATİK delegeleri olarak, Filipinlerde artan insan hakları ihlallerini kınıyoruz.

Bayan Muna, Anakpawis and Gabriella gibi Filipinli ilerici kurumlara ve halkın örgütlenmelerine ve insan hakları örgütlerinin üyelerine ve liderlerine, köylülere, işçilere, gençlere, kadınlara, avukatlara karşı girişilen yargısız infazları, suikast girişimlerini gözaltında kaybetmeleri lanetliyoruz. **(Ocak ayından Mart'a kadar 33 kişi öldürüldü ve birçoğu yaralandı.)**

Bizler insan hakları ihlallerine karşı Filipin halkıyla dayanışmamızı

zı ilan ediyoruz. Ölümünün ve tacizlerin durdurulmasını talep ediyoruz. Bizler, bu uygulamaların mağdurları için adalet istiyoruz. ABD destekli Arroyo rejimi bu uygulamaların sorumlusu olup onların adalet önüne çıkarılmalarını talep ediyoruz. Çözüm olarak bizler, Filipinler'de insan hakları kampanyasını destekliyor ve bu kampanyada aktif şekilde yer alacağız diyoruz.

Ve bu bildirgeyi bir çözüm aracı olması için Filipinler başkanı **Gloria Macapagal-Arroyo'ya, Filipin polis merkezine ve askeri kurumlara, bu uygulamaların mağdurlarına ve onların ailelerine, insan hakları örgütlerine** göndereceğiz.

İnsanlık onuru her türlü işkenceyi ve baskıyı yenecektir!

18. ATİK KONGRESİ DELEGELERİ

“Kahrolsun faşizm yaşasın halkların kardeşliği!”

Elimize posta kanalı ile ulaşan bildiriyi haber değeri taşıdığı için olduğu gibi yayınlıyoruz.

“Son dönemlerde faşist TC devletinin yönlendirmesiyle başlayan bir şovenist dalga gelişmektedir. Bu şovenist dalga özde Kürt ulusunu sindirme ve asimile etme hedefi taşıırken, genelde ise bütün halkımızı faşist iktidarlara daha fazla bağlamayı amaçlamaktadır. Faşizmin çok

yönlü saldırılarına karşı çeşitli milliyetlerden ezilen, sömürülen, baskılara uğrayan ve hor görülen Türkiye halkının kardeşlik temelinde birleşerek hareket etmesi bugün her zamankinden daha fazla önem kazanmaktadır. Bu anlayışla hareket edilmesi egemen sınıfların iktidarının sonunu yakınlatacak acılarımızın, yoksulluğumuzun, hor görülmemiz ve baskılara maruz kalmamızın önünü kapatacaktır.

Faşist TC devletinin bu şovenist dalgayı yaymasında her dönem olduğu gibi bu dönemde de başını çekenlerden biri MHP ve onun güdümündeki Ülkü Ocaklarıdır. Bu faşistler Kürt halkına ve üniversitelerdeki devrimci demokrat öğrencilere yönelik azgınca bir saldırı furçasının en aktif bileşeni durumundadır. Biz TKP/ML militanları bu durumu göz önünde bulundurarak Ülkü Ocaklarının bu faşist saldırıları-

na karşılık vermek amacıyla bir eylem gerçekleştirdik. Cerrahpaşa Ülkü Ocağı'nı hedef alan ve imha amacı taşıyan eylemimiz 24 Mart akşam saatlerinde gerçekleştirilmiştir. Ancak bomba teknik bir nedenden kaynaklı patlamamıştır. Bu gerici, şovenist saldırganlığı ve bu saldırganlığın odaklarına karşı bundan sonra da mücadelemizi sürdüreceğiz.”

(H. Merkezi)

Saldırı yasalarının toplamı: Yeni TCK

1 Nisan'da yürürlüğe girmesi beklenen ve pek çok kişi ve kurum tarafından “basına pranga vurmak” olarak tanımlanan yeni TCK'nın yürürlüğe girme tarihi belirlenen tarihe 1 gün kala ertelendi. Hükümet olduğundan bu yana hiç ara vermeden saldırı yasalarını hazırlayan ve yasalastıran AKP, yasayı bir “devrim” gibi göstermeye çalışsa da yasanın özellikle basına getirdiği pranga olduğu gibi ortada.

Çıkarılacak yasa tasarılarını sır gibi saklayan AKP hükümeti, bu yasanın da basınla ilgili “sansür” niteliğindeki maddelerini gizlemeyi denedi. Peki bu yasa neleri içeriyordu? Neden bu kadar tepki doğurdu?

Yeni TCK'da madde 237, 267, 285, 286 basını bağlayan ve maddelerin genişliğinden ötürü suçlanabilecek alan bakımından en geniş olan maddeler.

237. maddede deneni kısaca ve açıkça şu; “İşçi ücretlerinin veya besin maddelerinin fiyatlarının artıp eksilmesini sağlayacak haber...” yayınlayana ceza var. Yani bir gazete, köşe yazarı veya bir aydın başka ülkedeki emekçilerin durumu ile bizim ülkemiz emekçisinin durumunu kıyaslayıp “bu ücret artmalı” derse veya bir sendikacı basın aracılığıyla “şu malın fiyatı olması gerekenden fazla veya eksik” derse hem bunu yayınlayan gazete hem de açıklamayı yapan kişi, kurum veya yazara ceza verilecek.

267. maddede birinci fıkrada mad-

denin içeriği çözülüyor; “Yetkili makama ihbar veya şikayette bulunarak ya da basın ve yayın yoluyla, işlemediğini bildiği halde(!) hakkında soruşturma veya kovuşturma başlatılmasını yada idari bir yaptırım uygulanmasını sağlamak...” diye başlayan madde yayın yolu ile aracı olanlara ceza öngörüyor. Öncelikle tartışılması gereken ise emperyalistlerin ve onların uşaklarının hizmetindeki burjuva medya mı, yoksa devrimci demokrat basının mı böyle “iftiralar” başvuracağıdır. Bunun cevabı ise bizce gayet açıktır.

Yasa satır araları ile birlikte okunduğunda ve içinde yaşadığımız düzenin somut gerçekleri göz önünde tutulduğunda şu gerçektir ki böyle bir maddenin anlamı “Ben iktidar koltuğunda otururken beni teşhir eden sen veya benim çıkarımı zedeleyen bir suçumu açığa çıkarırsan ve ben bunu inkar edebilirsem, sana da cefasını çektiririm” oluyor. Bugün pek çok soygunu, vurgunu ve yolsuzluğu kompradorların arasındaki klik savaşları sayesinde etkili oldukları basın-yayın organlarından öğrenirken gelecek olan yasayla da bunun önceden önu kesilip gerekli görülen ultimatom veriliyor. Ve bu durumu yorumlayan avukatlar ekliyorlar; “Reddedilen veya ispatlanmamış herşey iddia sayılır ve çok rahat iftira kapsamına alınabilir.”

Bunlardan en gerici ve bağnazlığı

ortaya koyan maddeler ise 301, 304 ve 318 oluyor. 301. madde itibarıyla “Türklüğü(!), Türkiye Cumhuriyetini, TBMM'yi, polisi aşağılamak” suç. Yürürlüğe girerse şayet, bu yasa artık halka işkence yapan polis ve askerlerin bile layık oldukları dilde işlenmesini engelleyebilecek. Bir düşünün, geçtiğimiz Mart ayında 6 Mart mitingine saldıran polis hakkında veya şu anda T. Kürdistan'ında toplu mezarlar açmış olanlar hakkında sözde aşağılayıcı bir söz kullanmak suç. Ki Türkiye'de “faşist” demenin bile bir dönem yasak olduğu düşünülduğünde “aşağılama” kavramının altının nasıl doldurulacağı ayrı bir tartışma konusu oluyor. Bu madde ise hemen ardından gelen 304. ve 305. maddelerle niteliğini tamamlıyor. Bu maddelerde devleti veya devlete karşı savaşa sevkettirmek, milli çıkarların -ki bu çıkarlar bir milletin veya halkın olmadığı kesindir- zararına yayın yapmak yasak. Artık insanlar sokak ortasında işkence görürken bunu yayınlayıp kamuoyu oluşmasına ve bu yüzden AB'den devletin “insan hakları aza-

rı yemesine” sebep olmak, devletin ortağı haline gelmiş bir patronun yolsuzluklarını ortaya çıkarmak suç.

Yasanın sonuna geldikçe insanı hem güldüren hem de düşündüren yanları artıyor. Yeni TCK yürürlüğe girdiğinde “Ermeni katliamı”ndan bahsetmek veya “Kıbrıs orada yaşananlarıdır, Türkiye'nin karışması Türkiye egemen sınıflarının çıkarları içindir” demek “büyük” suç. Neden denecek olursa tüm bu sayılan “suçlara” 6 ay ile 4 yıl arası hapis cezası öngörülürken bu maddeyi ihlal etmek 3 ila 7 yıl hapis cezası getiriyor. Yani yasağı hazırlayanların ve yasayı yürürlüğe sokacakların kafa yapısını, ideolojisini net olarak ortaya koyuyor.

Türkiye'deki pek çok hukuk otoritesinin “Türkiye'de bir ceza hukuku çıkarabilecek akademik koşullardaki gelişmişlik yok” dediği bir zamanda bu kanunun nasıl hazırlandığı da fazlasıyla şaibeliyken basın adına ısrarla ve inatla denilecek tek bir söz kalıyor; “Her türlü baskıya ve gericiliğe rağmen özgür basın susmadı susmayacak!” (H. Merkezi)

DÜZELTME

24 Mart-7 Nisan tarihinde yayımlanan 18. sayımızın 16. sayfasında yer alan yazılama haberinde içerik olarak eksik ve bölge olarak yanlış aktarılma olmuştur. Olması gereken şekli aşağıdaki gibidir.

Newroz isyandır, isyan ateşidir. Zulmün olduğu; sömürünün, ezilenin olduğu; açlığın, yoksulluğun olduğu her yerde isyan ateşi yanmıştır. Sınıfların var olduğu sürece de hep yanacaktır. Demirci Kawa'dan Şeyh Bedreddin'e, Şeyh Sait'ten Seyit Rıza'ya, Mustafa Suphi'den Deniz, Mahir, İbrahimplere, İbrahimplerden bugünlere yanan ateş hiç sönmemiş hep harlanmıştır. Reformizmin ve tasfiyeciliğin kol gezdiği böylesi bir süreçte Newroz'un bahar bayramı havasına sokulma çabalarına karşı,

Newroz'un bir direniş ateşi, isyan ateşi olduğu 20 Mart 2005'te Gaziosmanpaşa 8 Evler Mahallesi ve Zübeyde Hanım Mahallesi gecekondu duvarlarına “Biji Newroz”, “Newroz piroz be”, “Biji berxwedan”, “Kürt halkına özgürlük halk savaşıyla gelecek” TKP/ML TİKKO imzalı yazılmalar nakşedilmiştir.

Ayrıca Mart ayı içerisinde faşist Kemalist TC devletinin yapmış olduğu Gazi, Beyazıt, Kızıldere katliamlarının hesabının sorulacağını belirten sloganların yanısıra “Yaşasın Partimiz TKP/ML Halk Ordusu TİKKO-TMLGB”, “Kızıl ordu TİKKO katillerin peşinde”, “Marks Lenin Mao önderimiz İbo savaşıyor TİKKO” ve birçok noktaya TKP/ML TİKKO TMLGB yazılmıştır.

“Tutsaklar askerleri dövdü, bir asker yaralı!”

Gün geçmiyor ki, F tipi hapisanelerden yeni saldırı haberleri gelmesin. Ancak bu saldırılar başlıkta okuduğunuz gibi siyasi tutsakların hapisane yetkililerine saldırması şeklinde değil, hapisane yetkililerinin hak ihlalinde sınır tanımaması şeklinde oluyor.

Tecritin başka bir insan hakkı ihlali ne gerek olmaksızın, tek başına bir işkence olduğu bugün sonuçlarıyla ortadadır. Hapisane yetkilileri varolan tecriti daha da ağırlaştırmak için kendince “disiplin” cezaları vermektedir. Siyasi tutsaklar haksız uygulamaları ve baskıları bazen aileler aracılığıyla bazen mektuplar aracılığıyla, kamuoyuna duyurmaya çalışıyor, mektup ve görüş yasağıyla bu hakları da ellerinden alınmaya çalışıldığında, tutsak ve hapisane yetkilileri arasında olanlar “sır” olarak bırakılmaya çalışılıyor.

Son olarak Malatya E Tipi Hapishanesi’nde tutuklu bulunan TKP/ML dava tutsağı İsmail Yılmaz’a 45 gün mektup yasağı cezası verilirken aynı hapisanede tutuklu bulunan Fadime Özkan ve Gülmisal Başar’ın ise devrimci basını takip etmelerine izin verilmiyor. Düzenli olarak gönderilen yayınların bazen ‘gelmedi’ denilerek verilmemesini belirten tutsaklar, savcılığa suç duyurusunda bulduklarını belirtiyorlar.

Başlıktaki traji-komik vakanın yaşandığı yer ise Tekirdağ 1 No’lu F Tipi Hapishanesi. Olayın esasında geçtiğimiz aylarda duruşma için Beşiktaş Ağır Ceza Mahkemesi’ne götürülen siyasi tutsakların geliş ve gidiş esnasında askerlerin ve subayın fiziki saldırısına uğ-

raması bulunuyor. Bunu gazetelere ve İHD’ye duyuran tutsaklara karşı hapisane yetkilileri atağa geçerek(!) askerler ve subayın tutsaklar tarafından saldırıya uğradığını belirtip, askerlerden birinin üç gün işgöremez raporu aldığını, birinin ise ağır yaralandığını belirterek suç duyurusunda bulunuyorlar! Üstelik bunu raporlarla kanıtladıklarını belirterek! Bunun üzerine İstanbul Cumhuriyet Savcısı Kadir N. Yelkenci dava açarak görev başındaki memura şiddet ve tehdit kullanmaktan, mahkemeye giderken askerlere saldırıp ağır yaralamaktan tutsakların ayrı ayrı cezalandırılması istemiyle dava açmıştır.

Askerler ve subay tarafından fiziki saldırıya uğradıktan sonra tutsakların yaptığı suç duyurusuna bir cevap verilmemiştir. Saldırı sırasındaki darp izleri hapisane revirinde rapor edilmesine, tutsak ailelerinin suç duyurusunda bulunmalarına rağmen, savcı tutsakların ifadelerini alarak takipsizlik kararı vermiştir. Saldırı sırasındaki darp izlerine “yüzeysel sıyrık, kelepçe izi” denilerek yeterli delil oluşturmadığı belirtilmiştir. Saldırıda yaralanan tutsak Hüseyin Uzundağ, savcıya kendilerinin askerlere saldırmasının mümkün olmadığını, ellerinin kelepçeli olduğunu, raporda belirtilen “kelepçe sıyrığı” denilen yaralanmaların saldırı sonucu oluştuğunu ayrıntılı olarak anlattığını belirtmiştir.

Tüm bunlara rağmen tutsakların suç duyurularına red cevabı gelmesi, saldırıya uğrayan kendileri değilmiş gibi üstüne üstlük cezalandırılmak istenmeleri devletin tutsaklara nasıl baktığının ve

var olan adalet(sizliğin) yansımasıdır.

Tutsaklar, kelepçeli şekilde ring alanında kapasitesinden fazla kişiyle havasız bir ortamda bekletildiklerini, tüm bunları görevli subaya söylemelerine rağmen, nezaret boş olduğu halde oraya götürülmediklerini, bunun sonucunda bir arkadaşlarının havasızlıktan bayıldığını dile getiriyorlar. Tutsaklara “bizi müdahale etmek zorunda bırakmayın” şeklinde gözdağı vermeye çalışan subayın bakış açısıyla karşı dava açan savcının bakış açısı aynıdır.

Arkadaşlarının bayılması sonucu nezarete alındıklarını belirten tutsaklar, nezaretin boş olduğunu kendi gözleriyle gördüklerini vurguluyorlar.

Elleri kelepçeli durumda, rahat hareket edemeyecek şekilde tutulan tutsakların kendilerine saldırdığını iddia eden hapishane yetkilileri, tutsaklarda gör-

mezlikten geldikleri yaraları, kendi vücutlarında icat edip rapor bile alabiliyorlar! Bununla da kalmayıp bu sahtekarlıklara ilaveten tutsakların cezalandırılmasını istiyorlar!

Tüm bu uygulamalar TC devletinin tam da ait olduğu sisteme, faşizme yarıştır uygulamalardır. Onları bu ikiyüzlü uygulamalara iten korku, sonlarını kimin getireceğini bilmelerinden doğan bir korkudur ve o korkuyu yaratanlar bundan önce olduğu gibi bundan sonra da aynı inanç ve kararlılıkla baskılara göğüs gerecektir. Dışarıda devrimci, demokrat ve duyarlı olan insanların çabaları içerdekilerle birleştiğinde, sistemin bekçileri tam da onları ele geçirdiklerini sandıkları anda ellerinde olanın “hiçbir şey” olmadığını görmenin çaresizliğini yaşayacaklardır.

(H. Merkezi)

Tecrite ve Yeni Ceza Yasası’na karşı sesler dinmeyecek!

2 Nisan Cuma günü saat 11:45’te Taksim Mis Sokak’ta toplanan TUYAB’lılar, Yeni TCK’yı protesto etti.

“Tecrit yasaları ve uygulamaları bizi yıldırılmaz” yazılı TUYAB imzalı pankart açan kitle buradan Galatasaray Lisesi önüne sessiz bir şekilde yürüdü ve burada bir basın açıklaması yaptı.

Yoğun polis ablukası eşliğinde Galatasaray Lisesi önüne gelen kitle burada “Devrimci tutsaklar onurumuzdur”,

“Devrimci tutsaklar teslim alınamaz”, “İçerde dışarda hücreleri parçala” sloganlarını attı. Burada kitle adına basın metnini okuyan İsmail Karagöz TCK ve F tipi uygulamalarıyla başlayan bu saldırı dalgasının tüm işçi, emekçi ve diğer halk kesimlerini etkileyecek bir saldırı olduğunu anlatmaya çalıştık-

larının altını çizerek karşı-devrimci tüm bu yasaların ve uygulamaların birbirini tamamlayan bir bütün olduğunu belirtti.

İsrarla bu konu üzerine gideceklerini ve varolan duyarsızlığı kıracaklarını belirten Karagöz, “Sonuç olarak bizler; öncelikle devrimci, demokrat, politik kurum ve kişileri politik davranmaya ve sorumluluklarını yerine getirmeye davet ediyoruz” dedi.

Basın açıklamasının sonunda Belediye-İş 2 No’lu Şube, Tuzla Deri-İş Sendikası, Halk Kültür Merkezleri, Halkevleri, SDP ve EHP’nin de destek verdiğini belirten Karagöz’ün konuşmasının ardından kitle “Baskılar bizi yıldırılmaz”, “Devrimci tutsaklar onurumuzdur” sloganlarıyla eylemi bitirdi. (İstanbul)

“Devrimci tutsaklar onurumuzdur!”

İzmir Tecrit Karşıtı Birlik bileşenleri 2 Nisan Cumartesi günü Kemeraltı girişinde yaptıkları eylemle bir kez daha “Ceza İnfaz Yasası iptal edilsin” diye haykırdılar.

Tecrit Karşıtı Birlik adına yapılan açıklamada “Yasadaki disiplin düzenlemeleri, mahpusun yaşamını cehenneme çevirecek biçimde düzenlenmiş, idareye çok geniş yetki ve takdir hakkı tanımıştır. Trajikomik sayılabilecek disiplin suçları düzenlenmiştir. Toplu olarak sessiz direnişte bulunmak, gereksiz yere marş söylemek veya slogan atmak bunların bazılarıdır. Anlaşılan odur

ki, itaatten başka her türlü direniş disiplin suçu haline gelebilmektedir” denildi. Devamla “Bu nedenlerle tecritin ağır bir insanlık suçu ve işkence olduğu kabul edilerek bu yasanın ertelenmesinin yanı sıra temel alan bir yasa hazırlanması için toplumsal taleplerin dikkate alınması sağlanmalıdır” denilerek eylem “Devrimci tutsaklar onurumuzdur”, “İnsanlık onuru işkenceyi yenecek”, “Devrimci irade teslim alınmaz” vb. sloganlarla alkışlar eşliğinde sona erdi. (İzmir)

Newroz kutlayan tutsaklara görüş yasağı

Diyarbakır E Tipi Hapishanesi’nde Newroz’u kutlamak için ateş yakarak halay çeken 6 kadın tutsağa 1 ay süreyle görüş yasağı verildi. Diyarbakır E Tipi Hapishanesi’nde tutuklu bulunan İlkur Ökden, Güzel Becerikli, Sohbet Yıldız, Yıldız Dünder, Gülümser Yuca ve Güler Çelik 21 Mart günü hapishane müdürlüğüne yazılı dilekçe ile başvurarak Newroz’u kutlamak için kendilerine yakacak odun verilmesini istediler. Ancak hapishane müdürlüğü tarafından talepleri reddedilen tutsaklar eski elbiselerini havalandırma bahçesinde yakarak halay çektiler. Tutsakların bu tavrı karşısında bir araya gelen Hapishane Müdürü Mu-

ammer Seyitoğlu başkanlığında toplanan Hapishane Disiplin Kurulu “Ateş yakmanın cezaevi güvenliğini zaafa uğratacağın- dan, bu talepleri nöbetçi müdür tarafından uygun görülmediği halde cezaevi idaresince daha önce kendilerine verilen yastıkların bir kısmından pamuk çıkartarak eski giysileriyle birlikte yaktıkları, bununla yetinmeyip uzunca bir süre slogan attıkları tüm dosya kapsamından anlaşılmalıdır” denilerek, kutlamanın Ceza ve İnfaz Kurumları ile Tevkif evlerinin Yönetimi ve Cezaların İnfazına Dair Tüzük’e aykırı olduğunu belirterek kadın tutsaklara 1 aylık görüş yasağı verdi. (Mersin)

Dünya Doktorlarından TUYAB'a destek

1980 yılında kurulmuş olan Dünya Doktorları örgütü uluslararası çapta faaliyet yürüten bir insan hakları örgütü. Örgütün amacını dünyanın farklı yerlerinde acı çeken halklara gerek fiziki gerekse psikolojik yardım vermek olarak açıklayan Dünya Doktorları aktivistleri 26 Mart tarihinde TUYAB'ı ziyaret ettiler.

Ziyaret esnasında TUYAB çalışanları, tutuklu aileleri ve ÇHD'den avukat Ali Eşki hazır bulunurken, tecritin ve F Tipi hapishanelerdeki tutsakların durumu hakkında bilgilendirme yapıldı.

Avukat Eşki, gelen heyetten tecrit ile ilgili araştırma yapmalarını talep ederek, somut sonuçların ortaya konulmasıyla, dünya çapında bu zulmün ortaya konulacağını belirtti. Bu konuda Avrupa ve Amerika'daki doktorların tecritin ortaya çıkardığı hastalıkları tespit ettiğini, bizde de böyle somut bir çalışmanın olması durumunda, hukukçuların da buna dayanarak somut bulgularla dava açabileceğini söyledi. Diğer türlü "fiziki ve psikolojik rahatsızlıklar" deyiminin oldukça genel kaldığını belirten Eşki, hapishanelerdeki sağlık raporlarına hiçbir şekilde ulaşamadıklarını, bunların ne insan hakları izleme kurullarına ne de avukatlara gösterilmediğini belirtti. TUYAB adına konuşan Sevim Kalman ise, hapishanelerde yapılan muayenelerin pratisyen doktorlar tarafından yapıldığını, bunun için bile pek çok zorluk çıkarıldığını belirtti. Tekirdağ F Tipi Hapishanesi'nde yaşamını yitiren Salih Sevi-

nel'in durumunun bunun yakıcı bir örneği olduğunu dile getiren Kalman, tutsakların hastaneye gitmeyi başarabildiklerinde içeride asker bulundurulduğunu, bunu protesto etmek için de tutsakların muayeneyi kabul etmediğini belirtti.

Hapishanelerdeki hasta tutsakların durumuna da değinilerek Mesut Deniz, Savaş Kör ve Erol Zavar'ın durumunun aciliyeti dile getirildi.

Devlet tarafından oluşturulan Adalat Bakanlığı İzleme Kurulları'nın asker, polis ve Cumhuriyet Savcısından oluştuğu dolayısıyla yaptıkları incelemenin de tarafsız olamayacağı belirtilerek, bağımsız bir kurul oluşturulmasının zorunluluğu dile getirildi.

F Tipi Hapishanelerde yapılacak olan incelemelerin öncesinden idareye bildirildiği, dolayısıyla normalde akmayan suların o gün aktığı, yanmayan kaloriferlerin yakıldığı belirtilerek aldatıcı bir durum oluşturulduğu belirtildi. Ayrıca gelen heyetlerin tutsaklara karşı olan uygulamalardan daha çok, teknik detaylarla ilgilendikleri, dolayısıyla kalorifer olmasına rağmen yanmaması göz önüne alındığında bunun hiçbir anlamının olmadığı vurgulandı.

İzmir'de oluşturulan Alternatif İzleme Kurulu'na Manisa Selendi Cezaevi'nden tahliye olan birisinin başvurduğunu belirten Eşki, başvuran kişinin adli bir tutsak olduğunu ve hergün tecavüze uğradıklarını belirttiğini söyleyerek olayın üstüne gidince kişinin orta-

dan kaybolduğunu ve daha sonra da intihar ettiğini açıkladı. Aynı şekilde Buca Cezaevi'nden Bergama Hapishanesi'ne nakledilen 18 yaşından küçük çocukların kiminin hücrede, kiminin tecritte, kimininse yerin 9 metre altındaki kuyu şeklinde yerlerde tutulduğunu belirten Eşki sadece bu iki uygulamanın bile hapishanelerdeki vahşeti göz önüne sermek için yeterli olduğunu söyledi.

TUYAB'lıların bağımsız bir uluslararası izleme kurulu oluşturulması istemine, kendilerinin de hapishanelere girmelerine izin verilmeyeceğini belirterek karşılık veren heyet yetkilileri ancak tecrit işkencesini kendi buldukları ülke olan Fransa'da ve diğer ülkelerde duyurmak için ellerinden geleni yapacak-

larını ve bunun için tanıklık edeceklerini belirttiler. Ancak bu şekilde bir kamuoyu oluşturarak devlet üzerinde baskı kurulabileceğini de belirten heyet, aynı zamanda tutsak yakınlarına ve TUYAB aktivistlerine de destekte bulunmak istediklerini belirtti. Dışardan yaratılan bu kamuoyunun ülke içindeki kurumlarca da desteklenerek içeride de bir duyarlılık oluşturulmasıyla devletin teşhir edilebileceği vurgulandı.

Yapılan görüşme sonrasında ülkele- rin somut durumuna göre, farklı eylem ve duyarlılık çağrılarının yapılmasına, sağlık raporları, mektuplar ve aile görüşmeleri gibi tecritte tutulan tutsaklarla ilgili bilgi ve haber akışının sağlanmasına karar verildi. (İstanbul)

TUYAB; hapishaneler sorunu devam ediyor

Yeni Ceza İnfaz Yasası'nın yürürlüğe girmesinin ardından devrimci tutsakların üzerindeki baskılar her geçen gün daha fazla artıyor. Disiplin cezaları adı altında tutsaklara mektup, görüş, kantin vb. yasaklar getirilirken mahkemelere gidiş-gelişlerde tutsaklar dayak yiyor, hasta tutsakların tedavileri engelleniyor.

TUYAB hapishaneler sorununu gündemde tutmak, devrimci tutsakların yaşadıkları sorunları kamuoyuna duyurmak ve insanları biraz daha duyarlı hale getirmek amaçlı çeşitli kurumlarda sinema gösterimi yapmaya başladı. Yapılan sinema gösteriminin ilki 3 Nisan Pazar günü BEKSAV Sinema Atölyesi'nde gösterildi. Kitlenin azlığı dikkat çekerken TUYAB adına yapılan konuşmada "Bizler hapishane sorununu gündemde tutmak, insanları biraz daha duyarlı hale getirmek amaçlı çeşitli kurumlarda sinema gösterimi yapacağız. Bu gösterimlerin ilki BEKSAV'da yapılıyor. Ama buraya katılım oldukça düşük. Biz kendi çalışmamızı tekrar gözden geçireceğiz. Daha fazla insanı etkinliklerimize nasıl katabiliriz onun üzerine yoğunlaşmamız gerekiyor" dendi. Ardından F Tipi hapishaneleri anlatan Deney adlı film izlendi. (Kartal)

HÖC, ölüm orucu şehitlerini andı

Haklar ve Özgürlükler Cephesi (HÖC), 2000-2005 tarihinde ölüm orucu eyleminde yaşamını yitirenler için anma töreni düzenledi.

Gaziosmanpaşa İlçesi'nde bulunan Cebeci Mezarlığı'nda toplanan HÖC'lüler, ölüm orucu eyleminde yaşamını yitirenler için anma töreni düzenledi. "30 Mart 17 Nisan'larla umudu büyütüyoruz" yazılı pankart açan grup, Mahir Çayan ve ölüm orucu eyleminde yaşamını yitirenlerin fotoğraf-

larını taşıdı. Saygı duruşu ile başlayan törende yapılan açıklamada, "F tiplerine, tecrit politikasına karşı süren ölüm orucu 5. yılında. Teslim alma, direnişi kırma politikalarına karşı 5 yıllık açık yürüyüşünde 118 can kendini feda etmiştir. Devrimciler 35 yıldır bağımsız, demokratik, sömürünün olmadığı bir ülke için mücadele ediyorlar. Bunun için ölüyorlar, bedeller ödüyorlar. Bu uğurda şehit düşenleri anarken yine bağımsızlık, demokrasi ve sosyalizm di-

yor, bunun için mücadele etmeye, Mahirlerin yarattığı ahlakın, düşüncenin, devrimci yaşamın temsilcisi olmaya devam ediyor, umudu büyütüyoruz" denildi.

Açıklamanın ardından müzik ve şiir dinletisi ile devam eden tören, "Yaşasın ölüm orucu direnişimiz", "Umudu şehitlerimiz ile büyütüyoruz", "Kahramanlar ölmez, halk yenilmez" sloganları ile son buldu. (İstanbul)

Buca Hapishanesi'nin şehir dışına taşınmasına tepkiler başladı!

ÇHD İzmir Şubesi, Buca Hapishanesi'nin şehre 75 km uzaklıktaki bir alana taşınmasını protesto etti.

İzmir Cumhuriyet Savcısı Emin Özer'in Buca Kapalı Hapishanesi'nin 75 km uzaklıktaki Aliğa Yeni Şakran'a taşınmasına ilişkin yaptığı açıklama tepkiyle karşılandı. ÇHD İzmir Şube Başkanı Bahattin Özdemir yazı-

lı bir açıklama yaparak, "Cezaevlerinin şehir dışına çıkarılması, cezaevlerinin iyileştirmeye yönelik bir faaliyet değil, rant peşinde koşanların çabasıdır. Bu durum F tipleriyle başlayan sürecin devamı olarak nitelendirilmelidir. İzmir özelinde çocuk tutukevinin İzmir Bergama'ya taşınmasına ilişkin sorunlar devam ederken, Buca Ceza-

evi'nin şehirden 75 km uzaklıktaki Aliğa Yeni Şakran'a taşınması konusunda İzmir Başsavcısı'nın yaptığı açıklamayı hayretle karşılıyoruz" dedi.

Özdemir, ÇHD olarak İzmir Cumhuriyet Başsavcısı Emin Özer'i cezaevinde yaşanan sorunlarla ilgilenmeye davet ettiklerini belirtti. (İzmir)

ACIMIZ DERİN, ÖFKEMİZ BÜYÜK! BİR İŞ KAZASI SONUCU KENAN HARİTE YOLDAŞIMIZI KAYBETTİK!

Türk hakim sınıflarının bizleri yurtdışına ucuz iş gücü olarak pazarlamaktan geri durmadılar. Türkiye'de gördüğümüz baskının, zulmün benzerlerini, modern bir şekilde burada da yaşamaya devam ettik ve etmekteyiz. Hem de en iğrenç aşağılanma yöntemleriyle.

Oysa hepimizin sorunu, derdi bir ve ortaktır. Bir parça ekmekten, daha güzel bir yaşamdan, kendimize ve çocuklarımıza iyi bir gelecek hazırlamaktan başka ne hayal etmiştik ki. Hiç bundan daha güzel bir şey olabilir mi? Elbette olmaz. Yaşamdan bunları isterken hayat bizlere; insanca yaşamayı, onurlu olma-

Emperyalist burjuvazinin ucuz iş gücünü karşılamak için faşist TC'nin Almanya'ya gönderdiği milyonlarca emekçiden sadece birisi idi **Kenan Harite**. Egemen sınıflar ve onların uşakları sömürüye doymazlar. Onlar için insan, insanın sağlığı ve yaşamı hiç önemli değildir. Onlar için önemli olan; daha fazla sömürü, daha fazla kâr, kendi lüks yaşamlarını sürdürürebilmek için daha fazla katliamdır.

yı, baskıya, sömürüye, zulme karşı gelmeyi, örgütlenmeyi, kurtuluşun tek başına mümkün olmadığını, iyi ve güzel bir geleceğin ancak bu sömürücü asalakların saltanatlarına son vermektен geçtiğini, işte bunun için kurtuluşunda ortak olduğunu öğretti.

Kenan yoldaş; **5 Ocak 1962**'de **Dersim**'in **Hozat**'a bağlı **Bargini** (Karabakır) köyünde, Kürt ulusuna

mensup yoksul bir emekçi çocuğu olarak dünyaya geldi. O ilkokul, orta okul ve lise öğrenimini Hozat'ta tamamladı. Okulda ve derslerinde başarılı bir öğrenciydi. Devrimci düşüncelerle ortaokul yıllarında tanıştı. Bu yıllarda öğrencilerin akademik, demokratik hakları için örgütlenmelerde bulunurken faşist saldırılara karşıda amansız mücadele yürüttü. Kenan yoldaş bu dönemde **İbrahim Kaypakkaya** görüşlerini benimseyip, bunu pratik mücadelesine yansıttı. Militan kişiliği, alçakgönüllüğü ile herkesin sevdiği, saydığı bir yoldaş olur. O emekçi halkımızın kurtuluşunun örgütlü mücadeleden ve bunda yolunun Demokratik Halk Devrimi ile olacağına inanmaktaydı. Bu uğurda faşist diktatörlüğe karşı mücadelesini en ufak çıkar gözetmeden yürüttü.

1988 yılında ekonomik koşullarını düzeltmek amaçlı, ailesine destek çıkabilmek için yurtdışına çıktı. Almanya'ya geldiği zaman Proletarya Partisi ile hemen ilişki kurdu ve örgütlü yaşamı bu alanda sürdürmeye devam etti. Kitlelerin eylemlerini her alanda aktif katıldı, hem destekledi, hem de örgütleyicisi oldu. Emperyalist tekeli burjuvazinin insanları kişiliksizleştirmesine karşı durdu.

Kenan yoldaşı **31 Mart 2005** tarihinde acı bir iş kazası sonucu kaybettik.

O onurluydu ve dürüstü. İşçilerin ve emekçilerin, devrimci-demokratların sevilen sayılan **Kenan**'ıydı ve hep öyle kalacak.

Kenan yoldaşımızın katili, emperyalist Alman burjuvazisi ve faşist Türk devletidir. Çünkü, onu ilığıne kadar sömüren, ama çalışma ortamını daha fazla kâr uğruna düzeltmeyen Alman emperyalizminin sistemidir.

Onu gurbete zorlayıp çalıştırmak zorunda bırakan faşist Türk devletinden hesabını mutlaka soracağız. İşte bizim öfkemizi bileyen budur!

Biz Partizan okurları olarak, Kenan yoldaşı mücadelemizde yaşatacağımıza söz verirken, ailesine, yoldaşlarına ve tüm dostlarına başsağlığı diliyoruz.

KENAN YOLDAŞ ÖLÜMSÜZDÜR!

KAHROLSUN EMPERYALİZM VE ONLARIN YEMİNLİ UŞAKLARI!

YAŞASIN DEMOKRATİK HALK DEVRİMİ MÜCADELEMİZ!

**GÜNEY BÖLGESİ
PARTİZAN OKURLARI
31 Mart 2005**

DERNEK ÜYEMİZ KENAN HARİTE'Yİ BİR İŞ KAZASI SONUCU KAYBETTİK!

İŞÇİLER, EMEKÇİLER!

Dernek üyemiz **Kenan Harite**'yi, acı bir iş kazası sonucu kaybettik.

Yaşamını idame edebilmek için yurtdışına çıkan ve Almanya'ya yerleşen **Kenan yoldaş**, 1988 yılından beri çeşitli iş dallarında, en ağır koşullar altında hepimiz gibi emeğini satarak geçinmeye çalışan işçi arkadaşımızdı.

Devrimci mücadeleyle Türkiye'de tanışan **Harite**, 12 Eylül Askeri Faşist Cuntası'nın baskı koşullarından taviz vermemiştir ve mücadeleyi çeşitli biçimleriyle aktif olarak sürdürmüştür.

1988'de yurtdışına çıkar çıkmaz Ulm Halk Ocağı'yla ilişkiye geçti. Almanya'da ekonomik-demokratik faaliyetlerinden geri durmadı.

Halk Ocağı'nın devamı olan **Tohum Kültür Merkezimizin** kurucu

üyesidir ve çeşitli dönemlerde yönetici organlarımızda yer almıştır.

Kenan Harite, sevilen, sayılan ve herkes tarafından saygıyla karşılanan dürüst bir yoldaşımızdı.

Kenan Harite, Almanya'da var olan ırkçılığa, faşizme ve her türden gericiliğe karşı kitlemizi bilinçlendirmeyi ve aydınlatmayı kendisine rehber almıştı.

Kenan Harite, Alman burjuvazisinin saldırıları karşısında hiçbir zaman pes etmedi, tersi mücadelede daha da ısrarcı oldu.

Kenan Harite, yaşam biçimiyle, sosyal ilişkilerine önem verip dostları tarafından sevilendi.

Kenan Harite, burjuva yoz kültürüne karşı demokratik halk kültürünü gelecek nesile taşımaya kendisine hedef alan ve örnek olan yoldaşımızdı.

O'nun bizlere bıraktığı mücadele

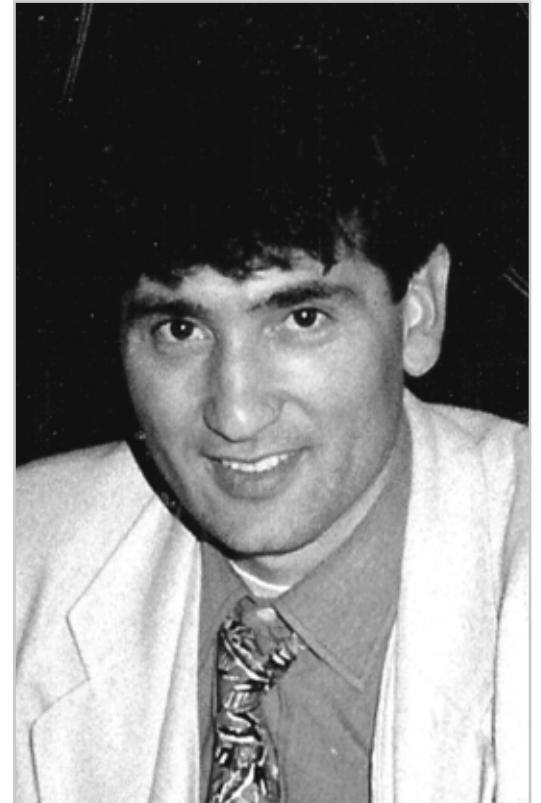
mirasını örnek almaya devam edeceğiz ve ondan öğreneceğiz. Ondan öğreneceğimiz daha çok şeyler varken, aramızdan **31 Mart 2005** tarihinde gece saat 03:00 sıralarında **iş kazası** sonucu kaybettik. Başta ailesinin, yoldaşlarımızın ve dostlarımızın başı sağ olsun.

KENAN YOLDAŞ'I MÜCADELEMİZDE YAŞATACAĞIZ!

KENAN YOLDAŞ ÖLÜMSÜZDÜR!

KENAN YOLDAŞ TOPRAKTA TOHUM, GELECEGE UMUT OLACAK!

**TOHUM KÜLTÜR
MERKEZİ
31 Mart 2005**

Türk, Kürt ulusu ve çeşitli milliyetlerden Türkiye halkı!

Açıklama: Elimize posta kanalıyla ulaşan aşağıdaki bildiri haber değeri taşıdığından olduğu gibi yayımlıyoruz.

Son günlerde bir kez daha, bu topraklarda yaşayan farklı uluslardan halkımız birbirine karşı kışkırtılmakta; halkın birliğine bir kez daha engel olunmaktadır. Faşist güçler yine ırkçılık politikasıyla, ezen ulus şovenizmiyle diğer ulus ve azınlıklardan halka saldırmaktadır; bu kez, hoyratça kullandıkları Türk bayrağıyla...

Mersin'deki Newroz kutlamalarında, Kürt çocuklarının Türk bayrağını **öfkeyle yerlere vurması** faşist devletin tüm şoven ve ırkçı duygularını harekete geçirdi. Devletin en yetkili kurumları bu olayı kınayan, lanetleyen, açıklamalar yaptılar. Bayrağa gösterdikleri tepki nedeniyle çocuklardan **"alçaklar", "hainler", "bedhahlar", "zavallılar"** diye söz eden devlet yetkililerinin bu hezeyanı toplumun en gerici, en tutucu, en şoven kesimlerinden destek buldu ve çeşitli illerde bayraklı gösteriler başladı. Bu gösterilerde Kürt halkı ve Kürt hareketi bir kez daha faşist Türk milliyetçileri tarafından aşağılanmakta, lanetlenmektedir. Bu faşist hareketin borazanı da kimliğine yakışır bir şekilde yine burjuva medya oldu...

Bu ırkçı ve şoven politika ile Kürtlere karşı Türklerin **"Türkçülük"** temelinde birliği yaratılmak isteniyor. **Amaçları halk içinde derin yaralar açmak; Kürt halkının birlik çabasını bozmaktır.** Açık ki, emperyalizmin sadık uşağı bu devletin sorunu bayrak değildir. O'nun sorunu Kürtlerin ulusal dayanışması, birlikteliğidir; bunu bozmak için Türkçülük kullanılmaktadır. Herkes bunun farkında olmalıdır. **Bayrak bunun için bir bahanedir.** Aynı bayrağa, "Türk askeri" şahsında çuval geçirildiğinde bu yetkililerin neler yaptığını daha dün görmedik mi?

Türkiye'nin yoksul halkı, işçiler, emekçiler!

Son birkaç gündür, yoğun bir şekilde devam eden bu propagandanın nedeni görülmedikçe, iki Kürt çocuğuna yaşatılan ulusal nefret ve intikam günlerini, onlar kadar diğer tüm çocuklar da, toplum da yaşamak zorunda kalacaktır.

Biraz düşünelim ve soralım:

Son politikasıyla, milliyetçi hezeyanla, ırkçılıkla Türk devleti neyi, kimden korumanın çabasındadır? Bu devletin Genelkurmay Başkanı iki çocuğun Newroz kutlamaları sonra-

sında Türk bayrağını yerlere çalması üzerinden nasıl gövde gösterisi yapar, Meydan okur?

Bunlar Türkiye'yi emperyalistlerden **değil de** halkın çocuklarından mı koruyacak? Halkın çocuklarına "hain" diyerek, çocuklara "bayrağımız sahipsiz değildir" diyebilme gafletinde bulunarak gazetelere, televizyonlara manşet olanlar ülkemizdeki emperyalist talana, soyguna, her türlü ulusal (her iki ulusun da) değerini ayaklar altına almışına karşı durma onurunu **neden** gösteremiyorlar? Emperyalistlerin sadık bir kuklası olduğunu her defasında kanıtlayan Dışişleri Bakanı'nın 12 ve 14 yaşlarındaki bu çocuklara "zavallılar" demesi, yetmiyormuş gibi "bedhah" (arabozucu, hain vb.) demesi hangi aklın, hangi nefretin ürünü olabilir? Bunların Türkiye halkının temsilcileri olduklarına, Türk, Kürt ve çeşitli milliyetlerden halkımızı temsil ettiklerine kim inanabilir? Kim bu aldatmayla iktidarını uzun bir zaman sürdürebilir?

Neden bu tepki bu kadar açık ve net olarak "Türk askerinin" başına çuval geçirildiğinde ABD devletine, ordusuna gösterilemez de Kürt çocuklarına gösterilir? Üstelik bu çok nişanlı paşalar ve ikiyüzlü, **gerçek zavallı** bakanlar açıklamalarında bu çocuklardan bahsederken "sözde vatandaşlar" tabirini kullanabilme ahmaklığını da gösterebiliyor! Anlaşıyor ki hedeflenen sadece bu iki Kürt çocuğu değil, haklarını arayan, ulusal dayanışma içinde bulunan, devrimci mücadele yürüten tüm Türkiyeli Kürtlerdir. Bu kez de Kürtlerin "vatandaşlığı" sorgulanıyor; dün inkardan vazgeçtiklerini söyleyenler de bu **aynı** faşistler değil miydi?

Halkımız çok iyi bilmeli ve görmelidir ki, bu ve benzeri olaylar yaşanabilir ve yaşanacaktır da. İki Kürt çocuğunun Türk bayrağına olan öfkesi hakkında söylenebilecek çok şey olabilir; ama bunlardan önce bu faşist devlet paşalarının Kürt halkına, Kürt çocuklarına, Kürt hareketine karşı gösterdiği bu tepki hakkında kafalarımız açık olmalıdır. Gönüllü ABD askerliği yapmaktan hiçbir onursal kaygı duymayan, başlarına geçirilen çuvalın altında söz dinlemeye devam eden bu asker bozuntularının halka duydukları nefret hiç de şaşırtıcı olmamalıdır.

Türk halkı şunun kesinlikle farkında olmalıdır ki; korunan uğruna can verilmiş, kan dökülmüş bayrak değildir; **korunan** ağaların, patronla-

rın, paşaların efendiliğidir. Onlar, çocuklar tarafından efendiliklerine çıkarılan dile öfkeleniyorlar. İki Kürt çocuğu bu devletle barış içinde olmadığını göstermiştir.

Yaptıkları Newroz kutlamasının amacına uygun değildir; nihayetinde bu çocuklar provokasyona açık bir harekette bulundular. Provokasyon ortamı arayanlar da **hemen** sarıldılar bu harekete. Ancak şu da görülmelidir ki, bu çocukların öfkesi, tepkisi yaşadıklarından, gördüklerinden ayrı değerlendirilemez. Bu çocuklar mecburen ezberledikleri Türk İstiklal Marşını bu bayrağın altında zorla okumakta; ailelerinin yoksulluğundan bu bayrağın koruyucularını sorumlu olduğunu bilmektedir. Bu çocuklar kollarında, ellerinde, keplerinde, askeri araçlarında, silahlarında bu bayrakla kendilerine bin bir acı çekirmiş, annelerini, babalarını, dedelerini, ninelerini katletmiş, köylerinden göç ettirmiş "Türk askerinin" kendilerine yönelmiş nefretini yaşadılar. Bu çocuklar insanca yaşama olanağından, kendi dillerini özgürce, her alanda kullanabilmekten mahrum yaşadılar, yaşamaya **devam** ediyorlar. Büyük kentlere kaçarak, kaçırılarak dilencilik, hırsızlık, sokak çocukluğu yapan bu çocuklar değil mi? Bu çocuklardan nasıl olur da Türk bayrağına saygı beklenebilir? Çocuklardan saygı bekleneceğine, saygıyı hak edecek özgür bir yaşamın, özgür bir geleceğin, özgür bir eğitimin bu çocuklara sunulması gerekmez mi? Devletin bu faşist efendileri ABD ordusu önünde **nasıl** eğiliyorsa Kürt çocuklarından da **aynı** şeyi bekliyor. Her türden zulme rağmen, "çuvala" rağmen efendilerine boyun eğenler, zulme uğrayan, aç, yoksul yaşayan, dilenmek zorunda kalan, sokaklarda yaşamaya mahkum olan çocuklardan bu devlete alkış bekliyorlar; itaat bekliyorlar...

Bugüne kadar hep efendilerin dediği oldu; onların belirledikleri yolda yüründü. Bu sefer buna izin vermiyelim. Çünkü bu yol, **her** seferinde halkın birliğini bozdu, faşist zorbaların egemenliğini geliştirdi. Türk bayrağını her tarafa asarak sadece şoven duyguları besleyecek olanlar yarınla sadece ulusal düşmanlıklar, nefretler bırakmış olacaktır. Aynı yoksul yaşama mahkum olanlar, sömürülenler ırkçılık nedeniyle, milliyetçilik nedeniyle birbirlerine düşmanlık yapmaya devam edecektir.

Çeşitli ulus ve milliyetlerden **tüm** Türkiye halkı ırkçı ve şoven

politikaları **ret** etmelidir. Sahip çıkılması gereken ne Türk bayrağıdır ne de başka ulusların bayraklarıdır. Bütün bu bayraklar için can veren çok sayıda işçi, köylü, emekçi vardır. Ama bugün dalgalanan hangi bayrak işçi sınıfı için, köylü için, emekçiler için dalgalanmaktadır? **Hiçbiri!** Yoksulluğun, açlığın her yeri sardığı, bebek ölümlerinin sürekli arttığı, ülkelerin işgal edildiği, küresel ısınmanın geleceği tehdit ettiği, emperyalizme karşı savaşın terörist ilan edildiği bir dünyada ırkçılık ve şovenizmle **sadece** zorbaların iktidarı korunur; onların geleceği kurtarılır... Irkçılığı, milliyetçiliği, şovenizmi protesto etmek; bayrak üzerinden çocuklara nefret kusanlara, 12 ve 14 yaşlarındaki çocuklar hakkında arama emri çıkarılmalara, onları gözaltına alanlara, eminiz ki işkence yapacaklara, Kürt halkının mücadelesine saldıranlara "halkın birliği" anlayışıyla karşı durmak **tek** doğru yoldur. Görevimiz de bunu yaratmaktır; bunun için mücadele etmektir. Halkımızın sahip çıkması gereken ırkçılığa, şovenizme, milliyetçiliğe karşı sadece ezilenlerin mücadelesi ve onun bayrağıdır.

Tüm Türkiye Halkına Çağrımızdır:

Son devlet kampanyasıyla sana yaptırılmak istenen milliyetçiliği, ırkçılığı, şovenizmi alkışlamandır. **Bu oyuna düşme...** Eline tutuşturulmak istenen bayrakla ezilenlerin birliği engellenmek istenmektedir. Senin bayrağın diğer tüm dünya işçi sınıfının ve ezilen halkların bayrağı ile **aynı** olan bayraktır; bugünün efendilerinin dalgalandırmaya çalıştığı bayraklar milliyetçi dünyanın eskimiş bayraklarıdır. Bu eski bayraklarla ancak diğer uluslara, milliyetlere düşmanlık yapılabilir. Diğer uluslardan işçilere, emekçi halka düşmanlık yapmayalım; **sadece** kendi bayrağımız için mücadele edelim...

KAHROLSUN TÜM İRKÇI VE ŞOVEN POLİTİKALAR!

KAHROLSUN ABD UŞAKLARININ HALKA DÜŞMANLIĞI!

KAHROLSUN FAŞİST DİKTA-TÖRLÜK!

PROLETARYANIN KIZIL BAYRAĞI ALTINDA BİRLEŞELİM!

YAŞASIN PARTİMİZ TKP/ML VE ÖNDERLİĞİNDEKİ TIKKO, TMLGB!

24 Mart 2005

TKP/ML MERKEZ KOMİTESİ SİYASİ BÜRO

Büyük geri dönüş ve Demokratik Cumhuriyet sorusu

Açıklama: Aşağıda yayınladığımız NKP (Maoist)'in liderlerinden Baburam Bhattarai'ye ait makale 1 Şubat'ta Nepal'de Kral Gyanendra tarafından gerçekleştirilen darbenin ardından ülkenin monarşik otokrasiye geri dönüşünün bilimsel tahlilini ortaya koyuyor. Makalede tarihin tekerleğinin ileri gitmesi gerekirken nasıl geri döndürüldüğü sorusu ve bu süreç karşısında NKP (Maoist)'in tüm demokratik güçlere çağrısını yaptığı demokratik cumhuriyet ve Anayasal Meclis asgari programının içeriği incelenmektedir.

BÜYÜK GERİ DÖNÜŞÜN ÖZÜ

"1 Şubat Kraliyet Bildirisi" de dahil, darbeden sonraki her kamuoyuna hitabında, Gyanendra mevcut hareketinin "terörizm" hayaletini (CPN (Maoist)'in önderlik ettiği süregiden devrimci Halk Savaşını) ortadan kaldırarak 'barışı' tesis etmek ve 'çok partili demokrasiyi' sağlamlaştırmak için dizayn edildiği ve bunun sadece önümüzdeki üç yıllık belirli bir zaman dilimi için olduğu teorisini satmak için yoğun çaba sarf etmiştir. 24 Şubat'ta seçilmiş bir grup medya mensubuna konuşurken, kendisini "demokrasinin" gerçek Mesih'i ve "terörizmin" ortadan kaldırıcısı olarak yansıtmaya özel önem vermiş ve parlamentarist politik partilerden ve tüm uluslararası topluluktan "terörizme" karşı bu büyük tehlikeli işte kendisiyle işbirliği yapmalarını istemiştir. Yani, kendisini "terörizme" karşı uluslararası cihatta ABD Başkanı W. Bush'un gerçek takipçisi olarak yansıtmaya çabalamış ve herkesten en azından bu meselede otokratik askeri rejiminin meşruluğunu kabul etmesi için yalvarmıştır. Elbette, Gyanendra, Pakistan'ın General Müşerref'inden birkaç ders öğrenmiş görünmektedir.

Bununla birlikte babasının ve erkek kardeşinin zamanından bu yana saray içinde dahi sert bir otokrat olarak sahip olduğu kirlenmiş imaj ve özelde de gerçek bir kardeş ve hükümdar katili olarak 1 Haziran 2001 saray katliamının suçlusu olarak halk içindeki nefretten dolayı bu tür politik aldatmacalar kitleler içinde çok fazla etkili olmamaktadır. Özellikle Gyanendra'nın politik ittifakları olarak Tulsi Giri ve Kirti Nidhi Bista gibi tanınmış eski saray yardakçıları anti-demokratik bir aldatmacayla işe başlatmasından ve ülke çapında sıkıyönetim ilan ederek halkın tüm temel ve demokratik haklarını ortadan kaldırmasından sonra despotik askeri yönetiminin gerçek doğasının gerçek yüzü açıkça ortaya çıkmıştır. "Çok partili demokrasi" ve "anayasal monarşi" ile ilgili vaatlerin papağan gibi ardı arkası kesilmeden tekrarlanmasına karşın, kralın gerçek pratikleri sadece politik partiler ve liderleri, özgür medya ve insan hakları aktivistleri üzerinde sıkı tedbiri ve eski anayasanın sınırlı demokratik koşullarının açıkça ayaklar altına alınmasını içermektedir. Kuşkuyla yer vermeksizin yerlere düşürülmüş parlamenter demokratik

sistem öldürülmüş ve ülkede otokratik monarşi restore edilmiştir.

Buradan şu sorular çıkmaktadır: 1990'dan sonra tesis edilen sınırlı burjuva demokratik sistem nasıl ortadan kaldırıldı ve otokratik monarşi bu kadar pürüzsüz bir şekilde nasıl restore edildi? Tarihin tekerleğinin geriye değil ileriye doğru hareket etmesi gerekmez miydi? Bu sorulara doğru yanıtlar verebilmek için sosyal gelişmenin yasalarını bilimsel ve objektif bir şekilde kavramak ve 1990'dan sonraki kronik olarak zayıf parlamenter sistemin zayıf yanlarını ve sınırlamalarını doğru bir şekilde değerlendirmek gerekir.

İlk olarak, sosyal sınıflar arasındaki mücadelenin, sosyal gelişmenin temel itici güçlerini ortaya çıkarttığına doğruluğu kabul edilmelidir. Bugünkü yarı-feodal, yarı-sömürge Nepal toplumu çok sınıflı bir toplumdur ve feodal, burjuva ve proletar sınıflar arasında temel mücadele mevcuttur. Tüm bu çatışan üç temel sınıfın ittifakları da vardır. Geleneksel olarak hakim feodal sınıf komprador ve bürokratik burjuvazi ile; küçük ve güçsüz burjuva sınıfı kırsal ve kentsel küçük burjuva sınıfı ile proletarya büyük sayıdaki köylüler ve yarı proletarya ile birliktedir. Bu üç köşeli sınıf mücadelesi 1996'dan bugüne proletarya önderliğinde devrimci Halk Savaşının başlaması ve gelişmesinin ardından hızla tek kutuplu mücadeleye dönmemektedir. Başka bir deyişle sınıf mücadelesinin ve sosyal gelişmenin yasalarına uygun bir şekilde asalak gerici sınıflar, aralarındaki en yetenekli ve en güçlü sınıfın önderliği altında bir yanda kutuplaşırken, diğer yanda emekçi ve ilerici sınıflar en gelişmiş sınıf olan proletaryanın önderliği altında toplandılar. Feodal, komprador ve bürokratik burjuvaziyi temsil eden monarşi Nepal'de gerici sınıfların tarihsel olarak en güçlü temsilcisidir, devrimci Halk Savaşından en çok etkilenen asalak sınıflar hızla monarşinin önderliği altında toplanmaktadır.

İşte bu, otokratik monarşinin sosyal sınıf dönemindeki mevcut büyük geri dönüşü ya da restorasyonunun mantığı ve özüdür. Emekçi sınıfların ileriye doğru yürüyüşünün aksine gerici sınıfların geriye doğru yürüyüşü sosyal gelişmenin diyalektik yasasıyla mükemmel bir şekilde uyumludur.

İkinci olarak, ileri bir politik açıdan bakarsak, 1990 sonrası kurulan burjuva parlamenter demokrasinin tabiatında var olan kusur ve zayıflığını; ayrıca orta tabakanın yetersizliğinin feodal otokratik geri dönüş için objektif zemini sağladığını kabul etmek gerekir. Tarihsel olarak, temel parlamenter politik güçler, yani Nepal Kongresi ve daha sonra revizyonist UML, kendi bağımsız sınıf temelini kullanma yeteneğine sahip değildir ve feodallerden, komprador ve bürokratik burjuvaziden küçük burjuvaziye kadar karmakarışık birçok sınıf güçlerini temsil etmekte ve sürekli olarak kararsız ve uzlaşmacı politik tavırlar takınmaktadır. Buna karşılık, monarşi gücünü geleneksel olarak hakim feodal mülkiyetten ve kültürel ilişkilerden ve prensip olarak, Nepal Kraliyet Ordusu (NKO) üzerindeki tekelden almaktadır. Daha özelde, 1990'ın politik değişimi ve Anayasası, geleneksel olarak monarşi tarafından üzerinde hak iddia edilen "devlet egemenliği" sorununu tam olarak çözmemiş ve NKO üzerindeki "devlet otoritesi" ve stratejik kontrolü monarşinin ellerine bırakmıştır. Bu "tarihsel gaf" (Hindistan'dan Jyati Basu'nun ifadesi) monarşinin parlamentoyu ve Anayasayı parça parça yutmasını hazırlamış ve mevcut büyük geri dönüşü tamamlamıştır. Dahası, parlamenter güçler 12 yıllık uzun iktidar dönemlerinde toplumun geleneksel feodal ve büyüyen komprador ve bürokratik kapitalist sosyo-ekonomik ve kültürel zeminde ilerici bir dönüşüm ile ilgili hiçbir şey yapmamışlardır. Daha sonraki süreçte, özellikle devrimci Halk Savaşının hızlı gelişimi boyunca, sınıfsal ve politik zeminleri daha da aşınmıştır. Sonuç olarak, 1990'daki politik değişimden sonra parlamenter güçler tarafından arka çıkılan toplumun daha üst tabakaları parça parça dönmüşler ve orta tabakalar doğal olarak devrimci Halk Savaşı etrafında kutuplaşmışlardır. Reformist partilerin bu ikilemi Başkan Yoldaş Prachanda'nın Halk Savaşının Yıldönümündeki demecinde şöyle özetlenmiştir: "Nihayetinde, 1 Şubat sözde kraliyet bildirisi sadece Nepal politikasındaki reformizmin gündem dışında kaldığını teşhir etmemiş, aynı zamanda parlamenter politik güçlerin kolektif uyuşukluğunu da paramparça etmiştir."

Üçüncü olarak, askeri bakış açısıyla, eski devlet otoritesinin toptan mutlak mo-

narşide merkezileşmesi hareketi, can çekişen gerici sınıfların ülkedeki en büyük desteğe sahip sınıf savaşında devrimci güçlerle son muharebeyi başlatmak için bir hamlesidir. NKP(M)'nin 9 yıldır liderlik ettiği Halk Savaşının son ve kesin stratejik saldırı aşamasına geçtiğini ifade eden deklarasyonundaki bakış açısına göre, başlangıçtan beri NKO'nun baş komutanlığı olarak kabul edilen monarşinin direkt önderliği altında son ölüm-kalım muharebesinin başlatılması hamlesi korkuya kapılmış gerici sınıflar için doğal olmayan, hatta aptalca bir durum değildir. Yeni Halk Ordusu (YHO) ile hemen hemen her gerçek savaşında NKO'nun son süreçteki dokunaklı şovu parlamenter güçlerin haklı ve meşru politik liderliği ve NKO üzerinde monarşinin bilfiil liderliği arasındaki çelişkiler üzerine bazı kışkırtıcılar tarafından kınanmıştır. Tacı ele geçirmek için abisi Birendra'nın tüm ailesini doğrayan Gyanendra'nın kendisini sallantıdaki feodal komprador ve bürokratik burjuva sınıfın büyük kurtarıcısı olarak yansıtmak için sahip olduğu büyük askeri hırslarını anlamak zor değildir. Yine de her sıradan askeri bilim öğrencisi bilmelidir ki, özel bir ordunun zaferi ya da yenilgisi eninde sonunda daha çok onun sosyal sınıf temelinde bağlıdır ve bu anlamda gerici NKO'nun sonuçta ortadan kaldırılması bitmiş bir sonuç olmalıdır ve Gyanendra'nın hayali sadece kabus olacaktır.

ULUSLARARASI GÜÇLERİN ROLÜ

Günümüzdeki emperyalist küreselleşme dünyasında tüm iç politik meseleler her şeyden önce uluslararası sonuçlara sahiptir. Dolayısıyla 1 Şubat büyük geri dönüşü dünya çapında etki yapmıştır ve BM, ABD, İngiltere, AB, Hindistan, Çin ve diğerlerini içeren tüm büyük dünya ve bölgesel güçler ve örgütler bu sorun üzerinde açıklamalar yayınlamışlardır.

Şaşırtıcı bir şekilde, uluslararası büyük oyuncuların hiçbirisi Gyanendra'nın geriye dönük adımlarını şimdiye kadar desteklememiştir. Geçmişte Nepal'de gerici rejimlerin temel destekçileri olan ABD, İngiltere, AB ve Hindistan gibi büyük güçler mevcut gelişmelere açıkça karşı çıkarken, Çin, Rusya, Pakistan, Bangladeş gibi diğerleri olayları "Nepal'in iç işleri olarak" yorumlamışlardır. En dikkat çekici uluslararası gelişme Hindistan ve İngiltere tarafından yapılan askeri yardımların (ABD de aynı hatta yol izlemiştir) ve birçok AB ülkesi tarafından "kalkınma için yardımların" askıya alınması olmuştur.

Uluslararası Af Örgütü ve İnsan Hakları İzleme Örgütü gibi uluslararası insan hakları örgütleri kamuoyuna kraliyet rejiminin halkın insani ve demokratik haklarını sınırsızca ihlal ettiğini açıklamıştır yani otokratik kraliyet rejimi uluslararası topluluktan şimdiye kadar tam olarak izole edilmiştir ki, bu durum demokratik hareket için iyi şeylerin habercisidir.

Bununla birlikte despotik rejim uluslararası desteği kazanmak için iki sorunu kullanmak için umutsuzca çabalamaktadır. Bunlardan birincisi "anti-terörizm" ve ikincisi ise "jeo-politik" karttır. Daha çok 11 Eylül'den sonra türlü küçük diktatörler ve dünyanın gerici rejimleri tarafından kullanılan "anti-terörizm" kartı zaten kendi orijinal enerjisinin çoğunu kaybetmiş durumda. Bakalım Gyanendra davasında nasıl işleyecek? Fakat çirkin saray katliamında elleri kana bulanmış ve tüm politik temel hakları askıya alarak halka karşı askeri terör yürüten Gyanendra gibi birisinin "anti terörizm" iddiaları tarafından dünya kamuoyunun gözünü boyamanın kolay olmayacağı görülebilmektedir. Yine de sınıflara bölünmüş bir toplumda değerler ve normlar sınıf çıkarlarına göre belirlenir, dünya gericilerinin bazıları açık ya da kapalı bir şekilde gerici kraliyet rejimine sonuçta arka çıkarsa bu da şaşırtıcı olmayacaktır.

İki süper devletin -Çin ve Hindistan arasındaki ülkenin stratejik konumunu ifade eden "jeopolitik" kart, Gyanendra'nın babası Mahendra tarafından geçtiğimiz yüzyılın özel soğuk savaş koşullarında uygulanan bir komşuya karşı diğeriyle oynama şeklindeki akıllıca diplomatik manevrayı tekrarlama hamlesidir. Ancak bu manevranın genelde uluslararası güç dengesinin özelde Hindistan-Çin ilişkilerinin değiştiği koşullarda sonuç vereceği beklenebilir. Son süreçte ABD ve Hindistan yakınlaşması ve kraliyetin geri adımlarına karşı ortak politikaları Gyanendra'yı Çin kartını oynamaya itebilir. Gyanendra hükümetteki temel ittifaklarından biri olarak Çin yanlısı kimliği ile bilinen eski kralcı Kirti Nidhi Bista'yı atayarak bunun sinyallerini yeterince vermiştir. Aynı şekilde geleneksel olarak Hindistan'la çelişkileri olan Pakistan ve Bangladeş, kraliyet rejimi için biraz soluklanma boşluğunu sağlayabilirler, nitekim Katmanduda'ki Pakistan büyük elçisinden bu yönde işaretler gelmektedir. Bununla birlikte Gyanendra'nın sallantılı pozisyonundan ve belirsiz geleceğinden kaynaklı herhangi bir komşunun kendisini önemli maddi yardımlarla büyütmek için

diplomatik inceliklerin ötesine gideceğine inanmak zor. Aynı şekilde proleter devrimler konusunda özellikle yakın komşularla diplomatik ilişki sorunlarında stratejik metanet ve taktik esneklik gösterecek kadar sağ duyulu olmak zorundadırlar.

Son günlerde bir başka dikkate değer faktör ise Nepal'deki devrimci güçlere karşı büyük uluslararası ve bölgesel güçlerin davranışlarındaki bazı pozitif değişimlerdir. Kendi biçimsiz ve sınıfsal bakışlarına ve çıkarlarına bağlı olarak, bu büyük güçler geçmişte monarşi ve parlamenter güçleri "istikrarın iki dayanağı" olarak kabul ediyorlardı ve devrimci demokratik güçlere karşı bu ikisi arasında büyük bir ittifak kurmak için çalıştıkları görülüyordu. Şimdi devrimci güçleri de içine alan "üç dayanak" teorisine hızla dönüş yapmış oluyorlar, ki bu tabii ki ileri bir adımdır. Fakat tarihsel zorunluluk ve ülkenin yeni objektif gerçekliği, parlamenterler ve devrimci güçlerin yeni "iki dayanak" olarak ellerini birleştirmesi ve miadı dolmuş ve çürümüş üçüncü "dayanak" olan yani monarşiyi köklerinden söküp atmaktır. NKP (M) bu anlamda politik bir karar da vermiştir. Bu karar Yoldaş Prachanda tarafından yayımlanan yıldönümü bildirisinde de ortaya konmuştur.

DEMOKRATİK CUMHURİYET SORUNU

1 Şubat'taki büyük geri dönüş sonrası içindeki politik durumda bazı önemli gelişmeler yaşanmıştır. Oysa daha önceki ulusal politikalar, monarşi, parlamenter demokrasi ve devrimci halkın demokrasisinin üç akımına bölünmüştü, şimdi bu durum parça parça iki geniş akımda kutuplaşmaktadır; monarşi ve demokrasi. Özelde, parlamenter demokrasinin lider, kadro ve taraftarları geçmişteki monarşinin anti-demokratik uygulamalarını ve böl ve yönet politikalarını açıkça görmektedir ve monarşiyeye karşı kolektif öfkeleri hiç olmadığı kadar keskinleşmiştir. Her ne kadar günlük temelde otokratik monarşiyi destekleyen halk yürüyüşleri ve bildirileri olsa da, tanınmış hiçbir politik parti ya da lider kralın hareketini şimdiye kadar açıktan onaylamamıştır. Kraliyet rejimi sert otokratik önlemlerin "teröristleri" (Maoist devrimcileri) hedef aldığı propagandasını yapmak için yoğun çaba harcansa da halk hızla bunların tüm demokratik güçlere karşı ol-

duğunu anlamaktadır. Aynı şekilde, "sivil toplumun" medya çalışanlarının, insan hakları örgütlerinin, mesleki örgütlerin vd. hemen hemen hepsi kraliyet darbesine açıkça karşı çıkmaktadır. Bu, ülkedeki demokrasinin geleceği için kesinlikle iyi bir işarettir.

Bununla birlikte, darbenin üzerinden bir aydan fazla zaman geçmişken dahi demokratik güçlerin otokratik monarşiyeye karşı direniş için etkili ve koordineli plan, program ya da mekanizma ile ortaya çıkmamaları ciddi bir meseledir. NKP(M) üç günlük bir genel grev ve Şubat ayında 15 günlük yolların kapatılması örgütleyerek direniş hareketine bir başlangıç temposu sağlamak için girişimde bulunmuştur ve gelecek aylarda daha kitlesel seferberlik ve askeri eylem programları planlanmaktadır. Parlamenter güçler ise Hindistan'da bazı propaganda faaliyetleri ve ülke içinde sembolik halk yürüyüşleri örgütlemiş ve gelecekte barışçıl kitle eylemi planlanmaktadır. Fakat ilk olarak parlamenter güçler arasında ve ikinci olarak parlamenter ve devrimci güçler arasında monarşiyeye karşı istenen keskinlikte saldırılar şimdiye kadar somutlanmamıştır. Nepal Kongresi monarşiyeye karşı daha sert karşı çıkmakla birlikte, sözde solcu UML, Kraliyet darbesine kar-

kaç Tulsı Giri çıksa dahi, politik partilerin liderlerinin ve kadrolarının ezici çoğunluğu ve halk kitleleri otokratik monarşiyeye karşı sonuna kadar savaşmaya kararlıdır. Dahası, monarşist NKO'ya karşı karşı devrimci YHO'nun varlığı ve daha uygun uluslararası durumla onu tamamıyla ortadan kaldırmak için birleşik saldırı yapmak için politik güçler daha uygun bir zemine sahiptir.

Bu bağlamda, parlamenter ve devrimci güçleri ve uluslararası toplumu içeren tüm demokratik güçler için kabul edilebilir monarşi karşıtı ortak asgari program ve slogan uygun hale gelmiştir. NKP(M)'nin görüşüne göre teslimiyetçi Anayasal Meclis ve demokratik cumhuriyetin kurulması amaç için en uygun olanıdır. Parla-mentonun restorasyonu 1990 Anayasasının yeniden geçerli hale gelmesi ve düzeltilmesine dair parlamenter güçler ve uluslararası topluluğun önerdiği eski slogan tamamıyla miadını doldurmuştur ve yeni duruma uygun değildir. Ülkede 1950'den bu yana monarşi ve demokrasi arasındaki sürekli mücadelenin kısa bir özeti feodal monarşinin antik çağdan kalma kurumunu ve onun kuklası NKO'yu tamamen ortadan kaldırmaksızın Nepal'de demokrasinin hiçbir biçimi güven altına alınamaz ve kurulamaz. Bazı yüksek derecelerde gelişmiş kapitalist ülkelerde görülen "anayasal monarşi"nin yarı-sömürge ve yarı feodal bir toplumda var olamayacağı defalarca kez kanıtlanmıştır. Yani parlamenter partiler ve uluslararası güçlerin şu ya da bu bahaneyle monarşinin çürümüş ve itibardan düşmüş kurumunun saklanması yönelik herhangi bir hamlesi tarihsel zorunluluk ve ülkedeki güç dengesi gerçekliğiyle uyumlu olamaz ve "demokratik cumhuriyet" gündemi Nepal politik yaşamına girmiştir.

Yeni bir demokratik cumhuriyet aracılığıyla sosyalizm ve komünizme ulaşmayı arzu eden devrimci ve demokratik güçlerin samimi vaatlerine gelince, NKP(M) Nepal'in özel koşullarında demokratik cumhuriyetin alt aşamasından geçmenin tarihsel zorunluluğuna dair ilkesel tutumunu defalarca kez ortaya koymuştur. Özel olarak Nisan 2003'deki görüşmeler sırasında sunulan "Görüşmeler için NKP (Maoist) tarafından ileri sürülen amaçların özeti"nde de Anayasal Meclis yoluyla demokratik cumhuriyet anlayışının asgari muhtevası ve süreci somut kavramlarla ifade edilmiştir. Demokratik cumhuriyetin özgürce seçilmiş Anayasal Meclis yoluyla kurumsallaşmasının planlanması devrimci güçlerin demokratik ehliyeti hakkındaki tüm yanılsamaları kaldırıp çöpe atmalıdır. Kraliyet mekanizması NKO'nun eritilmesinden sonra Yeni Ulusal Ordu'nun yaratılması gibi daha somut sorunlar görüşmeler sürecinde tartışılabilir.

Anın ihtiyacı ülkenin tüm demokratik güçlerinin demokratik cumhuriyet asgari ortak programında birleşmesidir. Şimdiye kadar eksik olan bir şey varsa o da gerçek demokratik bakıştır. Aynı zamanda politik partilerin demokratik ehliyetlerinin doğru yansıtılması ile halk kitlelerinin güvenini kazanmanın zamanıdır. Ve bunun için parti içi demokrasinin doğru uygulanışı önemli bir unsur olacaktır.

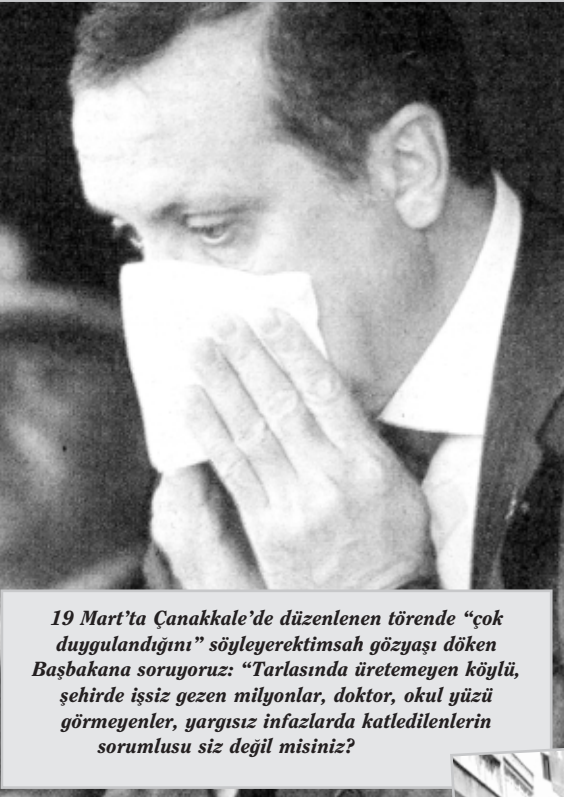

Kral Gyanendra

şı görece sessiz bir yanıt vermiştir. Bu kitleler arasında yeni bir "Rayamajhi" eğiliminin (1960'larda monarşiyeye teslim olan NKP Genel Sekreteri Keshar Jang Rayamajhi) yakında olduğu endişesini ortaya çıkarıyor. Bununla birlikte, bu kadar kan banyosunun ardından durum o zamandan beri çok değişmiştir. Yani sol kamptan birkaç Rayamajhi, Nepal Kongresinden bir-

Milliyeti ne olursa olsun bilinçli Türkiye proletaryası, burjuva milliyetçiliğinin bayrağı altında yer almayacaktır!

TC devletinin bağımsız bir devlet olmadığı, tam anlamıyla emperyalizmin yarı sömürgesi olduğu, bugün bazı burjuva kalemler tarafından da dile getiriliyor; (en azından emperyalizme bağımlılığın hangi boyutlarda olduğu ekonomik göstergelerle dile getirilmektedir) TC devletinin bağımsız bir devlet olduğu iddiası saçma bir iddiadır. Ve yine aynı devletin bayrağının bağımsızlığı simgelediğini iddia etmekte saçmadır. Hakim sınıfların gözde deyimiyle, bu bağımsızlık sözde bir bağımsızlıktır.

19 Mart'ta Çanakkale'de düzenlenen törende "çok duygulandığını" söyleyerektimsah gözyaşı döken Başbakanı soruyoruz: "Tarlasında üretemeyen köylü, şehirde işsiz gezen milyonlar, doktor, okul yüzü görmeyenler, yargısız infazlarda katledilenlerin sorumlusu siz değil misiniz?"

"Bilinçli proletaryanın denenmiş olan kendi bayrağı vardır ve onun, burjuvazinin bayrağı altında safa girmesinin gereği olamaz."

Türk hakim sınıflarının her türden kliğinde eşsiz ve ortak bir kimlik bunalımı 85 yıldır için için kaynayıp duruyor. Kemalizm'in ideolojik çizgisinde "yüzünü Avrupa'ya dönmüş" bir batıllık gömleği TC faşizmi üzerinde hep eğreti, hep yapışık durdu. "Ulusal egemenlik" ve "vatan-eyan-bayrak" edebiyatıyla oluşturulan yapay Türk milliyetçiliği ile "çağdaş medeniyetler seviyesi" nutku altında ABD ve Avrupa Birliği emperyalist devletlerine teslim edilen ekonomik-siyasal ve askeri rota çeliştikçe, devletin kimlik bunalımı da derinleşti. Dışarıya karşı yarı-sömürge olmanın uşaklığı, içerde milliyetçiliğin-şovenizmin aslan kükreyişiyle örtülmeye çalışıldıysa da, bu ikili yön Türk hakim sınıflarının temel karakter(sizliği) haline geldi.

minin mi başımıza açtığı bir "bela" olduğu tartışmasına bilinçlice hız verildi. Toplumun anti-emperyalist, anti-Amerikancı duygularını kendi arka-

larına yedeklemeye çalıştılar.

Şovenizmin bilinç bulanığı suyunda balık avlama sevdası sadece Kürt Ulusal Hareketi için değil aynı zamanda emperyalizmin dayatması özelleştirmelerin, işsizliğin ve ekonomik yoksullaşmanın önüne de set olarak kullanılmaya çalışıldı. Tüm toplumsal tabakaların şovenizmin ağır uykusunda sessiz sedasız kalması umut edildi. Kaderin cilvesine bakın ki milliyetçiliğin, "vatanperverliğin" kah resmi, kah kontra örgütü olarak kullanılan MHP ve Ülkü Ocakları, emperyalist politikaların ülkeye uyarlanmasında, Uluslararası TAHKİM anlaşmalarının yapılmasında ve BERGAMA örneğinde olduğu gibi "vatan topraklarının" parça parça emperyalist tekellere satışında öncülük eden kesimler oldu.

En keskininden en liberaline kadar milliyetçilik kürküne sarılan askerinden, milletvekiline kadar bütün kesimler bunca yoksulluğun ve baskının altında neden bir sosyal patlama olmuyor şaşkınlığının cevabını yine "toplumumuzun gelenek ve göreneklerine bağlılığı ve vatan-millet sevgisi"nde aradılar.

Vatan-milletperverlik git-tikçe öfkelenen, yaşamı çekilmez hale getirilen tüm toplumsal kesimlerin içine hapsedildiği dipsiz bir teselli kuyusu oldu. Her canı sıkılan, kendi aralarında küskünleşen askeri, polisi ve devletin bütün bürokratları hasmını Anıtkabir'de şikayete koyuldu. 23 Nisanlar, 29 Ekimler, 19 Mayıslar 10 Kasımlar peşisıra şovenizmin kan tazeleme seanslarına dönüştü. Tank paletleri, asker raprapları altında şehit edebiyatıyla teselli verildi halka. Tüm dünyada haksızlığa

5 yaşındaki çocukların alınlarına bayrak resmi çizerek "tepkilerini böyle gösterdiler" diyen zihniyet bu çocuklara büyüdüklerinde yoksulluk, işsizlik ve zulümden başka ne verebilecektir.

uğramış, kendini ispatlamaya yeminli ve devamlı ezber tarihleriyle avunan bir Türk olmamak vatana ihanet sayıldı. Türksek, bin dünyaya bedelsek gerisi tufan olmalıydı. "Şahane" bir görsellik, "eşsiz" bir meydan okuyuşa tanık oldu kutlama meydanları. Ancak gözlerden irak tutulmaması ve düşünülmesi istenen bir gerçeklik vardı ki; "vatan millet sevgisi" içten içe "devlet" sevgisine, "vatana-milllete" bağlılık devlete bağlılığa dönüştürülüyordu aslında. Böylesine, devletin kutsanışının başka bir örneğini dünyanın herhangi bir yerinde bulmak oldukça zordur. Devletçe verilen ezberle bir eğitimle sürekli tarih bilincimizin köreltilmesi de vatan-şehit şartlanmasıyla devlete itaat yollarının döşenmesindedir.

Şovenizm; Türk hakim sınıflarının, Türkiye halkına uyguladığı sömürü ve baskının, haksızlık ve geleceksizliğin ortasında devletine sürekli öfkelenen, küskünleşen, açlık, yoksulluk ve işsizlikle boğuşan ve yozluk çamuruna itilen halk kitlelerini bir arada tutmanın, yine devlet sevgisinde yekpare olunmasının, "hepimiz aynı gemideyiz, batarsak birlikte batırız" yalanının büyük bir maharetle uygulanmasında iyi bir toplanma salonu işlevi gördü.

EMPERYALİZM ULUSAL DEĞERLERE DÜŞMANDIR

Emperyalist ABD ve Avrupa Birliği ülkelerinin ekonomik, siyasal ve askeri sömürü ve baskısına karşı çıkan, bu gerçeği her fırsatta dillendirip karşı koyan komünist ve devrimci, demokrat kişi ve kurumlar vatan haini ilan edilip her fırsatta yok edilmeye çalışılırken, devlet bürokrasisinin "şartlar bunu gerektiriyor, Türkiye'nin çıkarıdır" yalanıyla emperyalist devletlere açıktan teslimiyeti

Türk milliyetçiliğinin de özünde ne olduğunu da gösteriyor. Açsan, açık-taysan, devletçe vergi yükünün-sömürünün bin çeşidine gıkını çıkarmıyorsan, demokratik hak ve özgürlüklere el uzatmadan suskun bir köle gibi boyun eğmeyi öğrenmişsen, devletin ne yaparsa yapsın ne söylesen söylesin arkasında durmaya şartlanmışsan tam bir Türk milliyetçisi olabilirsin.

Oysa ulusal-milli değerlerin anıldığı ilk yerde sömürü ilişkisine karşı olunması gereklidir. Çünkü ulusların tarihi-kültürel tüm değerlerinin yağmasına ilkin emperyalizm niyetlidir. O zaman toprağından kültürüne, zenginliklerinden bağımsızlığına kadar tüm ulusal değerlerin emperyalizme pazarlamacı bir devlet ne kadar millidir? Ne kadar halkındır? Ve bununla paralel bir biçimde bu devletin bayrağı ne kadar halkın bayrağıdır?

Bu devlet ve bu devletin "simge"lerinden biri olan bayrak kimin bayrağı? Bunlara verilecek doğru yanıtlar, bizleri bugün estirilen zehirli şovenizm rüzgarından kurtarabilir. Açık ki devleti bir sınıfın baskı aracı olarak değerlendirenler açısından yanıt oldukça kolaydır. TC devleti de bu bakış açısından bağımsız değildir. (Yoksa siz onu "sınıfsız, imtiyazsız, kaynaşmış bir zümre mi"(!) sanıyorsunuz?) TC devleti Türk hakim sınıflarının, çeşitli milliyetlerden Türkiye işçi sınıfı ve emekçi halkı üzerindeki faşist diktatörlüğüdür. Bu faşist diktatörlüğün tüm simgeleri gibi, bayrağı da bizim yani, çeşitli milliyetlerden Türkiye işçi sınıfının ve emekçi halkının bayrağı değildir. Bu ayrımı net koymak gerekir. Bu ayrım konulmadığı müddetçe kendini "sol" olarak ifade eden anlayışlardan en sağdakine kadar bütün anlayışların, "bayrak" karşısındaki "esas duruşu" berrakça çözümlenemez.

Ortalıkta, sokakta bayrak nümayişi yapanlara bakıldığında, "en vatansever", "en anti-emperyalist" olanların hararetle savunduğu, yazılı ve görsel medyada sıklıkla dillendirilen ve bayrak yakma olayına tepki olarak ifade edilen bir diğer noktada şudur: "AB ve ABD emperyalizmi, Türkiye'yi bölmek için, hem Türk ırkçılığını hem de Kürt ırkçılığını (moda deyimle etnik milliyetçilik) desteklemektedir, o yüzden bağımsızlığımızın simgesi bayrağımıza sahip çıkalım!" (Sağ cenahtan dillendirilen: AB ve ABD'nin Ulusal Harekete destek verdiği, yine "sol" cenahtan dillendirilen: Bayrak yakmanın ABD ve İsrail'in provokasyonu olduğu vb. vb. iddialar..)

TC devletinin bağımsız bir devlet olmadığı, tam anlamıyla emperyalizmin yarı sömürgesi olduğu, bugün bazı burjuva kalemler tarafından da dile

getiriliyorken; (en azından emperyalizme bağımlılığın hangi boyutlarda olduğu ekonomik göstergelerle dile getirilmektedir) TC devletinin bağımsız bir devlet olduğu iddiası saçma bir iddiadır. Ve yine aynı devletin bayrağının bağımsızlığı simgelediğini iddia etmekte saçmadır. Hakim sınıfların gözde deyimiyile, bu bağımsızlık sözünde bir bağımsızlıktır.

IRKÇILIK POLİTİKALARI DOĞRU ANLAŞILMALIDIR

Bazıları ve özellikle de bazı Kürtler, "o bayrak bizim de bayrağımız" diyorlar. Ancak biz o bayrağı, operasyonlarda katledilen insanların başucunda, işkencehanelerde ve en çok da Diyarbakır zindanlarında uygulananlardan biliyoruz. Komünistler ve devrimciler buna yakinen tanıklıktır. İşte bu tanıklık bize "bu bayrak bizim bayrağımız değildir" dedirtmektedir. Bazılarının hafızaları güçlü olmayabilir ama tarihin hafızası güçlüdür.

Öte yandan estirilen tüm bu şovenizm rüzgarında; iki farklı şeyi, emperyalizmin ırkçılık politikasıyla Türk hakim sınıfların ırkçılık politikası birbirine karıştırılmamalıdır. Emperyalizmin, "Türk ve Kürt halkını birbirine düşman etmek" istediği, bunun için her fırsattan, her imkandan yararlanmak istediği doğrudur. Ama bu emelleri için bizzat kendisinin ırkçılık politikası güttüğü saçmadır. Bunu sadece böyle savunmak yerli hakim sınıfların uyguladığı şovenist politikaları gözden kaçırılmasına hizmet etmektedir. Bu da en çok sokaklarda bağırarak ve bu politikaların uygulayıcısı olan sol görünümüne ama faşist oldukları bugün ayan beyan açığa çıkan İşçi Partisi'nden tutun da MHP'ye kadar uzanan geniş bir yelpazenin işine gel-

mektedir.

Türkiye'de bugün bayrak yakma bahanesi ile daha bir kışkırtılan şovenizm; Türk hakim sınıfları olan Komprador Burjuvazi ve Büyük Toprak Ağalarının sınıfların geçmişten beri izledikleri bir politikadır; burjuvazinin siyasi bakımdan en geri kesimlerinin ve feodalizmin politikasıdır; feodal ve feodal-burjuva eğilimidir. Bu karakterinden dolayı şovenizm politikası, tutarlı burjuva demokratizminin bile düşmanıdır. Türkiye'de bu akımın en aşırı temsilcisi, MHP'dir.

de, kendi çıkarlarını hayata geçirmek için milletlerin kendi kaderini tayin hakkını ya da ezilen milletin kurtuluş mücadelesini destekleme maskesi altında, kendi denetiminde gerici bir Kürt milliyetçiliğini desteklemeyeceğinin hiçbir garantisi yoktur.

Emperyalizmin bizzat güttüğü ırkçılık politikası ise bambaşkadır. Bugün ABD emperyalizminin dünya üzerinde "demokrasi", "özgürlük" yalanlarıyla başvurduğu işgal ve saldırılar, yine "medeniyetler çatışması", "dinler çatışması" vb. kavramlarla dünya halklarına yönelik yürütülen saldırganlık vb. emperyalizmin ırkçılık politikalarına iyi birer örnektir.

Şovenizm dışardan sokulan bir şey değildir, ama dışardan desteklenebilir. Şovenizmin dayandığı sosyal sınıflar ve zümreler vardır. Emperyalizm, işine geldiği zaman ve yerde bu sınıfların şovenist politikalarını kışkırtır ve destekler. Bu sebeptendir ki, ırkçılığa karşı yürütülecek mücadele, her şeyden önce bu sınıf ve zümrelere karşı mücadeledir; proletarya hareketinin en önemli görevlerinden biri, bunları emekçi halka teşhir etmektir; bunun yanında ve buna bağlı olarak, emperyalizmin bizzat güttüğü ırkçılık politikasını da teşhir etmektir; çeşitli ulusların arasındaki ırkçılığı nasıl ahlaksızca kışkırttığını ve desteklediğini de teşhir etmektir; emekçiler arasında "demokratizmin ve dünya işçi hareketinin uluslararası kültürünü" yaymaktır.

BAYRAK BAHANESİYLE ESTİRİLEN RÜZGAR

21 Mart Newroz kutlamaları sonrası polis saldırısından kaçan iki çocuğun Türk bayrağını hırpalaması uzunca bir zamandır milliyetçiliğin kazanında aş pişirenlerin önüne yeni olanaklar çıkardı. Bayrağına sahip çıkma yarışının ötesinde milliyetçiliğin-ırkçılığın kanlı merasimine davet ediliyordu herkes. Beklenen bir fırsat gibi şovenizmin yağma alanına dönüştü Mersin'de yaşananlar.

Newroz öncesinde yaşanan kimi olaylar Mersin'deki bayrak yakma gerekçe gösterilerek estirilen şovenizm rüzgarını anlamak için ipin ucunu gösteriyor aslında.

Bunlardan ilki Ermeni Soykırımı tartışmalarının üzerinden yükselen ortamdı. Avrupa Birliği koridorunda bekletilen Türkiye'nin başına kakılan ve sürekli izaha ve itirafa zorlanan bir husus Ermeni Soykırımı. 1914 ve 1918 yılları arasında soykırımı uğramış ve sürgün edilmiş Ermeniler tarihsel bir olgunun kabulünü istiyor, Türk devleti ise yıllardır alışıldık bir tarzla hep inkarda ayak diriyordu.

Ermenilerin nüfuzunu temsil eden Yurtdışı Ermeni Lobileri ABD ve Avrupa Birliği ülkelerinde parça parça da olsa bu soykırımı kabul ettirmeye ve bu yolla Avrupa Birliği koridorunda Türk devletini sıkıştırmaya başladı. Nihayet Başbakan R.T. Erdoğan ve CHP'deki diktatörlüğünü yeni tazelemiş genel başkan Deniz Baykal apar topar basın açıklaması yaparak yine aynı inkar tadında "bu işi tarihçilere bırakalım" demek zorunda kaldı. Ve R.T Erdoğan'la birlikte yaptıkları ortak açıklamayı arşivlerinin açık olduğunu, bu temelde gerçekleri bütün dünyaya anlatacaklarını belirttiler. Ermeni soykırımına yönelik belgeleri kendi kirli tarihlerini temize çıkarma adına yok eden ya da gizli belgeler şeklinde saklayan bu uşaklar sürüsünün bu temelde, bu çıkışları elbette anlaşılır bir durumdur. İdeolojik argümanları ise her zaman cepte taşıdıkları "Türkiye üstüne yeni oyunlar oynanıyor" ve "ulusumuz bu noktada uyanık olmalıydı". Zaten Irak'ın işgal sürecine yeterince dahil olamamanın hazımsızlığını taşıyan, Irak topraklarındaki yeni şekillenmeye müdahale gücünden yoksun kalan ve bu yüzden sık sık ABD'ye sitem, Irak'lı Kürtlere tehdit gönderen Türk devleti milli bir hüsrana yaşamaya başlamıştı.

Yaşanan ikinci olay ABD dışişlelerinden ve ABD basınından gelen yeni mesajlardı. Gelen mesajlara göre; halkın ABD emperyalizmi karşıtlığından şikayette bulunuluyor ve AKP hükümetinin "ödevlerine iyi çalışmadığı", TSK ise bu soruna ağırlığını koymadığı için ikaz ediliyordu. ABD'ye göre onlar ne yaparsa yapsın Türkiye'de yaşayan herkes onları sevsin, hoş duygular beslesindi. Geleneksel Türk milliyetçiliği ile ABD karşı karşıya konulmamalıydı, ki öyle de değildi zaten.

Varsa bir küskünlük çözülmeli, "vatanseverlik"le ABD sevgisi kaynaştırılmalıydı. En azından Türk milliyetçiliğinin ABD'ye yönelen kısmı törpülenmeli, başka kanallara akıtılmalıydı. ABD'nin Dış İşleri Temsilcileri Şubat ve Mart ayı içinde birkaç defa ve üst üste Genelkurmay Başkanlığı'nı ziyaret edişyle, kapalı görüşmeleri ve sık sık "aramızda sorun yok" yönlü dostluk açıklamalarıyla ABD'nin bu görevi kime verdiği de belli oluyordu: Kara Kuvvetleri Komutanı Org. Yaşar Büyükanıt önce AKP hükümetini, devleti Kıbrıs'ta ve Irak'ta yeterince savunmadığı yolunda açıktan eleştirirken, TC'nin tozlu arşivlerinde bırakılmış ve kutlanması yıllarca unutulmuş Mehmetçiğin kahramanlık günleri yeniden canlandırılıyordu. Nihayet 18 Mart Çanakkale savaşı vesilesiyle "Türklük şuuru" zirveye ulaşıyordu.

Öte yandan sözde bağımsız TC faşizmi ile ABD emperyalizmi arasındaki ilişkinin bozulduğuna dair kopartılan yaygaralara rağmen MGK Genel Sekreteri de şu açıklamayı yapıyordu: "Özellikle belirtilmesi gerekli husus, Türk-Amerikan ilişkilerinin durumu hakkında söylenenlerin gerçekleri yansıtmadığıdır. Bu ilişkiler bir günde kurulmadığı gibi bir günde de bozulmayacak kadar sağlamdır. Türk-Amerikan ilişkilerinde kriz olduğu, ilişkilerimizin kötü bir aşamadan geçmekte bulunduğu, hele hele ilişkilerin dibe vurduğu gibi söylemler temelsiz abartılardır" diyerek kopartılan yaygaranın ne kadar temelsiz olduğu ve estirilen bu Türklük rüzgarının kof bir anti Amerikancılık içerdiği ama tüm gözeneklerine kadar başta Kürt halkı olmak üzere çeşitli milliyetlerden Türkiye halkı üzerinde azgın bir şovenizm rüzgarı estirilmesini içerdiği iyiden iyiye açığa çıkıyordu. Varsın sokaklarda bayrak sallayanlar anti

emperyalist sloganlar haykırınsın, nasıl olsa ilişkilerde bir sorun yoktu. Ama bununla birlikte bayrak meselesiyle Kürt halkına yönelik düşmanlık daha bir azgınlaştırılıyordu. Böylelikle Türk hakim sınıfları hem emperyalist efendilerine hem de Kürt ulusal hareketine mesaj veriliyordu...

BAYRAKLA ONARILMAYA ÇALIŞILAN MİLLİ GURURUMUZ

İşte, Mersin'de Newroz kutlamaları sonrasında yere düşürülen Türk bayrağı böylesi bir "Türklük efsanesi"(!) ve "milli görevlerin" aşkıyla kucaklandı. Yeniden tuhafiye milliyetçiliği hortlatıldı. Ne kadar büyük bayrak yaparsak o derece büyüklüğümüzü kanıtlayalım, milli gururumuzu onarma şansını yakalayacaktık!.. Evlerin, dükkanların ve her yerin Türk bayrağına kesilmesi için, milli tarih ezberimizdeki ırkçı sloganlarla yollara dö-

külmemiz için Genel Kurmaylık, Emniyet Genel Müdürlüğü, AKP, CHP, DYP, MHP ve Ülkü Ocakları, medya-şehit ve gazi dernekleri, HAK-İŞ, KAMU-SEN ve TÜRK-İŞ'in sendika ağaları ve Mehmetçik vakıfları vs. el ele verdi.

Yeri gelmişken kendini azıllı milliyetçilik kulvarında var eden kurumlar bir yana işçi sınıfının ve demokratik ve ekonomik mücadele örgütü olması gereken HAK-İŞ, KAMU-SEN ve TÜRK-İŞ'in sendika patronlarının ve sözde demokrat CHP'nin tavrına değinmekte fayda var. "Sosyal demokrat" CHP'nin ve sendika patronlarının bu "milli" koalisyonunda aynı hırçınlıkla yer alışları aslında "aynıların aynı yerde toplanmasının" tipik bir örneği sayılmalıdır. Yine birkaç ay önce Mersin'de aynı sokaklarda Ümit Gönültaş isminde bir genç polis kurşunuyla yere serilirken bu kurumlar açıklamadan kaçan, gelecek sorulardan köşe bucak

nelkurmay Sekreterliği her kurum ve kişiden önce Türk bayrağına "milli duyarlılık" gösteriyor, yıllardır "milletin birliği ve bölünmez bütünlüğünü" dillerine pelesenk etmelerine rağmen bu ülkenin "sözde vatandaş"larından bahsediyor, onları "alçaklık, gaflet dalalet ve hatta hıyanet içinde olanlar" olarak bir kenara ayırıyor ve açık hedef ilan ediyor; Başbakan R.T. Erdoğan da HADEP'i açıktan ikaz ederek saklıda kalan bir şey bırakmıyordu. Kürt ulusu ve Türkleşmemekte inat eden tüm ulusal azınlıklar linç sehpasına koyuluyordu.

ŞOVENİZM RÜZGARINI ESTİRENLER BİNLERCE KÜRT'ÜN KATİLLERİDİR

Aslında Kemalist diktatörlüğün bu politikaları yeni değil. Bugünlerde, 30 bin vatandaşın öldüğünden bahsedilenler, çok da uzak olmayan bir tarih olan 1939'daki Dersim katliamında 60.000'in üzerindeki Kürt'ün katledilmesini, "milli davaları" için seve seve gizliyorlar. Öyle ya onlar da "sözde vatandaş"tı!

Hiç kuşkusuz ki Kemalist diktatörlük; ne kadar gizlenmeye çalışılırsa çalışılsın, azınlık milliyetlerin, özellikle Kürt milletinin bütün haklarını gaspetti. Onları zorla Türkleştirmeye girişti. Bununla eşgüdümlü olarak, Türk şovenizmini körüklemeye girişti. Tarihi yeni baştan kaleme alarak, bütün milletlerin Türklere türedikleri şeklinde ırkçı ve faşist teori ileriye sürüldü. Diğer azınlık milliyetlerin tarihini, kitaplardan tamamen sildi. Bugün Anadolu denilen topraklarda, çok değil bir insan ömrü sayılabilecek süre önce var olan Rumların, Ermenilerin varlığının esamesi okunmamaktadır. Daha dün Kürtlerin Türklere bir boyu olduğu ve isimlendirmelerinin kart-kurt'tan türediğini savunan anlı şanlı "bilim adamları" ve omuzu kalabalık generallerin varlığı ne çabuk unutuldu. Bütün dillerin Türkçe'den doğduğu şeklindeki Güneş Dil Teorisi safatası gibi beyhude çabaların varlığı gizlenebilir mi? "Bir Türk dünyaya bedeldir", "Ne mutlu Türküm diyene" cinsinden şovenist sloganların ülkenin her köşesinde, okullarda, devlet dairelerinde, her yerde olması rastlantı mıdır sadece? (Bugün bu bayrak şaklabanlığında atılan sloganların büyük çoğunluğunun bu içerikte olması tesadüfi değil...)

İşte, çeşitli milliyetlere mensup işçiler ve emekçiler arasına milli düşmanlık ve kin tohumları böyle saçıldı; işçilerin ve emekçilerin birliği ve dayanışması baltalandı. Türk hakim sınıfları; Türk işçi ve emekçilerini, kendi şovenist politikasına alet etmek istedi.

Türk devletinin geleneksel milliyetçilen bir gösteri olmasının ötesinde Mersin'de yaşanan olayların bu denli büyümesine ve olayın gelişim seyrine bakıldığında yukarıda belirttiğimiz iki "milli vaka" damgasını vuruyor. Ge-

Başları öne eğdirilmiş 12 ve 14 yaşlarındaki iki çocuğun arkasında "Bayrak Yakan Piçleri Kahredecek Türk Milleti" pankartlı azıllı ırkçıların durduğu resim devletin Türk milliyetçiliğinin-faşizminin gücü ve anlamını özetleyen bir tablo olarak tarihe geçti bile.

Kemalist diktatörlüğün farklı uluslar karşısında izlediği çizgi, tam anlamıyla Türk şovenizmidir. Ve bilindiği gibi, faşist diktatörlüklerin bir özelliği de, hakim ulus şovenizmini körüklemek, milli düşmanlıklar yaratarak ve kışkırtarak, emekçi halk kitlelerini bölmek, birbirine düşürmeyi amaçlamaktır.

FAŞİST DALGANIN BAŞINI GENELKURMAY ÇEKİYOR

Ve bugün bu politikaların en saf ve en hararetli uygulayıcıları olarak başını MHP, Ülkü Ocakları, BBP, İP ve ırkçılığın-milliyetçiliğin bayraktarlığına hevesli tüm kesimler bayrağa yapılan bu saldırı karşısında boş duramazdı. 21 Mart akşamında Kürt halkına ait birçok ev ve işyerleri talan edildi- ama nedense(!) devletten, basından kimsecikler duymadı, görmedi, bilmedi- Ertesi gün çevre il ve ilçelerden Mersin'e getirilen Türk bayraklı kalabalıklar hırslarını ilkin bir grup lise öğrencisinden almaya çalıştı ancak demir korkuluklar engel oldu. Ancak kalabalığın yakınından geçen uzun saçlı bir genç ve Kürt olmasından dolayı bir simitçi öğrenciler kadar şanslı değildi. Linç seansları arttıkça azgınlıkla gürük gürük nidalarıyla akşama kadar o saldırdan diğerine, o provokasyondan başkasına koşup durdu.

Öte yandan DEHAP'ın Üsküdar, Eskişehir, Isparta ve Bursa büroları saldırıya uğradı. Yine aynı gün Marmara Üniversitesi öğrencilerine 40-50 kişilik ülkücü gürük demir sopa ve satırlarla güvenlik birimlerinin ve polislin gözetiminde saldırıya geçti.

Nihayet cadı kazanına atılacak kurbanlar da bulundu sonunda: 12 ve 14 yaşlarında iki Kürt çocuk... Başları öne eğdirilmiş 12 ve 14 yaşlarındaki iki çocuğun arkasında "Bayrak Yakan Piçleri Kahredecek Türk Milleti" pankartlı azıllı ırkçıların durduğu resim devletin Türk milliyetçiliğinin-faşizminin gücü ve anlamını özetleyen bir tablo olarak tarihe geçti bile.

"Ya susturacağız ya kan kusturacağız" sloganlarıyla faşizmin-şovenleşmenin doruğunda Türk olmayan herkesin ve başta da Kürtlerin kanına susayan bu gözü dönmüşlük Genelkurmay'ın açıklamalarından daha mı farklıdır? Aksine Genel Kurmaylığın başını çektiği ırkçı dalganın istenen hedefte ve hızda gittiğini gösteriyor.

Türk milliyetçiliğini Kürt ve Ermeni uluslarının kanı üzerinde rüştünü ispata çağırınların, bu ülke insanın açlığını, işsizliğinin ve geleceksizliğinin üstünü bir bayrakla örtmesi de mümkün gözüküyor. Ancak televizyonlardaki yeni Coca-Cola reklamı belki de bize durumu yaratanların, en azından durumdan vazife çıkaranların kimliğini de açık ediyor. Coca-Cola'nın kırmızı beyazıyla Türk devletinin bayrağındaki kırmızı-beyazını eşleştiriyor ve milliyetçiliğin aynı tınısında Kürt düşmanlığı ABD sevdasıyla buluşuyor... Türk devleti ve emperyalizm yeniden kutsanıyor...

Ancak unutulmuş bir şey var. O da "provokasyon" açıklamalarıyla geçirtilen bir gerçek! Faşizmin bayrağına yönelen o iki Kürt çocuğuna bunu yaptıran kimdir? O Kürt çocuklarının doğdukları topraktan zorla göç ettiren,

vurulan her Kürt yada Türk gerilla cenazesine ya da Kürt köylüsünün kulaklarını kesen, gözlerini oyan, kadınlara tecavüz eden kısacası akıl almaz vahşetler uygulayan ve bunları yaptıktan sonrada bir marifetmiş gibi Türk bayrağıyla poz verenler kimin askerleridir? Hangi bayrak onların elinde, "ne-reye dikilmek istiyorsan söyle seni oraya dikeyim" diyerek dalgalanmaktadır.

Bazıları ve özellikle de bazı Kürtler, "o bayrak bizim de bayrağımız" diyorlar. Ancak biz o bayrağı, operasyonlarda katledilen insanların başucunda, işkencehanelerde ve en çok da Diyarbakır zindanlarında uygulananlardan biliyoruz. Komünistler ve devrimciler buna yakinen tanıktır. İşte bu tanıklık bize "bu bayrak bizim bayrağımız değildir" dedirtmektedir. Bazılarının hafızaları güçlü olmayabilir ama tarihin hafızası güçlüdür.

Biz bu vesileyle yani bayrak yakma vesilesiyle kopartılan şovenizm rüzgarına karşı yazdıklarımızı Kaypakaya'nın şu sözleriyle noktalayalım:

"Her şeyden önce şunu belirtelim ki, milliyeti ne olursa olsun bilinçli Türkiye proletaryası, burjuva milliyetçiliğinin bayrağı altında yer almayacaktır. Stalin yoldaşın ifadesiyle:

"Bilinçli proletaryanın denenmiş olan kendi bayrağı vardır ve onun, burjuvazinin bayrağı altında saf girmesinin gereği olamaz."

İkinci olarak, milliyeti ne olursa olsun, bilinçli Türkiye proletaryası, işçi ve köylü yığınlarını kendi bayrağı etrafında toplamaya çalışacak, bütün emekçi sınıfların sınıf mücadelesine önderlik edecektir. Türkiye devletini kendine temel alarak, Türkiye içindeki bütün uluslardan işçileri ve emekçileri ortak sınıf örgütleri içinde birleştirecektir.

Üçüncü olarak, milliyeti ne olursa olsun, bilinçli Türkiye proletaryası,

Kürt milli hareketinin Türk hakim sınıflarının zulmüne, zorbalığına ve imtiyazlarına yönelen, her türlü milli baskının kalkmasını ve milletlerin eşitliğini hedef alan genel demokratik muhtevasını kesinlikle ve kayıtsız şartsız destekleyecektir. Diğer ezilen milliyetlerin aynı yöndeki hareketlerini kesinlikle ve kayıtsız şartsız destekleyecektir.

Dördüncü olarak, milliyeti ne olursa olsun, bilinçli Türkiye proletaryası, çeşitli milliyetlere mensup burjuvazi ve toprak ağalarının kendi üstünlükleri ve imtiyazları için yürüttükleri mücadelede tamamen tarafsız kalacaktır. Bilinçli Türkiye proletaryası, Kürt milli hareketi içindeki Kürt milliyetçiliğini güçlendirmeye yönelen eğilime asla destek olmayacaktır; burjuva milliyetçiliğine asla yardım etmeyecektir; Kürt burjuvalarının ve toprak ağalarının kendi üstünlükleri ve imtiyazları için giriştikleri mücadeleyi kesinlikle desteklemeyecektir; yani, Kürt milli hareketi içindeki genel demokratik muhtevayı desteklemekle yetencek, onun ötesine geçmeyecektir."

Bazıları ve özellikle de bazı Kürtler, "o bayrak bizim de bayrağımız" diyorlar. Ancak biz o bayrağı, operasyonlarda katledilen insanların başucunda, işkencehanelerde ve en çok da Diyarbakırzindanlarında uygulananlardan biliyoruz. Komünistler ve devrimciler buna yakinen tanıktır. İşte bu tanıklık bize "bu bayrak bizim bayrağımız değildir" dedirtmektedir. Bazılarının hafızaları güçlü olmayabilir ama tarihin hafızası güçlüdür.

Dersim'de şehit düşen Muharrem Yiğitsoy, Aşkın Günel ve Cafer Kara yoldaşların anısına...

Coşkun ırmakların gür sesine...

Hava dondurucu soğuktu. Epey zamandır, mendil satmak için durmadan birinin peşine takılan kız çocuğunu izliyordu. Ayağında naylon ayakkabılar vardı, giysileri de çok inceydi. Soğuktan elleri, burnu ve yanakları kıpkırmızı olmuştu. Elleri çok üşüdüğü için mendillere hakim olamıyor, iki de bir yere düşürüyordu. Albenili, rengarenk elbiseleri içinde annelerinin güven veren ellerinden sıkıca tutarak sağından solundan geçen çocukları izlerken dalıyordu bazen. Ama bu durum fazla sürmüyor, uykudan uyanırcasına hayal dünyasından sıyrılıyor ve hemen sokaktan geçen birinin ardından koşturuyordu.

Hava çoktan kararmıştı. Herkes bir an önce evine, güvenli sıcak bir yere ulaşmaya çalışıyordu. Deniz (Muharrem Yiğitsoy) ilk otobüsü kaçırmıştı. İkincisini beklerken gözleri bu kız çocuğuna takılıvermişti. En fazla sekiz yaşında gösteriyordu. Bu saatte bu çocuğun ne işi vardı ki sokaklarda? Acaba annesi-babası ya da bir evi var mıydı? Yoksa birazdan kendisiyle "aynı kaderi" paylaşan diğer çocuklarla birlikte sığındıkları bir köşede yere serilen kartonlardan oluşan yataklarında birbirine sokularak bir türlü bitmeyecek soğuk ve uzun kış gecelerinde titreyerek sabah olmasını mı bekleyecekti? Düşüncelerinden sıyrıldığında durakta kendisinden başka kimse kalmamıştı. Oldum olası dayanamazdı böyle durumlara. Ne zaman boyacı bir çocuk, inşaatta çalışan bir işçi, lüks bir apartmanda temizlik yapan bir kadın ya da yüklendiği yükün altında beli bükülmüş bir hamal görse hep böyle olurdu. Sorular peş peşe üşüşüverirdi kafasına. Neden alın terlerini akıtarak yarattıkları şu görkemli binalara bir daha giremez işçiler? Neden zengin kadınlar televizyon karşısında kahvelerini yudumlayıp keyif çatarken diğerleri onların pisliğini temizler. Neden bazı çocuklar altı-yedi yaşlarında sokaklarda çalışmak zorunda kalırken bazıları sonsuz olanaklara sahiptir? Daha onlarca soru sıralanabilirdi.

Bu soruların cevabını biliyordu elbette. Zaten yerinde duramayışının, kıpır kıpır olmasının nedeni de bu değil miydi? Düzenin nasıl işlediğini, çarkların nasıl döndüğünü, kimin değirmenine su, kiminkine kan taşıdığını biliyordu. Yapılan manüplasyonlarla aldatılan, yaşadıklarının kader olduğuna, böyle gelmiş böyle gideceğine inandırılan ve hayatın esas yaratıcıları, üreticileri olan kitlelere nasıl da her şeyin en güzeline layık olduklarını ve ürettikleri hayatın da asıl sahipleri oldukları gerçeğini anlatması gerekiyordu.

Kavranan bu gerçeklik ve gerektirdikleri ise zorlu, fedakarlık isteyen gerektiğinde de bedel olarak can isteyen bir işti. Bunu biliyordu, o kadar kolay olmayacaktı. Sonuçta "her şeyi kaybetmek de" vardı.

Bazen ailesinin telkinleri geliyordu aklına: "Aman oğlum sağa sola bulaşmadan okulunu bitir. Hepimiz senden bunu bekliyoruz. Acı düşürme yüreğimize." İsteddiği en son şey ailesinin üzülmeydi ama onlar hayata dar bir pencereden bakıyor ona da bu bakış açısını öneriyorlardı. Bunu yapamazdı. O halde onları değiştirmek için de çaba sarf etmesi gerekiyordu. Önce şaşıracıklar, kabullenmeyecekler ama sonunda onun kararlılığını görünce yapacak fazla bir şeyleri kalmayacaktı. En çok da bu sessiz, sakin insanın nasıl olup da bu kadar değiştiğine anlam veremeyeceklerdi herhalde.

Evet; sakin, ağır kanlı, acelesiz bir kişiliğe sahipti. Fazla konuşkan değildi genelde dinlemeyi tercih ediyordu. Ama iyi bildiği ya da emin olduğu konularda ise saatlerce konuşurdu.

94 yılında Proletarya Partisi için büyük bir darbe almıştı. Yıllarca can bedeli yaratılan değerler tahribata uğramış, güvensizlik, hayal kırıklıkları kaplamıştı ortalığı. Böylesi süreçlerde yönünü bulabilmek, doğruya ulaşmak zordur. En azından herkesin yapabileceği bir şey değildir. Bu süreçleri atlatabilenlerse daha da güçlenerek çıkarlar. Deniz yoldaş bu süreçte yolunu en hızlı bulan ve güçlenerek çıkanlardan biriydi.

Kullandığı bilimsel yöntem yönünü çabuk bulmasını sağladı. Tavrını Proletarya Partisi'nden yana koyarken diğer yandan da çevresindekilere yardımcı olmaya çalışıyordu. İşte bu süreçte suskunluğu bir yana bırakmıştı. Bazen saatlerce konuşuyor bu durumuna kendisi bile şaşırıyordu. Ama doğrular anlatılmazsa yanlışın hükmü kırılmazdı.

2002 kışında yapılan bir çalışmada gruplarından birinin sorumlusuydu. Grup sorumlusu olarak raporu kendisi sunacaktı. Raporun hazırlanması sürecinde canla başla çalışmış, sürekli birileriyle konuşup fikir almış, okumuş-yazmıştı Deniz.

Hareketli olmak sadece çatışma alanlarında yaptığı bir şey değildi. Yaşamın her alanında koşuyordu yetişebilmek için, ama iflahını kesmeden. Mücadelede bir atımlık barut misali geçici değil, tüm yaşamını mücadeleye adanarak yapabileceğinin en iyisini yaparak azami faydayı sağlamak istiyordu. Bunun için de hızlı ve atak olması gere-

kiyordu. Çünkü biliyordu ki hayat hızla akıp giderken sen hep aynı tempoda yürüyorsan objektif olarak yaşamın gerisinde kalmışsın demektir.

Bulunduğu her alanda bu kurala uymaya çalışıyordu. Donanmaya, kendini yenilemeye, büyük önem veriyordu. Okuldayken bir yandan okuyup araştırarak diğer yandan pratiğin içinde yer alarak devam ediyordu. Okulunu bitirdiğinde ise bu alan üzerinden neler yapılabileceği örgütlülüğe nasıl bir katkı sağlayabileceğini hesaplıyordu. Mühendislik onun için bir amaç değil araçtı her zaman. Pratiği bunun en güzel kanıtıdır.

Savaşçı bir partinin militanları da savaşçı olmak zorundadır. Deniz yoldaş bu bilinçle hareket ediyordu. Bir devrim neferi, savaşçı bir militan her alanda ustalaşmak zorundadır. Çünkü bu süreç yani devrim süreci tamamlanana kadar herkese çok yoğun bazen de ağır görevler düşebilir. Nerede ihtiyaç varsa orada olabilmek önceden donanmak, hazırlanmakla ilgilidir. Tüm devrimciler için geçerlidir bu kural. Devrimciliği yaşamıyla tam anlamıyla bütünleştirmiş, yaşam biçimi haline getirmiş olanlar için bu pek zor değildir. Çünkü yaşamlarının her anında bunu yaşar hisseder, gerektirdiklerini yapmaktan zevk alırlar. Devrim için donanmak, öğrenmek bir keyiftir aynı zamanda. Deniz yoldaş azmi, coşkusu, insanlara olan sevgisi, yaptığı işe kendini, ruhunu katmasıyla bu durumun en güzel örneklerinden biriydi.

Değişik alanlarda faaliyet yürüttü. Öğrencilik, mühendislik, gazetecilik ve son olarak da en çok istediği gerilla alanı. Her alan değişikliğinde biraz daha gelişmiş, ilerlemiş oluyordu. Bu durum bulunduğu zamanı ve mekanı en iyi şekilde değerlendirmeyi gerektirir. Ve bunu yapmak her zaman zordur. Günlük rutine kendini kaptırma, küçük dünyalara hapsolme, yetinme, sıradanlaşma; sürekli akan bir suyun yatağını aşındırması gibi devrimci kişilikleri aşındırma, zaafa uğratmak için sürekli hareket halindedir. İçinden geldiğimiz toplum ise bunun doğal zeminidir. Bu tuzağa düşmemek sürekli bir çabayı, yenilenmeyi gerektirir. Yenilenme ise insana coşku ve yaratma isteği verir. Bu istek onu anlamak, öğrenmek, yorumlamak ve eyleme geçmek için sürekli üretken kılıyordu.

Bir devrimcinin asıl işi insanlarla uğraşmaktır. Bu nedenle insanları anlayabilmek için büyük uğraş veriyordu. Kitlelerin isteklerini, beklentilerini, bakış açılarını, özlemlerini öğrenmeden devrimci mücadele yürütülemez. Her şey bunun üzerine inşa edilir. Tüm faaliyet alanlarında bu gerçekliğe uygun bir pratik faaliyet yürüttü. İnsanlarla sürekli birlikte oluyor, onlarla konuşuyor, anlamaya çalışıyordu. Bir yerde insanların sizi kabullenmesi ve sevmesi sizi kendilerinden biri gibi görmeleriyle mümkündür. Bunu başaramadığımız sürece de asla size kendilerini açmazlar, yakınlık duymazlar; çekinirler, sayarlar ama sevmeyiz. Bir devrimcinin en temel özelliği insanları sevmektir. Zaten bu sevginizi gösterdiğinizde karşılıksız kalmaz. Deniz yoldaş bu en temel özelliği en iyi şe-

kilde hayata geçiriyordu. Gittiği yerlere çabuk uyum sağlıyor oradan biriyimmiş izlenimi veriyordu. Gazetede çalıştığı dönemde bir çok insanın onu Malatyalı zannetmesi bu konuda önemli bir veridir. Gerillaya geldiğinde de kitlelerle olan yakın ilişkisi devam etti. Kitlelerle her buluşmamızda susamışçasına onlarla konuşuyor; anlamaya, tanımaya çalışıyordu. Özellikle de yaşlılarla konuşmaktan büyük keyif alıyordu. Yaşlandıkları için biraz hayatın dışına itilmiş bu insanlar ilgiye muhtaçtı ve bulduklarında ise çok mutlu oluyorlardı. Onları mutlu ettikçe kendisi de mutlu oluyordu.

Kitlelerle ilişkilerine paralel yoldaşlarla ilişkileri de aynı biçimde sıcak ve içtendi. Tüm yoldaşları tarafından sevilen ve saygı duyulan bir yoldaştı. İnsanları kırmamaya büyük önem veriyordu. Hele de yoldaşlarını kırmaktan çok çekiniyordu.

Deniz yoldaşın en belirgin özelliği Parti görevine yaklaşımı ve görev bilinci idi. Kendisine verilen görevi en iyi şekilde yerine getirebilmek için gecesini gündüzüne katıyor, günün her anında yapacaklarını düşünüyor, büyük bir ciddiyet ve sorumluluk bilinciyle, büyük küçük demeden tüm görevleri en iyi şekilde yapmaya çalışıyordu. Bu görev ister günlük pratik bir iş olsun, isterse düşünsel çaba gerektiren bir iş olsun hiç fark etmez. O tüm ciddiyet ve önemsemesiyle ruhunu katarak yapmaya çalışıyordu. Bu yanı sıra tüm yoldaşların saygısını kazanmıştı. Ayrıca bir örgütün sağlıklı işleyebilmesi, gelişip güçlenmesi için tüm üyelerin verilen kararlar doğrultusunda görevlerini gereğince yapması gerekir. Verilen karar doğru bulunmayabilir, eleştirilebilir ama karar çıktıktan sonra onu en iyi şekilde yapmak demokratik merkezîyetçiliğin en temel gereğidir. Aksi takdirde her kafadan bir ses çıkar herkes kendince doğru gördüğü yöne çeker ve örgüt; örgüt olmaktan çıkar. Doğru bulunmayan, onaylanmayan bir noktada görevi en iyi şekilde yapmak ise sanıldığı kadar kolay değildir. Çünkü yapmakta olduğumuz şey doğruluğuna inanmadığımız ya da en azından eksik olduğuna düşündüğümüz bir iştir. İşte Deniz yoldaş eleştirse de, doğru bulmasa da verilen görevleri en iyi şekilde yerine getirebilmek için gerçekten büyük çaba harcıyordu. Örgütlü bireylerde olmazsa olmaz bir özelliktir bu.

Gerilla yaşamı ağır ve zordur. Sağlam bir kafa ve sağlam bir vücut gerektirir. Tabi ki aslolan kafadır, bilinçtir. Eğer yeterli inanç ve bilinç yoksa en sağlam ve sağlıklı vücut bile hiçbir işe yaramaz. Çünkü devrim mücadelesi Rambolar üzerinden değil, milyonlarca "sıradan" insanın inanç, istek ve çabaları üzerinden yürür. Asıl güç burada; bu inanç ve istekte yatar.

Deniz yoldaşın fiziksel rahatsızlıkları da vardı. Gerilla alanını tüm bunlara rağmen tercih etmişti. Özellikle bazı rahatsızlıkları onu çok fazla zorluyordu. Sürekli koşturmaca, ağır çalışma koşulları, taşınan ağır yükler ve özellikle de soğuk hava herkesi zorlar ama rahatsız olanları daha da fazla etkiliyordu. Yaz-kış fark etmez soğuk her zaman olumsuz bir etkendir.

Gerilla yüksekleri mesken tuttuğu için soğuktan her zaman etkilenir. Tüm bu zorlanmalara rağmen herkesin iki katı çaba sarf ediyor ve yakınmıyordu. Yakınmak; söylemekle değiştirilemeyecek bir durumu sürekli hatırlatarak sadece moral bozan olumsuz bir durumdur. Deniz yoldaş bu tür durumlarda şakalar yaparak ortamı canlandırmaya çalışırdı. Soğuktan daha az etkilenmek için vücuduna, kafasına sardığı şallar çoğunlukla yoldaşların espri konusu olur: “İhtiyar yoldaş yetmediyse benim parkamı ve şalım da al” diye takılırlardı.

Devrimcileri diğer insanlardan ayıran en önemli yanlarından biri zorluklara karşı direnç ve girdikleri ortamı değiştirme, dönüştürme ve canlandırmalarıdır. Yokluklarında aranır ve özlenirler. Deniz yoldaşın bu özelliği öne çıkar, ortalığı canlandırır, şenlendi-

rirdi. Az ama herkesi çok güldüren şakalar yapardı. Devrimci coşkusunu kaybetmez ve etrafına da yansıtırdı.

Dersim’de faaliyet yürütmek tüm TİK-KO’cular gibi onun da hayalidir. Bu hayali gerçekleşmişti en sonunda. Ama zıtların mücadelesi sürüyordu. Bir taraf için iyi olan, olumlu olan, hayalleri süsleyen diğer taraf için kötü, olumsuz ve hayal yıkıcıdır. Düşmanda da böyle bir etki yarattı bizim Dersim hayalimizin gerçekleşmesi. Deniz yoldaşın da içinde olduğu gerilla birliği büyük bir coşkuyla faaliyete başlayıp kitlelere ulaşmaya, onlara yaşamın gerçekliğini anlatmaya başlamıştı. Ama düşman da boş durmuyor kendisi için olumsuz olan bu durumu bir an önce etkisizleştirmek için elinden geleni yapıyordu. Sınıf mücadelesinin, gerilla savaşının doğal seyri içerisinde kazanımlar, kayıplar,

başarılar, başarısızlıklar iç içedir. Her zaman başarı, her zaman kazanım eşyanın tabiatına aykırıdır. Gerilla bu bilinçle hareket eder.

Eski olan yıkılırken, giderken kolayca teslim olmaz, mücadele eder. Düzenin sahipleri, sahip oldukları hiçbir şeyi mücadele etmeden bırakmazlar. Ve bu sahip olunanlar sa çalışanların, üretkenlerin ellerinden zorla gasp ettikleridir. Ama bu haksızlık doğal olarak karşı hareketi yarattı. Bu karşı hareketin bilimsel temellerini Marks ve Engels ortaya koydu. Marks ve Engels tarafından yüz elli yıl önce yakılan meşaleyle dünyanın dört bir yanında yeni ateşler tutuşturuldu. Mustafa Suphi ve yoldaşları tarafından Türkiye’ye taşınan bu ateş İbrahim Kaypakkaya ve yoldaşları tarafından yeniden harlandırıldı ve harlanmaya devam ediyor. Zafer yaklaştıkça, kapana daha fazla kısıldıklarını an-

ladıkça egemenler daha da azgınlaşıyor, baskıyı zulmü arttırıyor. Böyle süreçlerde kayıplar, yenilgiler artar. Çünkü karanlığın en koyu ama aydınlığın da en yakın olduğu andır. Evet Deniz, Doğan ve Kazım yoldaşları yitirdik. Ama biz biliyoruz ki “mücadele edenler her zaman kazanamadılar ama kazananlar hep mücadele edenler oldu”, olmaya devam edecek.

Deniz, Doğan ve Kazım yoldaşlar kendilerinden önce düşen niceleri gibi bu bilinçle hareket ettiler, bu bilinçle omuzladılar kavgayı ve bu bilinçle düştüler toprağa. Ardılları olarak bize bıraktıkları mirası sahiplenmek bayrağı daha da yükseklere çıkarmak ve onlara zaferi armağan etmek andımızdır. Bu andı gerçekleştireceğiz. Çünkü “zamanı gelmiş bir düşüncenin gücüne hiçbir ordu karşı koyamaz.”

PUSULA

NETLEŞME VE BERRAKLAŞMA

Sınıf savaşımında hangi yolu seçmemiz gerektiği sorunu kadar önemli olan ikinci mesele tespit edilen stratejide ve belirlenen yönelimde hangi pratik adımları, kimlerle atmamız gerektiği ve bu adımları nasıl atacağımızın yöntemlerinin belirlenmesi meselesidir. Ancak sınıf savaşımının her alanda örgütlenmesi için de MLM bakış açısına ihtiyaç vardır. MLM yöntem ve MLM tavra sahip olunmadan “hangi pratik adım nasıl atılacaktır?” sorusu çözüme kavuşmaz. Bu bilinç ancak o zaman gerçeğe ve somuta dönüşür.

Sadece evrensel değeri değil güncel somut değeri de olan pratiğin değiştirici-dönüştürücü ve hükmedici rolünün önemini belirtirken, pratiğin örgütlenmesinin hangi örgütsel çalışmayla, hangi kadro düzeyiyle, hangi çözüm yöntemiyle gerçekleştirileceği de önemlidir.

Sürecin gerçekliği ve özellikleri olarak ortaya çıkan olayları-olguları doğru ve bilimsel bir düşünüş tarzıyla değerlendirirken, doğru ve bilimsel anlayışların kararlı bir şekilde ortaya konması, etkili ve güven verici bir pratiğin güçlü örgütlenmesiyle sürece ve gelişmelere müdahale edilir, tespit edilen hedeflere varılır. Her konuda araştırma ve inceleme yapılmadan, genel, yüzeysel ve sürekli kendini tekrar eden söylemlerle ve alışlagelmiş tekrarlanan benzer pratikle, geliştirici olmayan dar, günü birlik düşüncelerin yön verdiği “müdahale” ile sürece müdahale edilemez, değiştirici ve dönüştürücü rol oynanamaz. Yeni yaşam örgütlenemez.

Sınıf savaşımının düşünsel-pratik her alanında reformizm ile devrimcilik, doğru ile yanlış, sağ ile sol, sekter ile liberal, partili tarz ile partisizlik arasında ayrışma ve netleşme sağlanmadan parti ve kitleler örgütlenemez. Devrimin temel konularında olduğu gibi sınıf savaşımının güncel pratik sorunlarının çözümünde ve uygulanmasında ayrışma ve netleşme sağlanmalıdır. Hiçbir teorik-pratik konu muğlak, belirsiz bırakılmamalı, sorunların çözümü sürünce kalmamalıdır.

İş yapanla sadece konuşup da iş yapmayan, görünüşte-sözde içinde olanla, pratikte içinde olanlar, sözde devrimci-

partili olanla gerçekten devrimci-partili olanlar ayrıştırılıp netleştirilmelidir. Devrimcilikle tasfiyecilik, devrimcilikle tasfiyeciliğin muğlaklaştırıcı ve net olmayan anlayışları arasında kalın bir ayrışım çizgisi çekilmelidir. Bugün daha fazla seçici ayrıştırıcı ve dikkatli olunmak zorundadır. Her konuda netlik, berraklık, açıklık sağlanarak güncel dönemseller ve stratejik görevler, sorumluluklar yerine getirilir. Temel örgütsel ve yönetsel sorunlarda, karar almada, kararların uygulamasında, uygulamanın denetlenmesinde, uygulamanın sonuçlarının değerlendirilmesinde kadro ve militan anlayışında ve seçiminde, örgütsel çalışma ve pratik sorunlarda kısaca tüm konularda bilinç ve kavrayış açıklığı, netlik sağlanmalıdır. Temel ve tayin edici konularda muğlak belirsiz hiçbir konu bırakılmamalıdır. Bu bilincin gelişimi, her türden oportünist ve tasfiyeci burjuva anlayışlara karşı panzehir rolü oynar. Bugün, tasfiyeciliğin oportünizmin etkili olmaya çalıştığı zemin, devrimci anlayış ve ilkelere zayıfladığı yerdir. Parti -demokratik halk devrimi-devrimci savaş-demokratik merkezîyetçilik-eleştiri özeleştirici-haklar ve sorumluluklar -görev ve yetkiler vb. konularda “bazı genel doğruları” söyleyip esasa, öze ilişkin konularda yanlışları savunmak oportünizmin ve tasfiyeciliğin düşünsel ve pratik duruşuna özgü bir tutumdur. Oportünist ve tasfiyeciler temel konulara (parti-devrim-savaş) ilişkin alt satır başlıklı “bazı genel doğruları” vurgulayabilir. Ancak öze, esasa, gerçeğin bütününe, pratiğe ilişkin, özellikle kendi duruşlarıyla ilgili konulara, tavır ve davranışlara gelince “ama-lakin”le başlayan, “koşullarla” devam eden, hata ve zaafı kendi dışında arayan, kaypak ikiyüzlü ve tutarsız bir tutum sergilerler. İkiyüzlü tutumları onları fena halde ele verir. Oportünizmin ve tasfiyeciliğin hiçbir kaçak limana sığınamayacakları kadar derin olan gerçekliği, teoriyle pratik, söylemle eylem arasındaki açı farklılığıdır. Bu gerçeklik tasfiyeciliğin ve oportünizmin ayırt edici özelliğidir. Bu görülmelidir. Bir devrimciyi, önderi ve partiyi ayırt eden en önemli özellik, eylemler ve davranışlardır, tayin edici pra-

tiktir.

Oportünizm ve tasfiyecilik “Nerede durmak? Nasıl ve kimlerle yürümek?” gibi temel konularda muğlaklığı ve belirsizliği yaymaya çalışırken, sınıf bilinçli proleterler bakış açılarını, anlayışlarını netleştirerek, her türden gerici anlayışları deşifre edip, açığa çıkartarak mahkum etmelidir. Örgütün anlayış ve çalışmalarının düzeltilmesi olmaksızın işçi sınıfı hareketi, devrimci savaş ilerleyemez. Kitlelerin, gerilla savaşının ve Proletarya Partisi’nin örgütlenmesi ancak parti komitelerinin anlayış ve çalışmalarının düzeltilmesiyle başarıılır.

Komiteleşmede sağlanma demek faaliyet alanlarında örgütlenme ve çalışma planlarının çıkarılması, hedef ve amaçların netleşmesi, bütün temel konularda anlayışların berraklaşması demektir. Ortaya çıkan örgütsel-yönetsel sorunların niteliğine uygun tarzda çözüm yönteminin güçlendirilmesidir. Sistemli bir mücadele yürütmek için parti komiteleri disiplin ve gizlilik kullarlarına en yüksek düzeyde uyarak komitelerini sağlanmaştır. Ve komite içinde örgütlü bulunan tek tek sınıf bilinçli proleterler parti çalışmasının tek tek konuları üzerinde uzmanlaşmak zorundadır. Bunun için daha fazla yoğunlaşma ve daha fazla çalışma ve daha fazla zaman ayırmak gerekir. Kolektivizm, herkesin aynı şeyi yaptığı çalışma değildir. Kolektivizm, farklı çalışmaların aynı ortak amaç ve hedef için örgütlenmesi, koordine edilmesi ve yönlendirilmesi demektir.

Komiteleşmede sağlanma demek devrimci çalışmalarda (propaganda ve ajitasyonda, miting ve yürüyüş örgütlemeye, gizli ve açık toplantı örgütlemeye kadro eğitim kampları örgütlemeye, legal ve illegal gösteriler, silahlı ve silahsız eylem, direniş ve grevler örgütlemeye, gizli basım ve yayın dağıtımını örgütlemeye) uzmanlaşma, faaliyetlerde profesyonelleşmedir. Kendi devrimci çalışmalarından ve başkalarının tecrübelerinden doğru dersler çıkarmak demektir. Devrim bilimi ve örgütlenme bilimi hakkında, kitlelerin ve düşmanın durumu hakkında sürekli bilgilanmek ve bilgilerini geliştirmek, derinleştirmek kısaca kendisini sınıf savaşımının ihtiyaçlarına göre yeniden örgütlemektir. “İş bilir” örgüt haline gelmek, pratik çalışmalarda yetkinleşmektir. Yönetmeyi öğrenmek! Örgütlemeyi öğrenmek! Öğrenmeyi öğrenmek yapılması gereken bunlardır.

Düşünce ve çalışma tarzının ve alış-

kanlıkların, hareket tarzının devrimcileşmesiyle nitelik yükselir. Örgüt ve kadro düzeyinin, mücadele çitasının yükseltmesiyle komiteler sağlanmaştır.

Komiteye sağlanma, geniş ve büyük bir orkestrayı yönetebilmektir. Tek ses tek ritmden kurtulmaktır. “Çok farklı sesi”, aynı uyum ve ahenk içinde ritimli sese dönüştürmektir. Kimin nerede ne çalışacağı ve nasıl çalışacağını, kimin nerede nasıl yanlış yaptığını, bu yanlışın hangi doğru anlayışla nasıl giderileceğinin, kimin nereye nasıl aktarılması gerektiğinin bilinmesidir.

Komite, temel konulardaki anlayışlarını netleştirerek, örgütsel iç birliğini sağlanmaştır. Komite, iç sorunlarının çözümü için yöntemlerini geliştirerek, bilinç düzeyini yükselterek, iç didişme ve çekişmelere son verebilir. Mevcut kolektif enerjisini ve zamanının büyük bölümünü iç sorunların çözümünden dış sorunların çözümüne yöneltmeyi başardığı oranda gelişim sağlar. Toplumsal-sınıfsal, bölgesel, kültürel ve ulusal-etnik özelliklerin şekillendirdiği kişilik özellikleri, duyarlılığın ve ilginin merkezine her zaman kişileri koyar. Kişilerle ilgili sorunlara daha fazla duyarlı ve ilgilidir. Bu durum ideolojik-politik geriliğin özelliğidir. Sürecin özelliği olarak ortaya çıkan gerçeklik şudur; Komitelerdeki bilinç geriliği çok zaman, gündem tartışmalarında teorik-ideolojik-politik sorunlar yerine, kişilerle ilgili ve onların yarattığı sorunlar ya da pratiğin örgütlenmesinden kaynaklı sorunlar “tartışılır”. Çözümü daha fazla uzun zamanı alan bu durum, kolektif enerjinin boşa harcanmasına yol açar. Politik bilinç düzeyi ve politik çalışma düzeyi yükseldikçe sorunların gündemi kişilerden ve onların yarattığı sorunlardan, örgütsel ve pratik sorunlardan (daha az tartışılarak) teorik-ideolojik sorunlara doğru bir değişim gösterir.

Merkezi önderliğin belirlediği politik kararlar ve yönelim doğrultusunda komite çalışmaları örgütlenmelidir. Komitelerin önderlik kapasitesi arttıkça, çalışmaları düzeltildikçe Proletarya Partisi’nin çalışmaları hız kazanır. “Subjektivizmden, revizyonizmden ve dogmatizmden arınmış, kitlelerle kaynaşmış, teoriyle pratiği birleştiren, özeleştirici metodunu uygulayan çelik disiplinli bir komünist partisi” yaratılmadan kıyıcı, feodal-burjuva faşist devlet parçalanıp, çeşitli milliyetlerden emekçi halkın bağımsızlık demokrasi ve sosyalizm istemleri gerçek haline gelemez.

Filipinler'de katliam ve kaçırmalar kaygı verici boyutta

Filipinler'de son aylarda birçok ilerici, devrimci, anti-emperyalist kişi silahlı saldırılar sonucu yaşamını yitiren birçok kişi de kaçırıldı. Filipin askerleri tarafından kaçırıldığı belirtilen bu kişilerden haber alınmazken, Filipinler'deki durum insan hakları savunucuları tarafından endişe ile karşılanıyor. Çeşitli göçmen örgütleri de bir açıklama yaparak Ağustos ayında Filipinler'de bu katliamlara ve saldırılara karşı oluşturulacak uluslararası gerçekleri bulma komisyonuna katılım için çağrı yaptılar. Filipinler'deki duruma ilişkin Uluslararası Halkın Avukatları Birliği'nin uluslararası kamuoyunu bilgilendirmek için yaptığı açıklamada şunlara yer veriliyor:

“Uluslararası Halkın Avukatları Birliği-UHAB (International Association of People's Lawyers-IAPL) Filipinler'de muhalif parti ve halkçı örgütlerin lider ve üyelerine yönelik politik nedenlerle saldırıların ve planlı kaybetmelerin son süreçte şiddetlenmesinden derin endişe duymaktadır. Kurbanlar arasında avukatlar, gazeteciler, kilise insanları, köylü liderleri ve işçiler bulunmaktadır. Bunların çoğunluğu Filipinler hükümetinin yeni vergiler getiren, çevreyi ve insan yaşamını tahrip eden yabancı maden şirketlerinin çalışmasına izin veren Ulusal ID sistemi ve Anti-Terörizm

Yasası vd. gibi yasaları yürürlüğe koyan politikalarına muhalefet eden ilerici örgütlere bağlıydılar. Politik saldırıların hedefleri arasında insan hakları avukatları da mevcuttur. Avukat Fedelito C. Dacut 14 Mart'ta öldürüldü. Kendisi Bayan Muna Partisinin Genel Kurul üyesiydi. Bir başka avukat Charles Juloya 22 Mart'ta silahlı bir kişinin saldırısından sağ olarak kurtuldu. Karından ve bacaklarından birçok kurşun yarası aldı. Juloya, Bayan Muna Ilocos Bölge Koordinatörü ve radyo habercisi olan Romeo Sanchez için anma toplantısına giderken saldırıya uğradı.

BM'de yargıç olan ve aynı zamanda UHAB'ın kurucularından Avukat Romeo T. Capulong da bu saldırıların hedefi olmuştur. Capulong saygı değer bir insan hakları avukatıdır. Yaşamına yönelik saldırı -diğerlerinin yanında- eski Başkan Corazon Aquino ailesine ait Tarlac Eyaletindeki büyük bir şeker mülkü olan Luisata Çiftliğindeki grevci işçilere danışmanlık rolüyle bağlantılı olabilir. Filipin askeri ve polisi geçtiğimiz 16 Kasım'da grev noktasına saldırarak 7 kişiyi öldürmüş, birçok kişiyi de yaralamıştı. Bu tarihten sonra, ölüm mangaları belediye encümen üyesi Abelardo Ladera'nın destekçilerini, bir rahip olan William Tadena'yı ve Kasım katliamının tanıklarından bir köylü lideri olan

Marcelino Beltran'ı öldürdüler.

Yalnızca Ocak'tan Mart'a kadar bu yıl, 34 kişi saldırıya uğrarken Filipin askerleri tarafından kaçırıldığına inanılan 6 kişi hala kayıptır. Bu cinayetler ve kaçırmalar, Bayan Muna, Bayan, Anakpawis, Anakng Bayan, Gabriela vd. gibi ilerici örgütlerin lider ve üyelerini ortadan kaldırmak için düzenlenen daha geniş bir kampanyanın parçası olarak ortaya çıkmaktadır. Filipin Ulusal Güvenlik Danışmanı Norberto Gonzales tarafından “komünist cepheler” olarak fişlenen bu örgütler, Manila hükümetinin yoksullara karşı ve yabancı büyük şirketler yararına yönelik politikalarına muhalefet edenlerin ön sıralarında yer almaktadırlar.

ABD'nin bu yeni baskı dalgasıyla aktif bir şekilde ilişkisi mevcuttur. ABD Macapagal-Arroyo hükümetini desteklemektedir çünkü ABD'nin ülkedeki askeri üslerini geri alma planına karşı tüm muhalefetin ortadan kaldırılmasını istemektedir. Bu askeri üsler ülkedeki bu üslerin varlığına karşı Filipinler halkından geniş bir muhalefet oluşması üzerine Filipin Senatosu anlaşmayı yenilememe kararı aldığı zaman

geri çekilmişti. Fakat George W. Bush ve neocon'ların 21. yüzyılda karşı konulmaz bir Amerikan hakimiyeti için büyük dizaynı ile birlikte Filipinler, ABD gücünün Doğu Asya ve ötesindeki planları için bir üs olarak bir kez daha önemli hale gelmiştir. Son olarak, Okinawa'daki ABD üslerinin Filipinler'e transfer edilmesi için görüşmeler sürmektedir.

Bizler uluslararası toplulukları, BM temsilciliklerini, insan hakları örgütlerini, avukat gruplarını, politik partileri, emek sendikalarını ve tüm barış sever halkı bu politik cinayetleri kınamaya ve Macapagal-Arroyo hükümetinden suçluları adalete teslim etmesini istemeye çağırıyoruz” denilerek bitirilen açıklama katliam ve kaçırmalara karşı uluslararası kamuoyunu duyarlılığa davet ediyor.

Iraklı direnişçilerden Ebu Garib'e saldırı

Irak'taki emperyalist işgal ikinci yılını da geride bırakırken, işgale karşı direnen Iraklılar işgalcilere ve onların kuklalarına rahat vermiyorlar. En son 2 Nisan günü Irak'ın başkenti Bağdat yakınlarındaki Ebu Garib Hapishanesi'ne gece geç saatlerde direnişçiler tarafından saldırı düzenlendi. 40 dakika süren saldırıda en az 44 işgalci ABD askeri ile 12 tutuklunun yaralandığı bildirildi.

Irak ABD Gözaltı Operasyonları Sözcüsü Yarbey Guy Rudisill, “40 ila 60 direnişçi, ileri operasyon üssü Ebu Garib'e çok iyi koordine edilmiş bir saldırı düzenledi” dedi. Rudisill, hapishanenin güneydoğu köşesinde bomba yüklü bir otomobilin patlamasıyla çatışmanın başladığını belirterek, saldırıda RPG (omuzdan ateşlenen roket), havan topu ve çeşitli hafif çapta silahların kullanıldığını kaydetti. Rudisill, “Yakınlardaki binalardan da ateş açıldı” açıklamasında bulundu.

Direnişçiler saldırıyı şiddetlendirirken, hapishanenin kuzey tarafında ikinci bir bomba yüklü otomobilin patladığını ifade eden ABD'li askeri sözcü, saldırıyla düştüğü şaşkınlığı “...bu gece neden bu çapta büyük bir saldırı düzenlediler, gerçekten bilmiyorum” sözleriyle ifade etti. Ebu Garib gibi bir işkence yuvasının direnişçilerin hedefi olmasının ve direnişin doğallığına karşılık, işgalin haksızlığını görmek istemeyen emperyalizmin sözcülerinin bundan sonra da çokça şaşıracağı dünya halklarını şaşırtmayan bir gerçek olarak orta yerde duruyor.

Andra Pradesh'te baskılar artıyor

Andra Pradesh eyaletinde halk hareketi üzerinde baskıların arttığını gösteren iki gelişme yaşandı geçtiğimiz haftalarda. Eyalet polisi tarafından halk toplantılarını yasaklama, rasgele tutuklamalar, işkenceler, köylere baskınlar ve taramalar hükümetle HKP (Maoist) ve HKP (M) Janashakti arasındaki görüşmelerin ilk raundundan sonra gündeme geldi. Aynı şekilde “çatışmalarda” öldürmeler de Ocak ayında başladı ve 90 günden az bir zaman içinde (6 Ocak'taki ilk “çatışma” sonrasında) eyalet polisi 50 faaliyetçiyi katletti.

HKP (Maoist) hükümetle olan görüşmeler için devrimci şair Varavara Rao, devrimci şarkıcı Gaddar ve Devrimci Yazarlar Birliği Başkanı romancı G Kalyona Rao'yu yetkili isimler olarak vermişti. Bu isimler ateşkes anlaşması, ön görüşmeler ve 15-20 Ekim tarihlerinde yapılan ilk görüşmelerde yer almışlardı. Hükümet de onların dokunulmazlıklarını ve pozisyonlarını tanımıştı. Gerçekte Andra Pradesh hükümeti görüşmeler sırasında dahi yetkililerin pozisyonlarını zayıflatmaya uğraşacak kadar anti-demokratikti. Bu süreçte birçok halk toplantısına müdahale edildi ve “provokatif konuşmalar” yapıldığı iddia edildi. Birinci görüşmeden sonra temsilcileri hedef almaya ve keyfi davalar açmaya başladı. Bu saldırıların bir parçası olarak temsilciler Mahaboabnagar ve Guntur bölgelerindeki saldırılarda “cinayete istihbarat sağlamak” ile suçlandılar. Bu üç temsilcinin saldırılarla ilgili yaptıkları bir şey yoktu ve her iki olayı da HKP (Maoist) üstlenmişti. Buna rağmen görüşmeleri kesmek ve görüşmek isteyen tüm güçleri terörize etmek için temsilcilere yönelik saldırılar sürdü.

Bir başka saldırı da Şehit Aileleri ve Dostları Komitesi'nin sekreteri Anjamma'nın tutuklanması oldu. Anjamma'nın eşi Tüm

Hindistan Halkları Direniş Forumu'nun bölge lideriydi ve geçtiğimiz yıl sahte bir çatışmada katledilmişti. Eyalette 1969'dan bu yana çocukları yada eşleri sahte çatışmalarda katledilen 4000'in üzerinde insan bulunmaktadır ve Komite bu insanları harekete geçirmiştir. Bu faaliyetçileri katleden eyalet polisi yetkilileri ailelerin bir araya gelmesini istememektedir ve onların üzerinde çok çeşitli baskılar uygulamaktadır. Bu nedenle Anjamma da yaşlı annesi ve iki küçük çocuğunun gözleri önünde evinden alınarak tutuklanmış-

tır. Aradan günler geçmesine karşın ise ne serbest bırakılmış ne de mahkemeye çıkarılmıştır.

Sonuç olarak tek saldırı bu ikisi olmakla birlikte, özellikle toplum içinde tanınmış ve saygı gören bu insanlara yönelik saldırılar bu boyuttayken diğerlerinin ne durumda olduğu anlaşılabilir. Bu saldırılar aynı zamanda özellikle iki Maoist örgütün birleşmesiyle ortaya çıkan gücün Hindistan ege-menleri için ne derecede tehlike olarak görüldüğünü de göstermektedir.

HKP(M) gerillaları karakol bastı

ABD, refah ve zenginlikler ülkesi, dünyanın en büyük gücü olarak sürekli parlatılırken gerçeklerin hiç de böyle olmadığını rakamlar gösteriyor. Bu rakamlara göre ABD, eşitsizliğin en yoğun olduğu 112 ülke içinde 71. sırada. Çalışanların yarısının emeklilik şansı yok. Sağlık hizmetlerinden hiç yararlanamayan 8 milyon çocuk var. 32 milyon yoksulun bulunduğu ülkede sınıflar arasındaki uçurum sürekli yükseliyor. Sosyal yardımların tasfiyesi sürerken, ücretler değişmiyor.

ABD Başkanı W. George Bush döneminde, Amerika'nın gelir düzeyi çizelgesinde “eşitsizliği en yoğun” 112 ülke içinde 71. geldiği ve bu oranın Türkmenistan'da da aynı olduğu saptandı. 32 milyon Amerikalının yoksul olduğu ülkede, 1959-1970 dönemlerinde hızla düşen yoksul sayısının, 2000'li yıllarla birlikte arttığı belirlendi.

Çalışanların yarısının, hiçbir emeklilik planı olmadığı Amerika'da, Califor-

nia'da yaşayanların yarısının kirasını ödeyemediği belirlendi. 1998 yılında kamusal ve özel sağlık harcamalarının kişi başına 4180 dolar olmasına karşın, 40 milyon Amerikalı kendi cebinden sağlık sigortası poliçesi satın alamadığı için paralı hastanelerin ve doktorların kapısından içeri giremiyor.

2000 yılı sayımlarına göre, 8.5 milyon yoksul çocuğun doktor yüzü görmediği Amerika'da, 2001 Ekimi'nde işinden çıkarılan 725 bin Amerikalı işçi, işyerinin sağladığı sağlık sigortasından da yoksun kaldı. 2002 Mart ayındaki sayılar içinde, 1.36 milyon hastane çalışanı -bazı doktorlar dahil- hiçbir sağlık sigortasına sahip olmadan görev yapıyordu.

Amerika'da, kredi kartı borcunun 1.7 trilyon dolara çıktığı ve bu borcun her ay 90 milyar dolar yükseldiği belirtiliyor. Her bireye 6000 dolar kredi kartı borcunun düştüğü ülke ile ilgili veriler ABD'deki ekonomik krizi de tüm çarpıcılığıyla gözler önüne seriyor.

BİNLERCE NİASLI YARDIM BEKLİYOR

Güney-Asya Pasifik'te geçtiğimiz yılın son günlerinde yaşanan deprem ve tsunami felaketinin ardından 8,7 büyüklüğündeki şiddetli sarsıntının vurduğu Nias Adası'nda, yardımların depremzedelere ulaştırılmasında zorluklar yaşandığı öğrenildi. Arama kurtarma çalışmalarına büyük ölçüde son verilir-

ken, yardımların bölgeye ulaştırılmasında zorluklar yaşanıyor. Sağanak yağış ve deprem sonucu meydana gelen heyelanlar, yardımların deprem bölgesine ulaştırılmasını engelliyor. Binlerce depremzedenin, yiyecek ve temiz su bulmakta zorlandığı bölgeden gelen haberler arasında ilk sırayı oluşturuyor.

FİLİSTİN'DE 'TOPRAK GÜNÜ' PROTESTOSU

İsrail'in 1976'da Filistin'e ait bazı topraklara el koyması nedeniyle düzenlenen gösteriler sırasında 7 kişinin hayatını kaybettiği ve Filistin'de "Toprak günü" olarak anılan olay, 29 yıl sonra yeniden protesto edildi. Ramallah başta olmak

üzere Batı Şeria'nın çeşitli yerlerinde bir araya gelen binlerce Filistinli, İsrail polisiyle çatıştı. İsrail polisi göstericilere göz yaşartıcı gazla müdahale ederken, Filistinli göstericiler İsrail polisine attığı taşlarla cevap verdi.

Göstericiler sadece 1976'daki olayı değil, İsrail'in inşa ettiği sözde güvenlik duvarını da protesto ettiklerini dile getirdi. Filistinliler, söz konusu duvarın da, aslında topraklarının ellerinden alınması anlamına geldiğini söylediler.

AVUSTRALYA'DA GÖÇ YASASINA TEPKİ

Avustralya hükümetinin göç yasasını protesto eden yüzlerce kişi, yasa kapsamına giren sığınmacıların tutulduğu gözaltı merkezi önünde eylem yapmak istedi. Protestocular, ellerinde

uçurtmalar ve balonlarla daha merkezin kapısına gelmeden, polisin müdahalesiyle karşılaştı. Eylemciler, polisin müdahalesine, balonları havaya uçurarak yanıt verdi. Ancak, grup dağılmayınca,

polisin sonraki müdahalesi daha sert oldu. Gündüz yaşanan olayların ardından yılmayan ve gece de oturma eylemi yapan eylemciler, bir ara polis barikatını da zorladı.

Evrensel Bakış**EMPERYALİST ORTAKLAR
KIYASIYA KAPIŞMAK ZORUNDADIRLAR**

ABD, Rusya ve Çin arasında, arada yapılan tüm görüşmelere, "iyi niyet" temennilerine karşın derinleşen çelişki ve rekabet Orta Asya bölgesinde, sözde Bağımsız Devletler Topluluğu üyesi ülkeler arasında hızla yayılıyor. Gürcistan, Ukrayna derken Kırgızistan'da da kendine uygun bir ismi henüz netleştirememiş de çeşitli çiçek ve meyve isimleriyle anılan renkli darbeler zincirine bir halka daha eklenmiş oldu.

Mesele emperyalistlerin kapışması olunca ilk akla gelen enerji kaynakları vb. ülke zenginlikleridir. Oysa 5 milyon nüfuslu Kırgızistan'ın satranç tahtasındaki yerini bu zenginlikler belirlemiyor. Zira ülke önemli doğal kaynaklara sahip olmadığı gibi ülkeyi dış dünya ile bağlayan etkin ulaşım ağı da mevcut değil. Kırgızistan'ın tek "suçu" ise jeo-stratejik konumunun emperyalistlerin ilgisine haiz olması. Bu konum onu Çin, Rusya ve ABD emperyalizminin çekişme noktalarından biri yapıyor.

Sözde Sovyetler Birliği'nin 80'lerin sonunda dağılmasıyla birlikte "bağımsızlığını" kazanarak kendilerini BDT olarak ifade eden ülkelerde Rusya'nın etkisi, -geçmiş dönemdeki kadar olmasa da- sürmüştür. Zaten bu ülkelerin yöneticileri renklerini değiştirerek "yeni dünyaya" hızlı bir "adaptasyon" sürecine girmişlerdi. Akayev de bu liderlerden biri olarak bir yandan Rusya ile ilişkisini devam ettirirken "stratejik denge kurma" çabasıyla Avrupa ve daha çok da ABD ile "arayışa tutmaya" gayret etmiştir. Belki de bu gayretlerinin en somut ifadesi 11 Eylül saldırıları sonrası ABD'nin kurduğu ilk askeri üsse topraklarını açmak olmuştur. Yine 1992 yılından itibaren

kapitalist-emperyalist dünyaya entegrasyon amacıyla pazar ekonomisini ülkesinde yaşama geçirmeye çalışmıştır. Bu noktada da en büyük "destekçileri" IMF, DB, AGİT ve Soros Vakfı vb. olmuştur. Hepimizce tanıdık olan bu gömlek Kırgızistan'a da dar gelmiş ve yoksulluğun % 65 oranına fırlamasına, yüzlerce üretim tesisinin ve fabrikanın üretimini durmasına, sanayide gerilemeye vb. bir dizi yıkıma neden olmuştur. Bu politik uygulamaların onuncu yılında ülke kişi başına düşen yabancı kredi konusunda BDT ülkeleri içinde rekoru "ele geçirmiştir." Özelleştirmeler hızla uygulanırken, buradan gelen gelirlerin neredeyse tamamı emperyalistlerden alınan borç ödemelerine ve Akayev'in kişisel servetine gitmiştir. Bunun anlamı ise çok kısa süre içinde kitlesel işsizlik anlamına geliyordu.

Akayev'in politik iflası ise aslında devrilmesinden çok önceki bir döneme denk gelmektedir. Sözde bağımsızlığının 10. yılında (2001) devletin tek işleyen kurumu olan devlet başkanlığı, sağlanan tüm yetkilere rağmen sorunlarla baş etmenin ötesinde aile servetinin zenginleşmesi çabası içinde olmuştur. Gerçekte önüne konulan tüm reçeteleri eksiksiz uygulamasına karşı "kabak onun başına patlatılmış", ülkeye finansal yardım sağlayan emperyalistler ve onun kurumları özel sektöre destek vermeyi tercih etmeye başlamışlardır.

Akayev'in esas olarak koltuğunu sarsan iki önemli mesele ise son dönemde yaşanmıştır. İlki Şubat ayı içinde ABD emperyalistlerinin ülkedeki askeri üslerine erken uyarı uçakları olan AWACS konuşlandırmak ve üssü bütün bölge için merkezi bir konum

getirmek istemesiyle ortaya çıkan krizdi. Bu talebi reddeden Akayev yönetimi resmi olarak da bu talebi reddettiğini kamuoyuna açıkladı, üstelik ABD yönetimi resmi olarak böyle bir taleplerinin olmadığını iddia etmesine karşın. Bu da yetmezmiş gibi Akayev Rusya'yı ziyaret ederek, ABD'nin Genci askeri üssünün yakınlarında bulunan Rus Kant üssüne daha fazla silah nakletmesi konusunda anlaşma yaptı ve bu ilişkinin derinleşeceği mesajını açıktan verdi. İşte diğer tüm nedenlerin yanında bu son iki mesele Akayev'in ABD açısından sonunu hazırlayan konular oldu.

Üzerinde iyi çalışılmamış bir tiyatro sahnesinde olanlar ekranlardan yansıırken, Gürcistan ve Ukrayna'daki "devrimlere" benzemeyen bir yön diktatlerden kaçmıyor. Akayev yönetiminin devrilmesiyle halk kitleleri mevcut iktidar boşluğundan da yararlanarak dükkanlara akın ediyor, ne bulursa yağmalıyordu. Bu anlamıyla maksatlı olarak yönlendirilmiş bu hareketin arkasında halkın yukarıda özetlemeye çalıştığımız yoksulluğu da ortaya seriliyordu. % 65'i bulan yoksulluk, % 55'i aşan işsizlik oranıyla bir halkın gerçekliği yansıyor aslında ekranlardan. Yani darbe zincirinin bu halkasına "ekmek davası" da bulaşıyor. "Sovyet döneminde ulaşılan yeterli ölçüde yüksek yaşam düzeyine sahip" (Alimbek Biyalinow: Ekonomi bilimleri doktoru) halkın yaklaşık 20 yıllık öfkesi ve yoksulluğu sokaklara taşmıştır bu "devrim" ile birlikte.

Yazının en başında da belirttiğimiz gibi Kırgızistan'daki "devrim" için henüz bir isim üzerinde netleşilmiş değil. Bundaki en önemli neden de yönetim devrilmesine rağmen güçlü ve birleşmiş bir muhalefetin olmayışından kaynaklı yaşanan belirsizlik ve kargaşa ortamıdır. Zira Gürcistan ve Ukrayna örneklerinde daha örgütlü bir oyun sahneye konularak taşlar yerine oturtulmuştu. Adı geçen ülkelerde de bu durum istikrar anlamına gelmese de Kırgızistan'da ise tam bir karmaşa hakim durumda.

gızistan'da ise tam bir karmaşa hakim durumda.

Bu "devrim"de de oklar bize ABD emperyalizmini göstermektedir. Daha "isyancı halk" başkent Bişkek'e ulaşmadan önce Akayev, bu gerçeği ifade ediyor ve "ABD'de bu tür olaylar yaşansaydı, Amerikan yönetimi ne yapardı? Düşünmek dahi zor" diyordu. ABD'nin bırakalım kendi ülkesini, etkisi altındaki bir ülkede dahi böyle bir durumun yaşanmasına asla tahammül edemeyeceği kesin. Bu "devrim"de ABD'nin parmağını Akayev'in devrilmesinden sonra yönetime gelen muhalefet liderlerinden de görmek mümkün. Zira bu liderlerin geçtiğimiz yıl Şubat ve Mart aylarında nerede olduklarına bakmak bu ilişkiyi görmek için yeterlidir. Bahsedilen tarihler arasında yeni başbakan Kurmanbek Bakiyev ve yeni Bakanlar Kurulu üyesi Amangeldi Muraliyev ve bir dizi Kırgız muhalefet Amerika'da "eğitim" alıyorlardı. 2005 Şubat'ta yapılan genel seçimler için ders veriliyordu kendilerine bizzat ABD yönetimi tarafından. Derslerini iyi kavrayıp kavramadıkları ise bir yıl sonra pratikte sınanmış oldu.

Sonuç olarak Kırgızistan'da belli bir "istikrarın" hemen kurulup kurulamayacağı bir soru olarak kalmakla birlikte ABD'nin Orta Asya'yı da karıştırarak uygulamaya çalıştığı Ortadoğu modelinde bir adım daha attığı kesindir. Bu noktada Özbekistan, Türkmenistan, Tacikistan vd. bölge diktatörlükleri sıralarının kendilerine gelmesini endişeyle bekliyorlar. Bu endişeler öylesine derin bir durumda ki, Rusya'da muhalefet liderlerinden Jirinovski bu dalganın Kırgızistan'ın ardından Ermenistan ve Azerbaycan'a, daha sonra da kendilerine ulaşacağından duyduğu kaygıyla Putin'i uyarmaktadır. Bu kaygıların haklı kaygılar olduğu bir yana alınacak önlemlerin bölge halkları açısından neler getireceği esas soru olacaktır, zira emperyalistler arasındaki kapışmalardan zararlı çıkan her zaman onlar olmaktadır.

Nergizlerle bahar gelecek...

Zaman kavga dolu, direnç dolu günlerle akıp gidiyor. Yüreklere biliniyor, bilinçler çelikleşiyor. Direnişlerin her anı tarihe silinmezcesine kazınıyor. Tarihimizi anlatmak anılarımıza nostaljik bir yolculuk değil bizim için, o günlerimizi yatanları geleceğe taşıma çabasıdır.

Aylardan Mart ve Mart Nisan'a gebe. Seni güneşi zaptetmeye yolculadığımız 11 Nisan'a, 11 Nisan'da Nergizlerin yeniden doğumuna gebe Mart. Tabiat ananın uyanışı gibi yeni uyanışlara gebe. O çok sevdiğin Nisan yağmurlarına, ara sıra pırıl pırıl açan Nisan güneşine ve çok ender gördüğümüz, gördüğümüzde de onun rengine büründüğümüz ebemkuşağına gebe Mart. Kocaman bir havalandırmada yağmur altında çıplak ayakla atılan voltalara, voltalarda okunan yağmur şiirlerine gebe Mart.

Tam 4 yıl oldu Nergiz, sen güneşi zaptedeli ve her Mart geldiğinde Nisan'ın habercisi olarak bunları ve daha nice şeyleri beraberinde getirerek her zamankinden daha yoğun yaşıyor bize. Bugünler yeni bir dünya yaratma uğruna sürdürdüğümüz sınıf mücadelesindeki haklılığımızın ve meşruluğumuzun en çok somutlaştığı günlerden biri oluyor. Bedel ödemeksizin bu savaşın kazanamayacağını bir kez daha gösteriyor bize bugünler.

Sen de bunu çok iyi biliyordun. Hiç sakınmasız, çıkarısız, tüm benliğine daldın sınıf mücadelesinin engin denizine. Bu deniz tehlikelerle doluydu. Bu denizde savaşmak inanç, bağlılık ve güç istiyordu. Kimi savaşçılar inancını yitirip zorluklara göğüs geremeyip terk ediyordu bu denizi. Durmaksızın bizi yok etmeye çalışan ve kendini çok güçlü sanan deniz canavarlarının tuzaklarıyla doluydu bu deniz. Oysa sen kaç kez dişediş bir kavgaya tutuştun bu canavarlarla. Onları kendi inlerinde en güçlü sandıkları yerde yenerek her defasında muzaffer oldun. Çünkü sana yol gösteren güçlü ve sağlam bir kılavuzun vardı. Ona iniyor, güveniyordun. Kılavuzun önderliğinde yürütülen mücadelemizin haklılığı ve meşruluğu konusunda en küçük bir soru işareti yoktu kafanda. Kılavuzdan aldığın güç değerlerimize olan bağlılığın ve tüm bunlardan beslenen komünist iradenle deniz canavarlarına olan kinin tüm pratiklerine damgasını vurdu.

Ne de güzel gülerdin sen Nergiz. Şu

anda gözlerinin içini parıltıdan kendine has gülüşün gözlerimin önünde, şen kahkahaların çınlıyor kulaklarımda. O coşkulu hallerin geliyor aklıma. Ve en iyi anımsadığım onlardan biri; henüz birbirimizden koparılıp hücrelere konulmadığımız, yaşamımızın her anını birlikte örgütlediğimiz zindan günlerimizin son yazındayız. Ve ilk kez düzenlediğimiz festivaldeyiz. Gruplar oluşturulmuş, yarışma dalları belirlenmiş ve gruplar arasında tatlı bir rekabet var. Festivalde grupların kendi üretimlerinden oluşan bir sergi açılacak. Herkes farklı birşeyler üretme çabasında. Sen de değişik bir şey bulmuştun. Yapış anındaki coşkunu, ısrarını; anlatırkenki neşeni hatırlıyorum. Kırık cam parçalarını suluboyayla rengarenk boyamış, onları güneşte kurutmuş ve cam bir zemin üzerine değişik biçimlerde yapıştırmıştın. Zaten el becerilerin çok iyiydi. En güzel ve en temiz kartları hep sen yapardın. Eserin bittiğinde sevinçle gelip göstermiştin. Bir de isim bulmuştun. Bizden tahmin etmemizi istemiştin. Ama hiçbirimiz bulamamıştık. Sonra bize "bulamazsınız tabii" dercesine ismini söylemiştin: "Yüz çiçek açsın" dı adı.

Sizi anlatmak hep zor oluyor Nergiz. Tam anlatamama kaygısı taşıyoruz her defasında.

Biz ölümsüzleşenlerimizi kahramanlaştırma ya da mükemmelleştirme anlayışıyla ele almıyoruz. Bu en başta onlara, sana, size haksızlık olur. Senin de eksikliklerin vardı. En belirgin özelliğin inatçılığıydı. Bu seni tanıyan herkesin ilk söylediği şeylerden biriydi. Günlük yaşam pratiğinde ortaya çıkan eksikliklerin bir iki konuşmayla düzelmesini bekleyerek aceleciliğe düşüyordun. Yer yer mekanik yaklaşımların oluyordu. Bir şey yapılması gerekiyorsa yapılmalı, yapılmaması gerekiyorsa yapılmamalıydı. Evet öyleydi ama burjuva-feodal sistemin şekillendirdiği kişilikler olarak o lekelerle geliyorduk saflara ve bunları değiştirmek bir eğitim, değişim-dönüşüm süreci işiydi.

Seni iyi tanımayanlara ya da seni tanıyanlara bu yanlarından dolayı ilk anda sert biri izlenimi veriyordun. Oysa o görünürdeki katılığın ardında sevgi dolu kocaman bir yürek vardı. Kimin neye ihtiyacı olursa ilk başvuranlardan biriydin. Çünkü herkes elinden geleni yapacağını bilirdi. Hastalara özel bir ilgi gösterirdin. Onların ihtiyaçlarına özel bir önem verirdin. Komünümüzde mide sorunu olan bir arkadaş vardı. Onun için sakıncalı yemekler yapılacaksa nöbetçileri mutlaka ayrı bir yemek yapmaları konusunda bilgilendirirdin. Yaptığın her işte son derece titiz ve disiplinliydin. Büyük-küçük bütün işleri bu bakış açısıyla ele alırdın. İnsanın bir işi yapış tarzı, yaptığı işi ne kadar önemseydiğinin göstergesiydi. Sen bütün bunları sorumluluk sahibi biri olarak yaşamın doğal bir parçası olarak görür öyle yapardın.

19 Aralık katliamındaki pratiğinde de bunların hepsi vardı. "Arkadaşlar saldırı var" diyen sesinle uyanmıştı tüm koğuş. Birkaç dakika içinde herkes hazırlanıp daha önce planlandığı şekilde barikat kurma hazırlıklarına başlamıştı bile. Çatı-

lardan kurşun yağıyordu üzerimize. Sen ayakta kimi görsen "eğil" diyordun. İlk kurşun yağmuru dalgası geçene kadar ölece bekledik. Sen bizim komutanımızdan Nergiz. Ve bir komutan nasıl olmalıysa öyleydin. Hazırlıklarımızı yaptık bekliyoruz. Nöbetçiler dışında hepimiz birlikteyiz. Sana sorduk saldırıyı nasıl anladığını ve hepimiz pürdikkat dinlemeye başladık. O gece nöbetçiydin. O sıralar saldırı beklediğimiz için bütün nöbetçiler tetikteydi. Her zamankinden daha yoğun bir dikkat gözlem ve dinleme gerekiyordu. İdare bölümüne açılan kapıya gitmişsin kontrol amaçlı. Ve tam o esnada kapıyı açmakta olan askerlerle karşılaşmışsın. Seni görmeleriyle ateş etmeleri bir olmuş. Biraz atak davranıp o küçük koridoru dönemeseydin sonucun ne olacağını hepimiz biliyorduk. Soğukkanlı davranamayıydın seni o gün sonsuzluğa uğurlamıştık. Bunları bize anlatırkenki halinde en belirgin olan şey düşmana olan kinindi. Kurşun ve bomba yağmurları altında geçen dört gün boyunca tüm pratiğine damgasını vuran şey sorumluluk bilinciydi. Sorumlusu olduğun birimin komutanlığını en iyi biçimde yaptın. Koruduğunuz mevziyi terketme emri geldiğinde senin için yapılacaklar bitmemişti daha. Yeni bir görev istedin hemen. Ama bu kez mevzilerde değildin, yaralılarla ilgileniyordun. Duygusalığın daha üst boyutta yaşandığı böylesi durumlar daha zordur. Parçalanmış bir ele, kurşunla parçalanmış bir başa bakmak, o yaraları sarmak bütün bunları yaparken duyguları geri plana itip soğukkanlı olabilmek. Sen bunların hepsini layıkıyla yaptın. Bunlar elbette bir üstünlük değil bizde olması gereken özellikler. Ama bunları kendinde tam anlamıyla oturtmanın, bu özellikleri kazanmanın kolay bir şey olmadığını sürekli bir iç hesaplaşma ve kendine yönelmeyle gerçekleştirebileceğini hepimiz biliyoruz. Sen bu özelliklerinle bize örnek oldun ve çok şey kattın.

19 Aralık sonrası en öndeki bizimkilerden olmuştun. Bu hep istediğin bir şeydi. O ilk coşkunu birebir paylaşamamıştık. Çünkü ayrı ayrı hücrelerdeydik. Uzun uğraşlar sonucu yanınıza gelebilmiştim.

Kavganın her alanında militan olan, komutan olan sen ölümüne ortaya konan direnişte de en önde yer alan buz kırıklardan biri oldun. Böylesi bir eylemde ölüm, ölüm olmaktan çıkıyor. Kazanılacak zaferin bir aracı oluyor. Beden, beden olmaktan çıkıyor. Eldeki en güçlü silah olur. Ve anı geldiğinde o silahı patlatmakta bir an olsun tereddüt edilmez. Sen de bir an olsun tereddüt etmedin Nergiz. Kendini hiçbir şeyden sakınmadığın gibi ölümden de sakınmadın.

Bir insan, bir yoldaş ne kadar sürede tanınır Nergiz. Bunun zamanının olmadığını biz yaşayarak öğrendik. Her paylaşımında, her üretimde yeni bir yanımızı keşfediyoruz. Her pratik o ana kadar bilmediğimiz başka yönlerimizi ortaya çıkarabilir ve bize yanlıklarımızı gösterebilir. Tanınmak süreklilik arzeden bir süreç ve ancak yaşam birlikte üretildiği zaman bu süreklilik gerçekleşebilir ve ileriye taşınabilir.

KAVGADA ÖLÜMSÜZLEŞENLER...

Ö. Naci Güven

Yahya Kara

Metin Karataş

Ali Mete

Müslüm Emre

Kemal Şahin

Elif Külekçi

Ömer Naci Güven: Bahçelievler Lisesi'nin önde gelen devrimci demokrat öğrencilerindendi. Sivil faşistlerin devrimci gençlik içerisindeki boy hedeflerinden biri haline gelmişti. 21 Nisan 1977'de, okuldan çıkan öğrencilerin üzerine ateş açan sivil faşistler tarafından katledildi.

Yahya Kara: 10 Nisan 1981'de, Almanya'da iş kazasında yaşamını yitirdi.

Metin Karataş: 20 Nisan 1982'de, Dersim'de çatışmada katledildi.

Ali Mete, Fecire Yıldırım, Müslüm Emre: 21 Nisan 1987'de, Dersim'de çatışmada şehit düştüler.

Kemal Şahin: 11 Nisan 1988'de, Almanya'da hastalık sonucu yaşamını yitirdi.

Elif Külekçi: Seyit Külekçi'nin annesi olan Elif Külekçi 12 Nisan 1998'de, Maraş'ta hastalık sonucu yaşamını yitirdi.

İsmail Hanoğlu: Tokat'lı olan İsmail Hanoğlu, yoksul bir köylü çocuğuydu. 1975'te Proletarya Partisi ile ilişki kurdu. Fabrika ve inşaatlarda işçilik yaptı. İyi bir propagandist ve ajitördü, aynı zamanda iyi bir örgütçüydü. Her ilişkiye bir görev verecek onları örgütler, hem sorumluluk derecesini, ciddiyetini hem de gelişme yönünü ölçerdi. Parti'nin bir hain hakkında verdiği ölümle cezalandırma kararını uyguladıktan sonra çıkan çatışmada 20 Nisan 1978'de, İstanbul Gültepe'de sivil faşistler tarafından katledildi.

İsmail Hanoğlu

Biliyorsun Nergiz kavga ayırt edicidir, seçicidir ve hepimiz uzun soluklu kavganın en keskin zamanlarında, en zorlu dönemeçlerinde tam anlamıyla tanırız. Devrime olan inanç böylesi anlarda yanılmaya olanak bırakmayacak ölçüde sinanır. Sen bu sınavlardan her zorlu pratikte başarıyla geçmiştin. Ama bu en sonuncusunda tüm o başarıların toplamı vardı.

11 Nisan sabahı güneşi zapteden direnişin, faşizme mi-

rasın oluyor bir haykırışı, hayatı hiç bitmeyecekmiş gibi dolu dolu yaşayan, yüzü daima kavga-gaya dönük, asi, direngen bir komünist kadının tarihin tekerleğini döndüren sınıf mücadelesinin zincirine bir halka daha eklemesini anlatır.

11 Nisan sabahı Kartal Devlet Hastanesi'nin yanında, demir parmaklıklı pencere, beyaz fayans döşeli izbe bir odada verdiğin son nefesinden yükselen çığlığın işçinin, emekçinin, tüm ezilen halkla-

rın başkaldırısıdır. Tecritteki tüm tutsakların sesidir, dağlardaki Partizan yüreklerin silah tarakkalarıdır. Partizan öfkesine dönüşüp düşmanın beyninde patlayan bir bombadır bu çığlık. "Yaşayarak ya da ölecek biz kazanacağız" şiarının somutlaşmış halidir bu çığlık.

Ölüm denen şey doğanın diyalektiğinin bir parçası sonuçta. Hepimiz bu doğal seyri tamamlayacağız bir gün. Ama şairin dediği gibi "kimilerine göre kötüdür ölüm/kimilerine

göre ölümü güzelleştirir ölen" sınıfsız, sömürsüz bir dünya uğruna savaşanlar hep güzelleştirdiler insanoğlu tarafından en korkulması şey olarak görülen ölümü. Hepinizin yüzünde görevinizi başarıyla yerine getirmenin mutluluğunun; duyulan güvenin boşa çıkarmamanın verdiği haklı gururun ifadesi olan bir gülümseme vardı Nergiz ve gülümsemeyi yok edebilmeleri için yüzünüzü parçalamaları gerekecekti.

Bir yoldaşı

GÜN'DE DÜN..

8 Nisan

1953. Kenya bağımsızlık hareketinin önderi Jomo Kenyatta, Mau Mau ayaklanması gerekçe gösterilerek İngiliz sömürge yönetiminin tutuklandı.

1968. Ortadoğu Teknik Üniversitesi'nde öğrenciler rektörlük binasını işgal etti.

1982. Dokuz yıl önce bugün Uluslararası Atatürk Barış Ödülü'nün Güney Afrikalı lider Nelson Mandela'ya verilmesi kararlaştırıldı. Mandela, Türk hükümetine yönelik insan hakları ihlali suçlamaları nedeniyle ödülü kabul etmedi.

10 Nisan

1919. Meksikalı devrimci köylü lideri Emiliano Zapata hükümet güçlerine tuzağa düşürülerek öldürüldü.

13 Nisan

1975. 4 Hıristiyan Falanjiste karşılık 27 Filistinlinin öldürülmesiyle Lübnan İç Savaşı başladı.

14 Nisan

1987. Tek tip öğrenci derneğini hedefleyen Öğrenci Dernekleri tasarısını protesto eylemleri yapıldı. Öğrenciler Ankara'ya doğru yürüyüşe geçtiler. İki gün sonra Anavatan Partisi tasarısını geri çekmek zorunda kaldı.

16 Nisan

1917. Bolşevik lider Lenin sürgünde bulunduğu İsviçre'den Rusya'ya döndü ve Sosyalist Devrim'in başlatılması çağrısında bulundu.

1988. İsrail komandoları Filistin Kurtuluş Örgütü (FKÖ) askeri komutanı Ebu Cihad'ı Tunus'ta öldürdü.

19 Nisan

1966. 79 gündür devam eden Paşabahçe Şişe ve Cam Fabrikası grevi "halk sağlığını tehlikeye düşürdüğü" gerekçesiyle bir ay ertelendi.

Kemah Şehitleri:

15 Nisan 1995 günü akşam saatlerinde Erzincan Kemah'a bağlı Tımığı (Yağça) köyü civarında hareket halinde olan TIKKO birliğine TC ordusunun termal kameralı silahlarla saldırısı sonucu Halil Çakıroğlu, Süheyla Dağdeviren ve Munzur Keskin isimli gerillalar şehit düştü.

Halil Çakıroğlu, 1968 Elbistan doğumludur. Yoksul bir Kürt ailesinin çocuğudur. TKP/ML KÖK üyesi ve 1 No'lu Gerilla Bölgesi Yönetici Organ Sereterliği

görevlerini üstlenmiş önder bir kadroydu. 1990'da TKP/ML İstanbul İl Askeri Komitesi'nde yer aldı. Yaşadığı tutsaklıktan sonra da mücadeledeki yerini vakit kaybetmeksizin aldı. Yaralandığı çatışmada kendini taşıyan yoldaşlarına "partiyi geliştirin, güçlendirin. Size güveniyorum..." diyerek söyledi son sözlerini...

Süheyla Dağdeviren, 1965 Dersim Nazimiye doğumludur. Ankara Hemşirelik Okulu'nu bitirdikten sonra çeşitli hastanelerde, hemşirelik

yaptı. Gençlik örgütü TMLGB içerisinde faaliyet yürüttü. 1990'da TIKKO saflarında gerilla olarak yer aldı. Birliğin doktoru olarak beş yıl boyunca tüm yeteneklerini partisine, yoldaşlarına ve halkına sundu. Çatışmada yine yoldaşlarına yardım etmeye çalışırken şehit düştü.

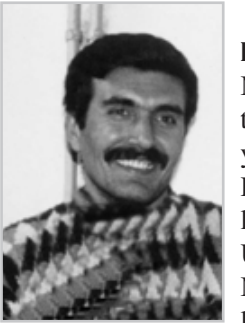

Munzur Keskin, 1969 Dersim Pertek doğumludur. 1 No'lu Gerilla Bölgesi Komutanlığı Üyesi

siydi. Hızla yetkinleşen ve gelişen, alçakgönüllü, fedakar ve gözüpek bir komutandı. Ateş altındaki yoldaşlarını çatışma alanının dışına çıkartıp, tekrar geride kalan yoldaşlarının yanına dönmeye çalışırken şehit düştü.

Arhoğ Şehitleri

14 Nisan 1999'da Tokat Merkez'e bağlı Arhoğ (Yeşilalan) köyünde TC askerleriyle TIKKO gerillaları arasında çıkan çatışmada Seyit Külekçi ve Doğan Altun şehit düştü.

Seyit Külekçi, 1961 Maraş Elbistan Gücük köyünde doğdu. Daha sonra ailesiyle birlikte Ümraniye 1 Mayıs Mahallesi'ne taşındı.

Çeşitli sektörlerde işçilik yaptı. 1990 yılına kadar Proletarya Partisi'nin işçi faaliyeti alanında yer aldı. Bu tarihten sonra kendisinin de ısrarıyla ihtiyaçlar doğrultusunda şehir askeri örgütlenmesinde yer aldı. Aynı yıl yapılan operasyonda gözaltına alınarak tutuklandı. Zindan direnişlerinde en öndeydi. 1996 ÖO ve SAG direnişinde Ümraniye Hapishanesi'nde TKP/ML'nin temsilcisi olma onuruyla Ölüm Orucu direnişçisi oldu. 7 yıllık tutsaklık sürecinin ardından en

büyük arzusuna gerillaya katılma isteğine kavuştu. Takvim yaprakları 14 Nisan'ı gösterdiğinde çıkan çatışmada ölümsüzleşti.

Doğan Altun, 1972 yılında Erzincan Tercan'a bağlı Kızıldağ köyünde Kürt Alevi kökenli bir ailede doğdu. TMLGB ile 1993 yılında İstanbul'da ilişkiye geçti. İşçi-semt alanı içerisinde ailesiyle birlikte yaşadığı Soğanlı ve çevresinde faaliyet yürüttü. 1996'da Parti'nin çağrısı üzerine dağlardaki yerini aldı. Ese yurdunda düşman çemberinden çıkmış olmasına rağmen yoldaşlarını kurtarmak için tereddüt etmeden düşman çemberine dalındı O.

Tokat Serkez şehitleri

21 Nisan 1999'da Tokat Serkez'de bir ihbarcı halk düşmanının verdiği bilgiler doğrultusunda köy halkına sezdirmeden, gizlice köyün belirlenmiş birkaç evine düşmanın yerleşmesiyle atılan hücre pususu sonucu çıkan çatışmada TIKKO gerillaları Erol Özel ve Özgür Güler şehit düştü.

Erol Özel, Çorum Mecitözü Dağsaray köyünde alevi kökenli yoksul bir ailenin çocuğu olarak dünyaya gelir. Çocuk yaşlarda ailesi Gülsuyu'na göç eder. Örgütlü faaliyetine TMLGB bünyesinde 1989'da başlar. Amasya'da okuduğu dönemde İl Sorumluluğu görevini yürütür. İstanbul'da gözaltına alınarak Bayrampaşa Hapishanesi'nde 3 ay tutsak kalır.

1991 Mayıs'ında Karadeniz Bölgesi'ne çıkartılan ilk gerilla birliğinde yer alır. Bir süre yerel faaliyette görev aldıktan sonra tutuklanır. İdam cezasıyla yargılanırken Nevşehir Zindanı'ndan 93 yılında firar eder. Mart 93'ten şehit düştüğü tarihe

kadar Karadeniz'de gerilla faaliyeti yürütür.

Özgür Güler, 1975 yılında Dersim Hozat'a bağlı Lolan köyünde doğar. Amasya'da okuduğu dönemde Proletarya Partisi ile ilişkiye geçer. Amasya'daki faaliyetleri nedeniyle polis hedeflerinden biri haline gelir, gözaltında takındığı uzlaşmaz tavırla düşmanı çılgına çevirir. 1996'da Parti'nin çağrısıyla gerilla içerisindeki yerini alır. Dive Yaylası'nda düşman pususuna hedef olan gerilla biriminin komutanıdır. Yaralanmasına rağmen gerilla birimini pusula l a n n d a n ç ı k a r m a y a çalışmıştır.

Medyanın gözüne sokulan yaşamlar

GÖZDEN UZAKLAŞTIRILAN YAŞAMLAR..

Terry Schiavo tam olarak yaşamsal fonksiyonlarını yerine getirememesine rağmen "yaşatılmak için" bu kadar çaba sarf ediliyorken aynı çabanın Felluce'deki, Ramallah'taki ya da Kabil'de yaşayanlara gösterilmemesinin sebebi nedir?

AMERİKA'DA YAŞAM, İRAK'TAKİNDEN DAHA MI DEĞERLİ?

Amerikan medyası, halkı ve hükümeti hep birlikte yaklaşık iki haftadır 41 yaşındaki Teri Schiavo adlı bitkisel hayattaki kadının yaşam destek tüplerinin çekilip çekilmemesini tartışıyor, diğer bir deyimle yaşamına son verilip verilmemesini... 1991 yılından bu yana bitkisel hayatta bulunan Terri'nin eşi Michael Schiavo ailesine karşı verdiği mücadelede daha önce de iki kere yaşam destek tüplerini çekirmiş ancak tüpler mahkeme kararıyla tekrar geri takılmıştı.

Terri'nin öyküsünün başlangıcı bugün özellikle emperyalist-kapitalist ülkelerde çığ gibi büyüyen bir sorun olan yemek yeme bozukluğuyla başlıyor. Amerikan medyası bu durumu çok fazla gündeme getirmeyip tartışmayı "yaşasın mı, yaşamassın mı?" diye alevlendirse de; bu hazin durumun ortaya çıkmasından medya kadar Amerikan hükümeti de sorumlu. Kozmetik devleri tarafından sürekli körüklenen zayıflık fetişizmi bugün batılı ülkelerde rejime başlama yaşının altı yaşına kadar düşmesine sebep olmuş durumda... Amerikan halkını bir yandan daha fazla tüketmeye çağıran, fast-food denilen sağlıksız gıdalarla ortalığı döşeyen gıda tekelleri, diğer yandan da obezleştirdiği bu insanları zayıflatmak için başlı başına bir "zayıflama sanayi" yaratıyor. Medya aracılığıyla sürekli pompalanan "ideal

vücut ölçüleri" pek çok kadının üzerinde psikolojik baskı yaratarak "daha zayıf" olmak için her yolu denemeye dek götürüyor. Kuşkusuz bunlar Amerikan halkının "tuzu kuru" kesimi. Bugün dünyadaki en fazla evsiz insan sayısının ABD'de olduğu biliniyor, ya da milyonlarca kişinin yoksulluk ve sefalet altında yaşadığı.

İşte bu baskıyı yaşayıp yemek yeme bozukluğu hastalığına yakalanan Teri, vücudundaki potasyumun çok azalması nedeniyle bir gün kalp krizi geçirmiş ve ancak yaşam destek ünitesine bağlı olarak yaşamını devam ettirebilecek duruma gelmiştir.

Buraya kadar olağanüstü çok bir durum yok aslında, dünyada zaman zaman ötenazi (kişinin kendi isteğiyle ölümü seçme) hakkının tartışılmasına sebep olan bu tip vakalar görülüyordu. İki yıl önce de başta İngiltere olmak üzere çoğu ülke gündemini, Bayan B davasının sonucu ve yarattığı tartışmalar meşgul etmişti anımsarsanız. Büyük Britanya Yüksek Mahkemesi hastalığı nedeniyle son bir yıldır solunum cihazına bağlı olarak yaşamak zorunda olan boyundan aşağısı felçli bir kadının yaptığı başvuruyu incelemiş ve isteği doğrultusunda yaşam destek cihazlarının kendi belirleyeceği tarihte kapatılmasını kabul etmişti.

Daha önce olduğu gibi tekrar mahkemeye başvurarak yaşam destek ünitesinin kesilmesini isteyen Michael Schiavo, önceden yaptıkları bir konuşmaya dayanarak Terri'nin böyle

bir konumda yaşamak istemediğini söylediğini savunuyor ve beslenme borusunun çekilmesi yönünde mahkemede mücadele veriyordu.

Aslında her şey 13 gün önce yerel mahkemenin kararıyla Terri'nin beslenme borusu çekilince, ABD Federal Mahkemesi'nden Kongre'ye, hatta Başkan George W. Bush'a kadar, devlet yetkililerinin olaya karışmasıyla gündeme oturdu. ABD Kongresi, emsali görülmemiş bir şekilde Terri'nin beslenme borusunun takılması için bir tasarı hazırlamış ve Bush da, bu tasarıyı imzalayarak bir an önce yasalaştırmak için Teksas'taki hafta sonu tatilini keserek Washington'a dönmüştü! Başkan Bush, kararı yıldırım hızıyla imzalarken, "Böylesi karmaşık bir konuda hayattan yana tavır koymak gerektiğini" belirtmişti. Tek kelimeyle ikiyüzlülüğün en büyük örneği olarak gösterilebilecek bu söz ve "yaşamı savunma" yalanına inanmak için gözü kör, kulağı sağır olmak gerekir. Sormak gerekir Bush'a; Teri için yaşam hakkı bu kadar kutsalken, Irak'ta, Filistin'de, Afganistan'da ABD'nin ambargoları ve başlarına yağın bombaları yüzünden ölenlerin Teri'den ne eksigi vardır? Yaşama hakkı birileri için kutsalken, diğerleri için "gereksiz bir lütf" ya da her an ellerinden alınabilecek bir durum mudur?

İRAKLILAR; KAÇINCI SINIF DÜNYA VATANDAŞI?

Teri'nin hayatını böylesine önemseyen ABD'li muhafazakarlar ve Bush bunu dini bir içeriğe de büründürüyor. Katolik olanların, Müslüman olanlara göre daha fazla mı yaşama hakkı var? Amerikan vatandaşı olmayanların örneğin bir Filistinli ya da Iraklı'nın yaşamı Bush'un 'özgürlük' politikaları nedeniyle çok rahat elinden alınabilir mi?

Hatırlatmak gerekir Bush ve şahin-

lerine, Teri'nin yaşamı için gösterdikleri çabanın yerine resimdeki acı çeken bebeğine bakamayan Iraklı kadına bakmalarının gerekliliğini... Oysa bu mümkün değildir, gözünü daha fazla kâr hırsı bürümüş olan bu katillerin bu resimden bir şey almaları mümkün değildir...

Hatırlatmak gerekir Filistinli kadınların yaşadıklarını... Af Örgütü'nün raporunda "örnek olaylar"dan sadece birisini... 26 Ağustos 2003'te doğum için Nablus'taki hastaneye gitmek isteyen ancak barikattan geçmesine izin verilmeyen Rula Aştiya adlı bir kadının öyküsü şöyle: Aştiya, "Topzun toprağın içinde uzanmış yatıyordum. Sürünerek barikatın yakınlarındaki bir duvarın arkasına gittim. Orada bir hayvan gibi doğurdum. Bebeğimi kucacıma aldım. Birkaç dakika sonra ölüverdi" diyor. Doğduktan birkaç dakika sonra yaşam hakları ellerinden alınan Filistinli ve Iraklı bebekleri unutmamak gerekir bu sahte gösterileri izlerken...

ABD'de "kürtajın" önüne geçmek için bu olayı kullanmaya çalışan Bush'a hatırlatmak gerekir, doğmamış olanları savunduğu gibi, doğanların elinden yaşamlarını almaya hakkı olmadığını...

Bir alıntıyla noktalayalım, şöyle diyor Rajul Mahajan: "milletvekili Tom Delay, her kelimesine vurgu yaparak şunları söyledi: 'eğer harekete geçmezsek ölecek. Şimdi çaresiz de olsa yaşıyor. O bizden biri ve bu inkar edilemez...' yaşam onların anlamından soyutladığı şey değil. Demokrasi, ancak Amerikan hegemonyası tarafından yeni bir anlam kazandırıldıktan sonra savunulmaya başlandı."

Bizden olmayanlara da, herkes için yaşam hakkı... Bunu dünya halkları emperyalizme karşı verdikleri mücadeleyle savunuyorlar...

Burjuvazinin tarihi çarpıtma aracı olarak sinema

Her sınıfın tarihe bir bakış açısı vardır ve hiçbir sınıf burjuvazi kadar tarihi çarpıtmamıştır. Burjuvazi geçmişi tahrif etmekle kalmaz, bunu varlığının sonsuza kadar süreceğini ispatlamak için kullanır.

Burjuva tarihçiler, tarihin sınıf savaşımı tarihi olduğunu kabul etmez; tarihin akışını esasta kişilere bağlı kılar. Kitlelerin dönüştürücü gücünü bile kahramanlara, liderlere bağlar. Oysa gerçek bunun tersidir. Açlığın, baskının olduğu yerde kitleler isyan etmiştir ve kahramanlar bu kitlelerin içinden çıkmıştır. Örneğin Aristo bugün yaşasaydı büyük filozof olmazdı; Spartaküs yaşadığı dönemden bin yıl önce yaşasaydı halk kahramanı olmazdı.

Burjuvazinin bu yaklaşımını bugün sinemada çarpıcı bir şekilde görmekteyiz. Hollywood Sineması da dünyadaki temsilciliği yürütmektedir.

Hollywood'un tekellerle bağı yıllardan beri biliniyor. Kitleleri kendi ürünlerine yöneltmek isteyen tekeller, sıkça Hollywood'u kullanmışlardır. Bu geniş kitlelerce bilinen bir gerçektir. Fakat Hollywood'un CIA ve Pentagon ile olan bağı daha az bilindir.

Her ikisi de kontrgerilla, karşı ayaklanma konusunda uzman olan bu iki kurum önce kendi halklarını sonra da dünya halklarını uyutmak, manüple etmek ve kendi hegemonyalarını, kültürlerini yaymak için sinemadan özellikle Hollywood'dan çokça faydalanmışlardır.

ABD, Amerikan vatandaşlığı kavramlarını sinema sayesinde geniş kitlelere yaymış, kabullendirmiştir. Daha sonra hazin bir

yenilgi aldığı Vietnam ile ilgili yüzlerce film çekmiştir. Ama bunların % 99'u ABD'yi yücelten filmlerdir. İşin komik tarafı bu filmlerle büyüyen çocukların çoğunun bu savaşı ABD'nin kazandığını zannetmesidir. Bu savaş filmlerinde Amerikan askerlerinin "cesareti" gösterilirken, Vietnamlılar özellikle cani gösterilmektedir. Bu filmlerden en ünlüsü 'Rambo'dur. Bu film sayesinde Saygon Zindanları Vietnamlılarla özdeşleştirilerek haklı bir savaş veren Vietnam halkı aşağılanmak istenmiştir. Bu konuda çevrilen en iyi film bile burjuva hümanizmini aşmamaktadır. "Er Rayn'ı Kurtarmak" buna bir örnektir. Bu film savaşın tüm acımasızlığına karşın Amerikan askerlerinin "insani" yönünü anlatmaktadır. Yine Somali işgalini anlatan filmler de buna örnektir.

Bu tür filmlerle birçok amaç güdülmüştür. Yenilgiyle sonuçlanan savaşın acısı hafifletilecek, savaşın içeriği çarpıtılacak, ABD'nin haksız savaş verdiği gizlenecek ve böylece hegemonya savaşı için yeniden yol alınacaktı. Tabi ki her işten olduğu gibi kâr edilecekti.

CIA ve Pentagon ne zaman dara düşse Hollywood "uzman çarpıtıcılar"la devreye giriyordu. Başarısız darbelerle gündeme gelen CIA, Hollywood'un filmleri ile şirin ve meşru bir davası -dünyayı kötülerden kurtarmak gibi- olan bir kurum gibi gösterildi. Bu tür filmlerin senaryolarının ortak özelliği bu oldu.

Kolluk güçlerinin gerçek yüzünün ortaya çıktığı durumlarda da

Hollywood devreye girer ve polisi "iyi" gösteren yüzlerce film çeker. "Yasalara uyun", "kötü adamlarla, teröristlere birlikte mücadele edelim, ihbar edin" mesajını da her filmde iletmeyi unutmaz. Bazen de polisleri şirin gösterme çabasına girer. "Polis Akademisi" bu türün en ünlüsüdür. 90'ların sonlarında ülkemizde polis ne zaman kitle gösterilerinde cop kullansa hemen ertesi gün bu film tekrar izletirilirdi.

Hollywood, "sinema evrensel bir sanattır" sloganıyla hareket ederek ABD'nin "evrensel kültürü"nü yayar. Bu da yetmez, ABD'nin tahakküm çabalarına da "evrensel bir şirinlik" maskesi takmayı ihmal etmez. Genelde komünizme özelde Sovyetler Birliği'ne en ön saflarda savaşmıştır Hollywood. "Soğuk savaş" dönemiyle ilgili yüzlerce film çekmiştir. Bunların da % 99'u hem KGB elemanlarını hem de Sovyet yönetimini cani olarak gösterir.

Son yıllarda ise revaçta olan filmler animasyon filmleri ile tarihi (uzak tarih) olan filmler.

"Troya", "Büyük İskender", "Kral Arthur" en çok izlenen, gündeme gelen filmler. Üçünün de ortak özelliğinin tarihi burjuva anlayışa göre çarpıtmasıdır. Daha önce de çekilmiş benzeri filmler yeni teknolojiyle bir daha çekildi ve daha çok para kazandırdı. Bu filmlerde bireyler savaşların kaderinde belirleyici olarak gösteriliyor. Tarihte halkların gerçek yaşantısına uymayan onlarca ayrıntı da cabası. Bu hakkı ancak dünyayı yönettiğini düşünen budalalar, kendisinde bulabilir. Bugünün güzellik anlayışından güç anlayışına kadar onlarca konuyu çarpıtmış, bugünle geçmişi bir tutmuştur. Geçmişin birçok değer yargısını tahrif etmiştir. İyi ile kötüyü mutlak bir şekilde ayırıştırıp, film kahramanını mutlak "iyi", düşmanını mutlak "kötü" göstermiştir.

Tarih çarpıtmaya en iyi örnek Troya'dır. Troya'nın esin kaynağı olan İlyada destanı ile bir bağının olmadığını film izleyenler görecektir.

Hollywood şu an siyasal konjoktüre göre filmleri yavaş yavaş piyasaya sürüyor. Ancak süreç bitmeden ortak senaryo hazırlayamadığından henüz bir iki film çıktı. Irak'la ve Afganistan'la ilgili de birer film çıktı. Bunlar ilerde ABD'nin düştüğü kötü pozisyonlara göre artacak ve biçimlenecektir. Bu tür filmlerin senaryosunun ortak özellikleri şimdiden yazılabilir.

Türkiye'de de bunun örnekleri yok değildir. Başrollerini Mehmet Ali Alabora'nın oynadığı "Memoli" Türkiye'den bir örnektir. Şakacı, insancıl, duygusal polisler o dönem bolca kullanılmıştır. Mersin'de Newroz kutlamaları sırasında Türk bayrağının iki çocuk tarafından alınması üzerine estirilen Türkçülük rüzgarı ile birlikte aralarında Beyazıt Öztürk ve Cem Yılmaz gibi "ünlü"lerin bulunduğu reklam filmlerinin çekilmesi özellikle sevilen yüzlerin kullanılarak polislerin şirin gösterilmesinden başka nedir?

"İdeolojisi egemen olanın kültürü de egemendir" der Marks. Devrim mücade-

lesi sadece siyasal iktidarı ele geçirme mücadelesi değildir. Burjuvazi, tüketim kültürü ve bireyciliğin kutsanması işini en etkili olarak sanatla yapmaktadır. Bunun bir ayağı da sinemadır. Sinemanın azımsanmayacak bir etkisi vardır. Televizyonun geneli ile birlikte ele alındığında burjuvazinin kültürel alandaki en etkili aracıdır diyebiliriz.

İletişimin tüm dünyaya yaygınlaştığı günümüzde de kültürel ve sanatsal mücadele devrimci mücadeleye yüz yıl öncesine göre çok daha sıkı bağlıdır. Bu fark görülmezse konunun önemi anlaşılamaz. Bu gerçekliğe göre bunun araçlarını yaratmalı ve genişletmeliyiz. Bunu burjuvazinin bu alandaki teşhiriyle birlikte yürütmek zorundayız.

Tohum Kültür Merkezi NİSAN AYI ETKİNLİK PROGRAMI

24 Nisan 2005
Saat: 14:00

"Nisan Güneşinin Işığın
Yolumuzu
Aydınlatıyor"

-Açılış Konuşması

-Tiyatro

"Carrar Ananın
Silahları"

-Sinevizyon Gösterisi
"Nisan Güneşinin
Işığıyla 1 Mayıs'a"

-Müzik Dinletisi

-Gulasor
Halk Oyunları Ekibi

ATÖLYE
ÇALIŞMALARIMIZ
Halk oyunları, bağlama,
tiyatro, gitar
çalışmalarımız,
yeni kayıtlarla
devam etmektedir.

TOHUM KÜLTÜR MERKEZİ
Soğanlı Mah. Mimar Sinan Cad.
No:62/5 Bahçelievler/İSTANBUL
TEL: 0212 643 22 33
e-mail: tohum@tohumkul-
turmerkezi.com
www.tohumkulturmerkezi.com

Kısa Film Festivali öncesi TKM çalışanları:

“Yaşamı olabildiğince özlü anlatabilme telaşdır kısa film”

27-28-29 Mayıs tarihinde Tohum Kültür Merkezi'nde düzenlenecek Kısa Film Festivali öncesi, kültür merkezi çalışanlarıyla festival ve kısa film üzerine konuştuk... Kısa film çekenlerin zamana yetişmek için duydukları tatlı telaşın benzeri, festival öncesi çalışanları da sarmış durumda...

► **TKM, sanatı nasıl ele alıyor? Nasıl bir bakış açısı hakim çalışmaları-
nızda?**

► “Sanatın çıkış noktası yaşamdır” der Brecht. “Bütün sanatlar, sanatların en büyüğü olan yaşama sanatına katkıda bulunurlar”. Böylece yaşamın sorduğu sorular karşısında sanatın yansız ve ilgisiz kalamayacağını da anlatmış olur bize. Sanat direnenlerin güç kaynağı olur, çünkü sanat dün ve bugünü geleceğe taşıma yetisiyle, zamanın ileriye doğru önü alınmaz akışını duyurandır. “Sanat, düşmana karşı savunucu ve saldırgan bir savaş aracıdır.” Sanat ve sanatçı; yaşadığı toplumun, halkının sorunlarının bir tercihi olmak zorundadır. Ve yaşama müdahale etmelidir. Aynı zamanda amacımız, sanatçı yetiştirirken, tüm varlığıyla feodalizme, faşizme ve her türden gericiliğe karşı mücadele edebilecek unsurları yetiştirmektir.

Sanat mücadelenin bir parçasıdır, eğer öyle yapmazsak kazanacağımız zaferler geçici olacaktır.

Sanat ve edebiyat hangi biçimde ortaya çıkarsa çıksın son tahlilde politik bir etkiye sahiptir. Egemen düzeni savunur ya da ona karşı çıkar.

► **TKM kurulduğu günden bu yana tiyatro, müzik, halk oyunları gibi alanlarda süren çalışmalarınız var ama bu kısa film festivali kurumunuz açısından bir ilk. Peki, hangi ihtiyacın ürünü olarak doğdu bu festival ve neden kısa film?**

► Tohum Kültür Merkezi'nin amaçlarından biri de insanlarımızın yaratılarını yine insanlarımıza sunmak. Hem yaratım aşamasında amatör duygularla düşlerini, tepkilerini, itirazlarını birebir verebilecek, en çarpıcı haliyle anlatabilecek olmasından, hem de değerlendirme aşamasında kolektif sonuçlar almanın insanda (uzaklaştırılmaya çalışılan) birliktelik bilincini da-

ha da pekiştireceğinden böyle bir festivale gereksinim duyduk. Denebilir ki neden film festivali değil de kısa film festivali: Yukarıda özetlediğimizden de anlaşılacağı üzere büyük prodüksiyonlu filmleri isteyen herkes çekemeyecektir. Zira sinema artık büyük bir sektör haline almıştır. Milyarlarca lira kaynağın olması gerekmektedir. Zaman ve figürasyon sorunlarını da dikkate alırsak, halkımızın bu sektörü hayal etmesi bile düşünülemez. Bir de anlatılan onca soyut ve yaşamın karikatürize edilmiş halinin halkımızın yaşamını gerçekçi tarzda vermeyeceğini düşündüğümüzde, kısa film festivali girişiminin isabetli olduğu görülecektir. Ayrıca şunu da belirtmek gerekir ki; diğer birçok sanat dallarını tekellerine alan holdingler, gelişmekte olan kısa filmleri de tekeline almak, insanın özgürce düşünmesini, özgürce tasarlamasını ipoteğe altına alarak kendi dünya görüşünü yansıtmak kısa filmler yaptırmayı hesaplamaktadır. Bir devrimci kültür merkezi olarak bize düşen görev, sanatın her alanında olduğu gibi kısa filmleri de holdinglerin tekeline bırakmamaktır. Zira yaşamı olabildiğince çarpıcı, olabildiğince düşündürücü ve olabildiğince özlü anlatabilme telaşdır kısa film. Bu telaşı söndürmeye izin vermeyeceğimizin ilanımızdır bu festival.

Biz festivale başlamadan önce kendi içimizde şu sorulara yanıt aradık. Kısa Film Festivalinden neyi amaçlamalıyız? Konu sınırlaması olsun mu? Daha da önemlisi kısa filmler halkın

gerçekliklerine değinebilirler mi? Veya kendisine dayatılan yaşamı sorgulamaya katkısı olur mu? Öyle ya TKM'nin halktan yana olmak gibi bir kaygısı var, her sanatın da bir sınıfsal yanı var. Bu sorular ışığında baktığımızda festival yapmanın yararlı olacağı sonucuna vardık

► **Bu Kısa Film Festivalinin diğer kısa film festivallerinden farkı ne olacaktır. Son dönemde kısa film festivallerinin sayısında da bir artış görüyoruz, siz farklılığınızı nasıl ortaya koyacaksınız?**

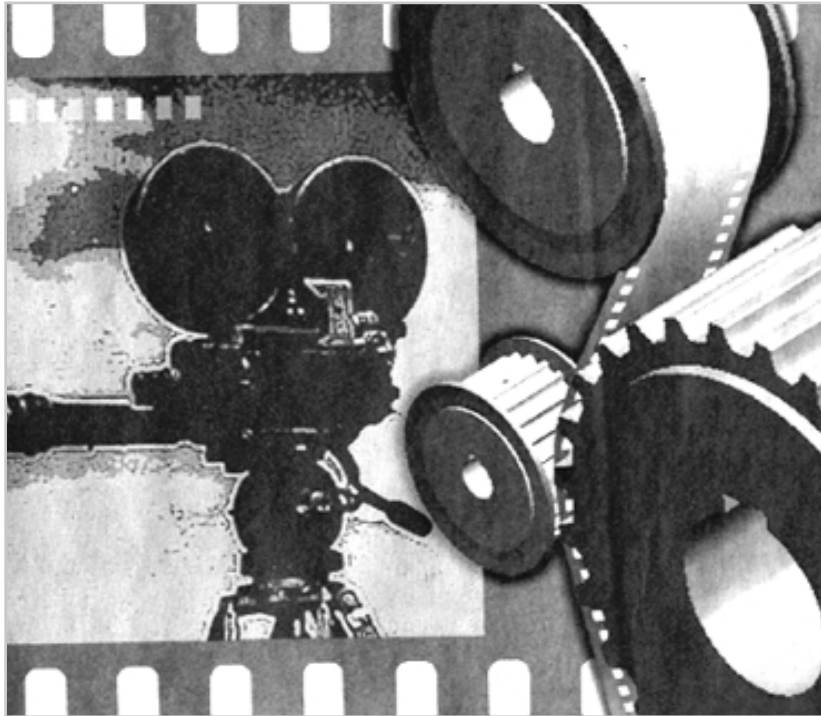
► Festivale başlamadan önce, ülkemizde ve dünyada kısa film festivalinin içinde bulunduğu durumu inceledik. Gördük ki, kısa film festivalleri birkaç holdingin ve bankanın tekelinde, yalnızca kendilerinin reklamını yapma kaygısıyla gerçekleştiriliyor. Kısa filmler birer meta gibi değerlendiriliyor. En can alıcı konular bile magazine dönüştürülebilir. Öyle ki Che Guavera'nın yaşam öyküsü bile, burjuva holdinglerin reklamlarına hiç sıkılmadan feda edilebiliyor. Kaygıları reklam olunca, bütün değerler çarçur edilebilir anlayışıyla hareket ediyorlar. Örneğin; o yıla damgasını vuran insani konuları ödül nesnesi yapabiliyorlar.

ana ayrıçtır. Ayrıca Holding festivallerinin sponsorlarına baktığımızda da asıl amaçlarını yakalamak mümkün olmaktadır. Gençliğin beynini uyuşturmak için fiçılarla biraları bilet alan herkese dağıtarak ya da tüketim çılgınlığını matah bir şeymiş gibi özendirmek için kredi kartı standları açarak halkı kendi sorunlarından uzaklaştırmayı amaçlamaktadırlar. Daha da önemlisi çeşitli ülkelerde yaşanan darbelerden birinci derecede sorumlu olan, Ortadoğu'yu kan ve vahşet deryasına çeviren emperyalist işgalin de sponsoru olan karanlık Soros Vakfı'nın İstanbul Kısa Film Festivali'ne perde arkası sponsor olması amaçlarının ne olduğunu ortaya çıkarmaktadır.

Burjuvazi güzel şeyleri önce görmezlikten gelir, halkın ilgisinden uzak tutmaya çalışır bunu başaramayınca onu gerçek amacından saptırmak, içini boşaltmak ve kendi tekeli içerisinde hapsedmek için özel çaba harcar. Bunun en yakın örneği; daha düne kadar onlarca kısa filmi bulunan Ahmet Uluçay'ı önce köylü diye küçümseyip adını bile anmazlarken, bugün kendisinin adına özel kısa film günleri düzenlemeleridir.

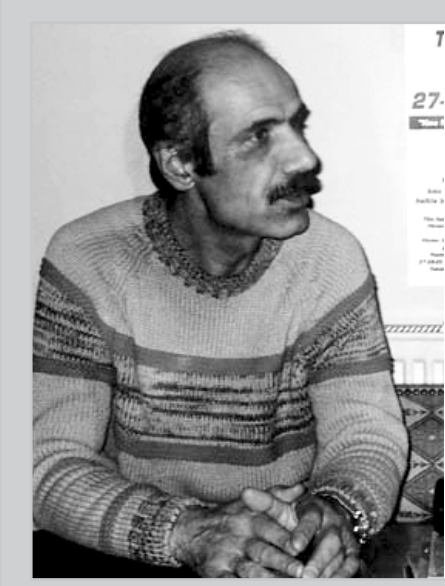
► **Holdinglerin ve bankaların festival anlayışını özetlediniz. Sizin halk için, halkla birlikte üretme ve paylaşma kaygınız emeği değerlendirme aşamasında da farklı bir özellik arz ediyor mu?**

► Önemli bir çağrımız da şudur: Halkımızın en iyisini en güzelini seçebilecek bilinçte olduğunu göstererek halkımızın o şaşmaz terazisinden geçebilmektir marifet diyerek halka olan güvenimizden kuşku duymadığımızı bildirmek istiyoruz. Tarih bizi doğrulayan pratiklerle doludur. Örneğin halkın sanatçısı Yılmaz Güney'den daha fazla ödüller alanların “en büyük ödül halkımın beni sahiplenmesidir” diyen Yılmaz Güney'le kıyaslanmasında görülecektir ki, özel jüriler eliyle bol bol ödül alanların isimleri bile unutulmuşken, halkımızın gönlünde Yılmaz Güney'in yakıcı özlemi daha da büyümüştür.

Direniş, barış, çevre gibi gündemler üzerinden festivaller düzenleyebiliyorlar. Bu köhnemiş ve her şeyi rant nesnesi gibi gören burjuva anlayışlara halkın değerlerini kurban etmemek için gelişen, değiştiren, ileriye temsil eden işçi sınıfının sanat anlayışının kısa filmler ekseninde de aktarılacağı inancı bizi diğer festivallerden ayıran

neğin halkın sanatçısı Yılmaz Güney'den daha fazla ödüller alanların “en büyük ödül halkımın beni sahiplenmesidir” diyen Yılmaz Güney'le kıyaslanmasında görülecektir ki, özel jüriler eliyle bol bol ödül alanların isimleri bile unutulmuşken, halkımızın gönlünde Yılmaz Güney'in yakıcı özlemi daha da büyümüştür.

“Bu köhnemiş ve her şeyi rant nesnesi gibi gören burjuva anlayışlara halkın değerlerini kurban etmemek için gelişen, değiştiren, ileriye temsil eden işçi sınıfının sanat anlayışının kısa filmler ekseninde de aktarılacağı inancı bizi diğer festivallerden ayıran ana ayrıçtır.”

Buradan gelmek istediğimiz nokta şudur: Kısa film jürisi; işçisiyle, işsiziyle, ev kadınıyla gençliğiyle halkımız olacaktır. Yaşamlarına değen, kendilerini buldukları, gerçeklikleriyle örtüşen filmleri, kendileri adına değerlendiren vekillerine (jüriye) havale etmek yerine, bizzat kendilerinin değerlendirmesine sunmak daha doğrudur diyoruz. “Biz sizin adınıza değerlendiririz, siz yalnızca seyredin” mantığını doğru bulmuyoruz.

Halkımız adına halkın değerleri olan emek, direniş, kadın mücadelesi, evrensel dayanışma gibi temaların değerlendirileceğine ve bu belirtmeler üzerinden derecelendirileceğine göre, bu kavramların gerçek savunucuları-

nın değerlendirmesinden daha doğru ne olabilir ki? Kaldı ki kısa filmi bulunan birçok insan özel jüri yok diye, halkın beğenisini esas alıyoruz diye heyecan duymuş salt bu nedenle katılacaklarını iletmışlerdir.

► **Nasıl bir çalışma yürütüyorsunuz?**

► İki aşamalı bir çalışma yürütüyoruz. Birincisi; 1 Mayıs’a kadar sürececek olan kısa filmlerin kültür merkezimize ulaşmasını sağlayacak çalışma. Broşür, el ilanı, afiş ve gazetelerde yayınlanan haberlerle filmleri toplamak. İkinci aşamada da yine benzer materyallerle halkı, izlemek ve değerlendirmek amacıyla festivale çağırarak. Sendikaların, demokratik kitle örgüt-

lerinin ve halkımızın katılımıyla 27-28-29 Mayıs’ta kısa filmler değerlendirilmeye sunulacaktır.

► **Kısa film festivalinde konu sınırlaması yok diyorsunuz, bunu biraz açar mısınız?**

► Tohum Kültür Merkezi’nin sanata bakışı açıktır; daraltmadan, estetik kaygıları da dikkate alarak, ama halkın binlerce yıllık damıtılarak getirildiği değerleri toplumcu anlayışla süzerek geleceğin eşsiz güzellikteki yaşanası çağlarına armağan olarak bırakabileceği bir kültür ve sanat armonisi yaratmaktır ana amacımız. Yozlaştırmayan, yılgınlığı, inkarı, dönekliği, uyuşturucuyu ve halkımıza ihaneti öğütlemeyen tüm filmlere kapımız

açıktır. Yukarıda saymayı unutmuş olabiliriz düşüncesiyle daha genel anlamıyla söyleyecek olursak; insana dair ne varsa, onu soysuzlaştırma uğraşı içinde olmamak kaydıyla söyleyecek sözü olan herkes ürünleriyle bu festivale katılabilir. Sonrasını da halkımızın takdirine bırakıyoruz.

► **Peki, arkanızda herhangi bir sponsor yok, tanıtımlarınızı da kendiniz yapıyorsunuz, film festivallerinin bollaştığı böylesi bir dönemde Festivale kısa filmler ne oranda ilgi gösteriyor?**

► Festivale ilgi umduğumuzun da üstünde oldu. Daha bir çok yerlere duyuramadığımız halde yüze yakın film gelmiş bulunmakta. Son başvuru tarihi 1 Mayıs olduğu düşünüldüğünde ve gelen telefonlara bakıldığında ilginin çok daha yüksek olacağını şimdiden söyleyebiliriz. Bu ilgi üzerine, biz de TKM dostlarına şunu iletmek isteriz; ‘Tohum Kültür Merkezi Kısa Film Festivali’ önümüzdeki yıldan itibaren geleneksel olarak düzenlenecektir. Buna cesaret etmemizin bir nedeni de İstanbul dışındaki birçok ilden de festivale ilgi olması, bundan da öte İngiltere, Ortadoğu ve daha birçok ülkeden kısa filmlerin gelmesidir.

► **Teşekkür ediyor, çalışmalarınızda başarılar diliyoruz.**

► Biz teşekkür ediyoruz ve sizin aracılığınızla halkımızı TKM’de kısa filmlerle buluşmaya davet ediyoruz.

TOHUM KISA FİLM FESTİVALİ

27-28-29 Mayıs 2005

“Kısa filmler Tohum Kültür Merkezinde Halkla Buluşuyor”

Uzun bir öykünün başlığı ya da çarpıcı bir paragraftır kısa film. Anlık karelerin yıllık çıkartıcı vardır. Amacımız, holdinglerin, bankaların farklı kaygılarıyla tekeline aldıkları kısa filmleri, sırfca formunu koruyup halkla buluşturmak.

Film festivali için gerekli bilgiler

Filmlerin son teslim tarihi:

1 Mayıs 2005

Filmler, VCD ve DVD formatında gönderilmelidir.

Festivalimiz ücretsizdir. 27-28-29 Mayıs 2005 tarihlerinde Tohum Kültür Merkezinde yapılacaktır.

Ayrıca Akınol Çiğdem Sok. Akınol Çiğdem Sok. No: 62/6 Beşiktaş/İSTANBUL Tel/Faks: 0212 643 22 33 e-posta: tohum@tohumkulturmerkezi.com / www.tohumkulturmerkezi.com

Kısa Film Festivali üzerine;

27-28-29 Mayıs 2005 tarihlerinde Tohum Kültür Merkezi olarak düzenleyeceğimiz Kısa Film Festivalimizin çalışmalarını sürerken, festivalimize ilişkin bakış açımızı kısaca sizlerle paylaşmak istiyoruz... Bir süredir duyurusunu yaptığımız Kısa Film Festivali için, Kısa Filmle ilgilenen dostlarımızın film çalışmalarını bekliyoruz.

Sanatın tüm dallarında olduğu gibi sinemada da; yaşamın içinden süzülen, emeğin, umudun, sevdanın, dostluğun, ihanetin, çıkarın, ölümün, ayrılığın ve daha bir dizi insana ve insanlığa has olgunun film karelerine nakşedilmesidir.

“Halkla buluşmayan ‘sanat’ sanat değildir” anlayışı ile sinemanın da yaşamın içinden çıktığı gibi yaşamın öznelereyle buluşması gerektiğini düşünüyoruz. Bu buluşmadan kastımız; bugün insanların içinde buldukları maddi koşullar ve kültürel şekillenişin sonucu olarak sanata yabancılaştırılması gerçekliğini kırmaktır.

Uzun bir öykünün başlığı ya da çarpıcı bir paragraftır kısa film. Anlık karelerin yıllık etkileri vardır. Bu etkiyi profesyonel bir ruhla halkımızla buluşturmak; sinemayı özelden de kısa filmi, marjinalikten çıkarmak, yaygınlaştı-

mak yeni yetenek ve ürünleri keşfetmek için sarf ettiğimiz emek ve özverinin karşılık bulacağını umuyor ve inanıyoruz.

“Kısa Filmler Tohum Kültür Merkezi’nde Halkla Buluşuyor” şiarıyla düzenlediğimiz festivali az önce ifade ettiğimiz temelde holdinglerin, bankaların maddi kaygılarıyla tekellerine aldıkları kısa filmleri, var olan sömürü çarkını, sanatımızı bir silah olarak kullanıp yıkacak ve halkla buluşturarak sanatın halk için yapılması gerektiğini bir kez daha kanıtlayacağız.

Festivalimizde bize ulaşan filmleri emekçilerin emeğinin daha iyi anlaşılacağı, değerlendireceği inancıyla geniş yığınlarla izletmeyi ve onların değerlendirmesine tabi tutmayı anlayış olarak benimsiyoruz.

Yani kısa filmlerin jürisi işçiler, işsizler, öğrenciler, ev kadınları kısacası halkımız olacaktır...

Kısa Film Festivalimize katılmak isteyen dostlarımızın filmlerini bekliyoruz.

Son başvuru tarihimiz 1 Mayıs 2005 olacaktır.

TOHUM KÜLTÜR MERKEZİ
tohum@tohumkulturmerkezi.com

İşçi-köylü'den

BİRLEŞİK, KİTLESEL VE DEVRİMCİ 1 MAYIS İÇİN İLERİ

Yaklaşan 1 Mayıs öncesi, içinden geçtiğimiz sürecin özgünlüklerini anlamak ve bu süreci doğru kavramak önemlidir. Emperyalizm, komprador burjuvazi ve toprak ağaları eli ile, ülkemize yönelik kapsamlı saldırısını gün be gün artırarak sürdürmektedir. SSK yasasındaki değişiklikler, Kamu Reformu Yasa Tasarısı, sendika ve TİS yasasındaki gelişmeler, Kamu Personel Yasası, tarım alanlarının emperyalistlere peşkeş çekilmesi için hazırlanan yasalar; ülkemizin komşu ülkeler için adeta bir askeri üs haline getirilmesi yönünde atılan adımlar vb. bu büyük saldırı dalgasının önemli bir kesitini oluşturuyor. Ancak süreç elbetteki sadece saldırılar ile sınırlı değil. Bu saldırılar karşısında gelişen direnişleri de doğru tahlil etmek önemli. Özellikle son birkaç ay içinde yaşanan eylemler ve direnişler, tüm bu hareketliliklerin 1 Mayıs'ı da etkiler nitelikte olduğunu ve 1 Mayıs'tan sonraki sürecin de oldukça hareketli geçeceğini ortaya koymaktadır. Aydın'da köylülerin, Malatya'da işçi ve üreticilerin, Tokat'ta 20 bin kişinin düzenlediği mitingler; ardından SEKA direnişi ile ivmelenen TEKEL işçilerinin eylemleri vb. 1 Mayıs öncesi yaşanan önemli gelişmelerdir. Henüz 2005 yılının başında yaşanan bu gelişmeler, bu yılın oldukça hareketli ve bir o kadar da çetin muharebelere tanık olacağını göstermektedir.

Tüm bu gelişmeler birlikte değerlendirildiğinde 2005 yılı 1 Mayıs çalışmalarını için sloganımız "birleşik, kitlesel ve devrimci bir 1 Mayıs için ileri" olmalıdır. Birleşik olmasının anla-

mı, bundan kısa süre öncesinde de örnekleri yaşanan devrimcilerin birlikte hareket etmelerinin önemine yapılan bir vurgu olarak anlaşılmalıdır. 19 Aralık, 30 Ocak, 6 Mart ve 19 Mart örneklerinin farklı yönlerini ve eksiklerini bir kenara bırakarak, sadece konumuzla ilgili bölümlerini ele alırsak, bu eylemlerin devrimci birlikteliğin önemli adımları olduğunun altını çizmek gerekir. Bu anlamda geçen yılki 1 Mayıs kutlamalarında devrimciler açısından yaşanan parçalı duruştan çıkarılan dersler ışığında hareket etmek önemlidir. Bugün için İstanbul'da oluşturulan Devrimci 1 Mayıs Platformu da tartışmaları yer üzerinden değil içerik üzerinden ele alarak "birleşik, kitlesel ve devrimci 1 Mayıs" için çalışmalarını yürütmelidir.

Sorunu ya da tartışmaları tek başına Taksim Meydanı üzerinden şekillendirmek, "Taksim'i kazanmak" ile sınırlamak, Taksim'i kazanmayı da "meydana ayak basmak" olarak algılamak, asıl hedeflerimizi muğlaklaştıran, çalışmalarımızı darlaştıran bir yönelim olur. Sorunumuz tek başına Taksim'de 1 Mayıs kutlamak olmalıdır. Önemli olan eylemin içeriğidir ve tartışmaları bu zeminde yürütmek gerekmektedir. Sorun sadece 2005 1 Mayıs'ını Taksim'de yapıp, Taksim'i "kazanmak" değildir. Kaldı ki eğer kazanmak, eylemi orada yapmak ile sınırlı ise, bunun önünde bir engel de yoktur. Keza tek tek devrimci grupların ya da birkaç yapının ortaklaşması durumunda Taksim'de 1 Mayıs yapılabileceğini söylemek abartı değildir. Zaten bunun örnekleri

de yaşanmaktadır. Örneğin bazı çevreler her sene tartışma süreçlerine dahi katılmadan 1 Mayıs'ı Taksim'de kutlayacaklarını açıklamaktadır ve "kutlamaktadır". Bu anlamda "Taksim'e çıkmak" yapılamayacak bir şey değildir. Ancak bugün bizler açısından devrimci birlikteliği yakalamak önemlidir. Alanları, meydanları kitlelerle kazanmak önemlidir. Birleşik, kitlesel ve devrimci 1 Mayıs vurgusunun anlamı işte tam da burada gizlidir.

Taksim, işçi sınıfının mücadele tarihinde önemli bir yere sahiptir. Ve temel taleplerimizden birisinin de bu açıdan bakıldığında "Taksim'de 1 Mayıs yasağına son!" olması anlamlıdır. Ancak şu da bir gerçek ki tartışmalar henüz yeni başlamış durumdadır. Yaşanacak gelişmelere karşı ani tavırlar takınmak doğru olandır. Bugünden yarın yaşanabilecek gelişmeler için tavır belirlemek subjektif bir yaklaşım olacaktır ve istemlerimizin altını boşaltacağı için gelişmelere göre değerlendirilmelerimizi güncelleştirmek görevi ile karşı karşıyayız.

Kaldı ki 1 Mayıs kutlamalarının ya da herhangi bir eylemin devrimci olmasının kıstası hangi alanda yapılmış olması değildir; içeriği, talepleri ve kazanımlarıdır, süreci ileri taşıyıp taşımadığıdır.

Yine önemli bir diğer nokta da reformist, revizyonist önderliklerin 1 Mayıs'ın özünü karartmasına izin vermemek gerektiğidir. Bu konudaki en iyi ve yakın örnek 8 Mart Dünya Emekçi Kadınlar Günü'dür. 8 Mart'ın özünü karartmak isteyen egemenler, bu günü Dünya Kadınlar Günü olarak adlandırarak sınıfsal özünden uzak kutlamalarla tarihsel anlamını karartmaya çalışmaktadır. "Emekçi" kelimesinin kaldırılması basit bir kelime eksikliği gibi görünse de bu durum burjuvazi için kabul edilemez olanın yok sayılması yani 8 Mart'ın sınıfsal yanının karartılması ile eş anlamlıdır.

Aynı oyun 1 Mayıs üzerinde de oynanmak istenmektedir. 1 Mayıs "Bahar Bayramı" olarak adlandırılmakta, sınıfsal özü çarpıtılmak istenmektedir. Oysa 1 Mayıs bahar bayramı değil, işçi sınıfının uluslar arası birlik, mücadele ve dayanışma günüdür. Bu anlamı savunmak, bu şiarları kitleler içinde haykırarak önemlidir. 8 Mart'ta birçok ilde "erkeklerin alanlara alınmaması" bahanesi ile devrimcilerin alanlardan dışlanmasına karşı devrimcilerin ortak geliştirdikleri tavır ve bu doğrultuda organize edilen eylemler önemlidir ve ileriye taşınmalıdır. Bu birliktelikler ve eylemler aynı zamanda söz konusu tarihsel günlerin içini boşaltmaya çalışanlara verilen anlamlı cevaplar olarak algılanmalıdır.

Çalışmalarımızı alan tartışmalarına boğmadan; en geniş kitlelere bildirilerimiz, afişlerimiz, kuşlamalarımız, kahve, ev toplantılarımız, illegal, legal kitle gösterileri ve daha birçok araç ile ulaşmak ana hedefimiz olmalıdır. Geçen yıl yaşadığımız en büyük sıkıntı son günlere kadar yer sorununun tartışılması ve bir netliğin sağlanamamasından kaynaklı çalışmaların aksamasıdır. İstanbul gibi diğer illerde de devrimcilerin ortak birlikteliğini sağlamak, bu yönde en çok çaba harcayanlardan biri olmak, bu birlikteliği önemsemek ve oluşacak platformlarda üzerimize düşeni yerine getirmek önemlidir. Örneğin miting yürüyüşleri için devrimci kurumlar olarak belli bir noktadan başlamak, ortak pankartlar açmak, ortak sloganlara ağırlık vermek yapılabileceklerden sadece bir kaçıdır. Bu örnekleri çoğaltmak bize bağlıdır. Yine 1 Mayıs öncesi ortak olarak yapılacak açıklamalar kitlelerin bu birliktelikleri önemsemesi ve gelişmelerden haberdar olmasını da beraberinde getirecektir.

Birleşik, kitlesel ve devrimci bir 1 Mayıs için çalışmalarımıza hız verelim!

Devrimci 1 Mayıs Platformu'ndan açıklama

4 Nisan Pazartesi günü saat 12:00'de TMMOB Genel Merkezi'nde bir araya gelen Devrimci 1 Mayıs Platformu bileşenleri (Bağımsız Devrimci Sınıf Platformu, Demokratik Haklar Platformu, Devrimci Hareket, Devrimci Mücadele, Emekçi Hareket Partisi, Halk Kültür Merkezleri, Haklar ve Özgürlükler Cephesi, Kaldıraç, Proleter Devrimci Duruş, Partizan) bir açıklama yaparak 2005 1 Mayıs'ı için amaç ve planlarını kamuoyuna deklare ettiler. Platformun Yürütmesinde bulunan Av. Pınar Akbina'nın okuduğu basın metninde özelleştirme saldırılarının arttığı, iş-

sizlik ve yoksulluğun çığ gibi büyüdüğü, emperyalist saldırganlığın dizginlerinden boşaldığı bir dönemdir birleşik, kitlesel, devrimci 1 Mayıs'ın vurgusu yapıldı.

4857 sayılı kölelik yasası, Kamu Reformu Yasa Tasarısı, Sosyal Güvenlik Reformu gibi yasalarla sağlık ve eğitim başta olmak üzere kamu hizmet alanlarının satıldığına, NATO'nun ülkemizi komşu ülkelere karşı bir saldırı üssü yapmaya çalıştığına, F tipi hapisanelerde uygulanan tecrit ve izolasyona karşı 2005 1 Mayıs'ında alanlarda olmanın önemine değinilen açıklama basının sorduğu sorularla son buldu. (İstanbul)

Baştarafı Sayfa 32'de

Bu durum ise devrimci hatta ilerleme kaygısı güden ve devrimci eylem birlikteliğini isteyen her yapılanma açısından ciddi deformasyon anlamına gelir ki, bu da objektif olarak soyutlanmasını/marjinalleşmesini beraberinde getirir. Özellikle MLM hatta ilerleyen bizler açısından bunun yaşanması, kendi cephesini geniş tutma zorunluluğundan kaynaklanan politik yaklaşımından dolayı oldukça zor ve sıkıntılı bir mücadele hattının oluşması anlamına gelir ki bu, izlememiz gereken çizgiden uzaklaşmak demektir.

Son Dünya Emekçi Kadınlar Günü vesilesiyle yapılan 6 Mart eylemi bazı eksikliklerimizi berrak bir şekilde ortaya çıkarmıştır. Bu eylem bilindiği gibi yaklaşık 15 siyasi anlayışın ortaklaştığı ve örgütlediği bir eylemdir. Yani ortak bir eylemdir. Bu durumun oluşması devrimci cephe açısından umut vericidir. Bu olumlu durumun önümüzdeki sürece daha üst boyutta taşınması ise eylem birliklerinin sağlıklı temelde yaşama geçmesi ve olumlu bir pratik hatla mümkündür. Eğer eylem birliğinde bu yönlü eksiklikler oluşursa açıktır ki güven sorununun bunca yaşandığı koşullarda işi biraz daha zora sokma anlamına gelir. Bu eylemde ise bizim açımızdan kabul edilmesi zor ve kesinlikle mahkum edilmesi gereken sorumsuzluklar yaşanmıştır. Eylem birliğinde bizim için vaz geçilmez bir ilke olan eylemde birlik; ajitasyon ve propagandada serbestlik ilkesinin eylemde birlik yönü zayıflatılmıştır. Özellikle atılan sloganlarda oluşturulan anlayışa ters davranılmıştır. Elbette her siyasi yaklaşım eylem birliklerinde kendini ifade edecek sloganlarını kullanmalıdır. Ancak bunun her zaman ve her koşulda mutlaka yaşam bulması diye bir şey söz konusu değildir. Bu temelde ortaklaştığı noktada bunu ihlal etmemek, buna uygun bir pratik hat sergilemek önemlidir. Bu taşınan sorumluluğun bir gereği olarak görülmelidir.

Peki bunun yaşanmasının temelindeki ideolojik sorun nedir? Sorumluluk ve disiplin olgularının önemini kavrayamamak olarak ifade edebiliriz bunu. Bir siyasi anlayışın perspektifi doğrultusunda hareket ediyorsak onun belirlediği inisiyatif kabul etmek ve onun kıstaslarına uymak oldukça önemlidir. Bu örgütlü ya da örgütsüz, örgütlü düzeyi geri ya da ileri olan her birey için geçerli olan bir kuraldır. Bunu kabul etmemek açıktır ki dağınıklığı, düzensizliği ve disiplinsizliği doğuran bir sonuçta yol açar. Bu durum hele de geniş çaplı bir eylem birliğinde yansiyorsa sorun daha da vahim hale gelir. Bu durumlar münferit olaylar olarak açığa çıkabilir ancak her birey bu yönlü

sorumluluklarını kavradığı taktirde münferit olayların yaşanması engellenir. Yine bazı özgün durumlarda inisiyatif tanımayan bir birey olsa da o kitlenin ruh hali ve eylem anındaki psikolojisiyle düşünüldüğünde bütüne yayılma tehlikesini doğurur, bu durum ise eylemin içeriğini karartmaya, birliğin ruhunu bozmaya ve disiplin sorununun yaşanmasına kadar götürebilir. Bunun aşılması ise eylemde yukarıdan aşağı doğru oluşturulan inisiyatife güvenmek, onun hareket ve yönlendirme tarzına tabi olmaktan geçer. Elbette inisiyatif eksikliği ya da boşluğu oluşabilir ya da geri düzeye denk düşecek yaklaşımlar oluşabilir. Ancak inisiyatif boşluğunu gidermek adına, eylemin içeriğine ve biçimine müdahaleyi amaçlayan, kitleye yönelik yapılacak müdahaleler doğru değildir. İnisiyatifsizliği gidermek adı altında yapılan müdahaleler yeni problemleri doğurur. İnisiyatif noktasında eksik davranıldığı düşünülüyor ya da görülüyorsa ortaya konulan anlayış temelinde müdahalelerde bulunulabilir. Bunun yol ve yöntemleri bellidir. Ancak kendi anlayışımıza uygun düşmediğini düşündüğümüz yönlendirmelere, doğruyu yapma adına müdahale etmek açıktır ki kabul edilemezdir. Bu, sonrasının ideolojik mücadelesi olarak görülmelidir. Eylem anında yanlış bir yönlendirme olduğunu düşünsek dahi var olan yönelime uymak aslolanıdır. Diğer türlü davranmak çok başlılığı ve uyum sorununu yaratacaktır. Bu da açıktır ki birlik olmayı zedeleyen ve yıpratıcı bir durum oluşturur. Bu temelde dikkat etmek, inisiyatifi kırmamak, tam tersine inisiyatife ısrarla ve sonuna kadar uymak oldukça önemlidir. Bu temelde çeşitli sorunlar ortaya çıkabilmektedir. Kimi zaman sloganların kullanışında, kimi zaman kullanılan pankartlarda, kimi zaman eylemin içeriğinin pratik hattında bunlar yaşanmaktadır.

İşin önemli bir kısmını inisiyatifi tanımak ve onun kurallarına uymak şeklinde koymakla birlikte özellikle bu eksikliğimize neden olan ideolojik ve politik eksikliklerimizi görmek de oldukça önemlidir. Durumu sadece inisiyatif tanımaya indirgediğimizde açıktır ki mekanik bir algılayışa neden olabilir. Özellikle slogan ve pankartların seçiminde ve tercihinde yaşanan sıkıntıların aşılması ve doğru bir anlayışla ele alınması önemlidir. Özellikle sloganların atılmasında "radikalizmin" ele alınışında bazı yanlış ve sakat anlayışlar olduğunu ve bu sakat anlayışların sorumsuzluk düzeyine vardırarak pratiklere girildiğini görmekteyiz. Bu noktada genç yoldaşlar özellikle ön plana çıkmaktadır. Gençliğin verdiği ruh hali ve coşkuya hareket eden ve bunu ifade etme-

nin yolunu arayan bir yaklaşım söz konusudur. Öncelikle sloganlar, taşınacak pankartlar ve bir bütün olarak kullanılacak A/P malzemeleri eylemin içeriğine ve bileşimine, var olan kitlenin durumuna, koşulların uygunluğuna göre belirlenmeli ve çeşitlenmelidir. Özellikle A/P'de çeşitlilik ve zenginlik doğru ve bilimsel bir şekilde ele alınmalıdır. Ne reformist ve ekonomist anlayışların ortaya koyduğu perspektifle ve kitle kuyrukçuluğuyla, sadece eylemin içeriğine yönelik bir ele alışla olmalı ne de sadece eylemin nedeni olan toplumsal soruna indirgenmelidir. Ne de solcu ve sektör bir anlayışla sadece kendi dar örgütsel sorunları ve örgütsel A/P'ye indirgenmelidir.

Açıktır ki bizim sorunumuz son süreçteki pratiklerin de gösterdiği gibi ikincisi olarak belirginleşmektedir. Yani gerçekleşen eylemin içeriğini kuvvetlendirmek ve çeşitli toplumsal sorunlar ve bunun çözüm yolları noktasında bir zenginlikle ele almak yerine kendi ruhumuzu besleyecek içerikte ajitasyon ön plana çıkabilmektedir. Elbette bu da gerekli ve zorunludur. Ancak doğru temelde ele alındığı zaman etki gücü olacağı da muhakkaktır. Ve şu da unutulmamalıdır en radikal slogan atan en devrimci anlamına gelmemektedir. Bu dar örgütsel gücünü ajite etmenin ya da en sağlıksız şekilde ajite etmenin yolumdan başka bir anlam taşımaz. Kitleyi bilinçlendirecek, kitlenin somut durumuna ve gerçekliğine uygun ajitasyon ve propaganda malzemesi yaratacak ve bu temelde bir muhalif hareket yaratacak pratiğe girmeden oluşan ajitasyon ayakları yere basmayan; açıktır ki devrimci hattı darlaştırmış ve marjinalleşmiş bir içerikte olacaktır. Bu da halk hareketi yaratmak isteyen, devrimci mücadeleyi kitlelerle birlikte başaracağını düşünen yaklaşıma tezatlık oluşturur. Bu anlamda somut koşulların somut tahiline dayanarak her dönemin devrimci A/P malzemelerini yaratmak ve bunu öncü gücün gelenekselleşmiş sloganlarıyla özdeşleştirmek olmalıdır. Her eylemin kendi içeriğini boşaltacak ve kitlede rahatsızlık oluşturacak "radikalizme" ya da "devrimcilğe" düşmemek gerekmektedir. Ancak burada ekonomist, reformist ve kitle kuyrukçuluğuna da düşmemek önemlidir. Bunlar arasında pratikte ortaya çıkan usta ajitator ve propagandist özelliklerini kazanmak, kitlenin oluşan devrimci ruhunu ve yaklaşımını besleyecek şekilde ortaya koymak gerekmektedir. Yani var olan eylemi esas nedeni üzerinde işlerken onu besleyecek politik teşhir ve A/P de yapılmalıdır. Bu ikisi arasındaki diyalektik bağı ustaca kurmalı ve dengeyi her iki yönde de sağlamalı ve ucunu kaçırmamalıyız.

Genel politik yönelime, özgün sorunlara kilitlenmiş kitleyi var olan durumdan ileri taşımayı amaçlayan A/P yöntemi uygulanmaksızın, kitlelerin ruhunu ve dinamizmini yakalayamayacağımız görülmelidir. Aynı şekilde eylem birliklerinde ajitasyon ve propagandada serbestlik ilkesi aklımıza gelen ve sadece kendi geleneksel sloganlarımızı kullanacağımız anlamına gelmemelidir. Yine burada özellikle son süreçte ön plana çıkan bir yaklaşıma da işaret etmek gerekir. Bizlerin her eylemde illaki "illegal pankart açma" zorunluluğumuz yoktur. Yaklaşım olarak bu tür bir anlayışı savunmasak bile, (yani eylemlerde açılabilirliğini savunsak bile) öyle ele alışlar olabilmektedir ki, sanki katılan bütün eylemlerde "illegal pankart açma zorunluluğu" gibi bir yaklaşım içine girilmektedir. Ve bununla paralel bir biçimde katılan eylemlerde esas olarak illegal sloganlar öne çıkarılmakta, yapılan eylemin içeriğine ve nedenine yönelik slogan ya atılmamakta ya da çok az atılmaktadır.

Eylem birliklerinin sınırlamaları ve kurallarına uygun bir serbestlikten bahsedilebilir. Ama bu serbestlik bile kendi içerisinde bir sınırlılık taşır. Bu sınırlılığı da eylem esnasındaki eylem komitesi ya da inisiyatif belirler. Belirlenen bu sınırlara uyma zorunluluğunun mutlaka yaşama geçirilmesi gerekirken, A/P'deki serbestlik ilkesini sağlıklı şekilde kullanmak ise sürece ve soruna yönelik bakış açımızı en geniş materyallerle, geniş kesimlere taşımak ve onlara politik yönelimimizi anlatmakla olacaktır. Doğru ve etkili olan kitleleri aydınlatacak ve bilinçlendirecek olan yöntem budur. Bu temelde somut koşullara uyan etkili materyaller yaratmak ise her militanın gelişim seyrini ve sürece katkısını arttıracaktır. Enerjimizi ve emeğimizi bütünlük, birlik ve disiplinli olmaya harcarken, somut koşullara uyarlanan etkin çalışmaları örmeye çalışmak da gerçek devrimci kimliğimizin oluşmasını hızlandıracaktır.

Önümüzdeki süreçte özellikle 1 Mayıs gibi önemli gündemler vardır. Bu temelde özellikle oluşacak eylem birliklerine dikkat etmeliyiz. Ve sürecin etkili A/P malzemelerini yaratarak gündemlerimizi ve genel politik gündemleri kitlelere taşıma ve onlarda somut bir güce dönüştürme çabası içerisinde olmalıyız. Bulduğumuz her alanda özellikle bütün devrimci anlayışlarla bir araya gelerek, devrimci 1 Mayıs için çalışmalarımıza hız vermeliyiz. Ve özellikle 2005 1 Mayıs'ının, 8 Mart Dünya Emekçi Kadınlar gününde Beyazıt'ta gösterilen devrimci iradede örnek alınarak bütün ülke çapında, çalışma yürüttüğümüz bütün alanlarda örülmesinin gerekliliğini görmek zorundayız..

İŞÇİ-KÖYLÜ

BİZ HALKIZ GELECEK ELLERİMİZDEDİR

UMUT YAYIMCILIK VE BASIM SANAYİ LTD.
ŞTİ
Yönetim yeri: Gureba Hüseyin Ağa Mah.
İmam Murat Sok. No:14/1
Aksaray-Fatih/İSTANBUL.
Tel: (0212) 521 34 30, 531 48 53 FAKS: (0212)621 61 33
Sahibi ve Yazışmaları Müdürü: Numan BOZER
Baskı: Gün Matbaacılık
Genel Dağıtım: YAY-SAT
@mail: umutyayimcilik@superonline.com

BÜROLAR

♦ KARTAL: HAMAM SOK. DEMİRLİ İŞHANI NO: 57/14 KARTAL, TELEFAXS: (0216) 306 16 02 Cep: 0 544 521 34 30
♦ ANKARA: TUNA CAD. ÇANAKÇI İŞHANI NO:11 KAT:3 DAİRE:32 ÇANKAYA TEL: (0312) 432 23 01 Cep: 0 535 562 33 72
♦ İZMİR: GAZİOSMANPAŞA BULVARI, KOÇAŞ İŞHANI NO: 87, DAİRE:318 KONAK, TELEFAXS: (0232) 441 93 09 Cep: 0535 310 31 84
♦ MALATYA: DABAKHANE MAHALLESİ, BOZTEPE CAD., BABACAN İŞHANI NO:9 KAT:1/16 MALATYA TEL: (0422) 325 78 13 Cep: 0536 697 94 19
♦ BURSA: SELÇUK HATUN MAH. ÜNLÜ CAD. SÖNMEZ İŞ SARAYI KAT: 2 NO: 185 HEYKEL, TEL: (0224) 224 09 98 Cep: 0 536 613 81 98
♦ SAMSUN: KALE MAH., YUSUF KEFELİ İŞHANI, KAT: 6 NO: 9, TEL: (0362) 435 64 57 Cep: 0 537 597 69 84
♦ MERSİN: ÇANKAYA MAH. SİLİFKE CAD. ÜZÜM İŞHANI KAT: 1 NO: 47 MERSİN
♦ AVRUPA MERKEZ BÜRO: WESELER STR 93 47169 DUISBURG-DEUTSCHLAND TEL: 0049 203 40 60 958 FAKS: 0049 203 40 60 959

Devrimci 1 Mayıs için pratiğimizden dersler çıkaralım!

Ajitasyon ve Propagandada sorumluluk ve disiplinin önemini kavrayalım...

lar olmaktadır. Eylem birliklerinde oluşan sıkıntılar ise devrimci-demokratik safların zayıflamasına, güven sorununun yaşanmasına ve nihayetinde ortak sorunlar karşısında parçalı bir durumun oluşmasına kadar gidebilmektedir. Bu durum geçmişten bugüne taşınan önemli sorunlardan bir tanesidir.

Devrim cephesinin güçlü olması karşı devrimciler açısından elbette sıkıntılı ve istemedikleri bir durumun oluşması anlamına gelecektir. Hatta var olan gerçekliğe indirgeyerek TC açısından bakarsak; demokratik cephenin bile kuvvetli olması onun tahammül edemeyeceği ve her dönem zayıflatmak için elinden geleni yapacağı bir durum olarak yorumlanabilir. Bu onun faşist yapısından ileri gelen bir durumdur. Gerçek demokrasi onun için düşman anlamına gelmektedir. Bu düşmanın zayıf olması hatta mümkünse olmaması için elinden gelen her türlü yöntemi uygular. Devrimciler özellikle de MLM'ler içinse demokrasi cephesinin ya da devrim cephesinin kuvvetli olması ve bunun gerekliliklerinin usta bir şekilde yaşam bulması ise aynı şekilde can alıcı bir öneme sahiptir.

Özellikle ülke devrimimizin demokratik devrim yolunu izlemesi zorunluluğu ve bu nedenle de ezilen sınıfların demokratik halk devrimi temelinde örgütlenmesi gerekliliği ise çeşitli renkten sömürü çarkı içinde ezilen sınıfların ve bu sınıfların temsilcilerinin bir potada eritilmesini, enerji ve güçlerini karşı devrim için harcamalarını sağlamak açısından daha önemli kılmaktadır. Ancak sınıfsal özellikler açısından zengin bir çeşitliliğin olması bu görevin daha zor ve karmaşık olmasını sağlamaktadır. Özellikle bugünün koşullarında ortaklığın ve birlikte hareket etmenin en önemli aracı olan eylem birlikleri noktasında azımsanmayacak sıkıntı-

Bunun bir çok nedeni söz konusudur. Kimi dönem keskin ideolojik ayrılıklar buna neden olabilirken kimi zaman politik yaklaşımdaki farklılıklar neden olabilmektedir. Kimi dönem ise daha geri ve basit sorunlar bunda etkili bir faktör olarak belirginleşmektedir. Özellikle tarihsel olarak ayrışmaların getirdiği husumete kadar götüren yaklaşımlar buna neden olabilirken kimi dönem "öndercilik" hastalığının yarattığı ve ön plana çıkmanın cazibesinin oluşturduğu yaklaşımlar buna neden olabilmektedir. Ya da dönem dönem kullanılacak sloganlarda ortaklık yakalayamamanın getirdiği biçimsel sorunlar ayrılık nedenleri olabilmektedir. Elbette eylem birlikteliklerinin yakalanmasındaki bu sorunlar ve nedenleri yanında olumlu olarak değerlendirilecek bir çok pratik de söz konusudur.

Ancak geçtiğimiz şu dönem eylem birlikteliklerinin önemi ve gerekliliğini daha çok hissettiren bir dönemdir. Bu gereklilik var olan toplumsal muhalefetin zayıf oluşu, devrimci hareketin genel bir geriliği göz önüne alındığında daha anlaşılır olacaktır. Bu gerekliliğin belirlendiği gö-

revlerin karşısında ise genel olarak ortaya koyduğumuz sorunlar durmaktadır. Bu yazıda ise bu sorunların genel olarak nedenlerine detaylı inmek ve genel anlamda bir anlayış koymak yerine özellikle bizim açımızdan çıkan eksikliklere yönelik bir yaklaşım ortaya koymaya çalışacağız. Özellikle eylem birlikteliklerinin oluşturduğu sorumluluk bilincinin henüz tam anlamıyla kavranmadığı yaşanan pratiklerde kendini göstermiştir. Bunun ideolojik nedenleriyle birlikte ortaya koymaya çalışarak önümüzdeki süreçte dikkat etmemiz gereken noktalara vurgu yapmaya çalışacağız.

Öncelikle bir örgütlenme içerisinde en önemli nokta disiplin ve sorumluluktur. En esnek örgütlenmelerde dahi bu iki olgu vazgeçilmez bir şekilde yaşam buldurulur. Bunlar olmaksızın bir arada hareket etmenin zemini sağlanamaz. Bir güç, bir bütünlük için zorunlu olan bu öğelerin düzeyi ve seviyesi ise her yapılanma açısından belli farklar içerir. Ve birliği oluşturan unsurlar tarafından ortak bir anlayışla kıstaslar belirlenir. Eğer bu kıstaslar birey ya da herhangi bir örgüt için uygun değilse zaten en başta bu oluşum içinde yer alınmaz. Ve tavır net olarak belirginleşir. Ancak bir kez uygulanacak kıstasların altına imza atıldığında ise mutlaka bunlarda sonuna kadar ısrarlı olmak ve riayet etmek önemlidir.

değerler bütünü içinde, kendi ahlaksal kurallarını ve değerler silsilesini yaratmıştır. Bunlar tarihsel olarak haklılığından aldığı güçle, bugün ezilen toplumsal kesimler açısından önemli ve oldukça doğru bir nitelik taşımaktadır. Bu haklılık temelinde oluşan doğru değerleri taşımak, geliştirmek ve bir bütün toplumsal değişimin önemli ve vazgeçilmez parçası olarak görmek gerekmektedir. Bu bakış açısı devrimin sadece ekonomik bir değişim ve dönüşüm olmadığı aynı zamanda ahlaki, kültürel bir değişim ve dönüşüm olduğunu kavramaktan geçmektedir. Ve açıktır ki bugün açısından devrimci hareketin kendine iktidar alanları yaratması, geniş halk kesimlerini harekete geçirmesi aynı zamanda ahlaki ve kültürel değerleri bilimsel temelde yaşam buldurmasıyla da doğrudan ilintilidir. Öncelikle de kendi yaşamında bu değerleri hayata geçirerek samimi ve güven veren bir portre çizmelidir.

Devrimcilerin de öncelikle birbirlerine güvenmeleri oldukça önemlidir. Özellikle birlikte hareket etme zaruretinin kendini dayattığı koşullarda güven vaz geçilemez bir öğe olmaktadır. Bunun sarsıldığı/zedelendiği noktada ise ayrılıklar kopuşlar başgöstermektedir. "Çuvaldızı kendimize iğneyi başkasına batırma" anlayışı ile hareket etmemiz açıktır ki öncelikli olarak

kendimize olan saygımızdan ileri gelmektedir. Bu anlayış bizim açımızdan vazgeçilmezdir. Doğruyu bulmak yanlıştan arınmak için bu gereklidir. Kendi hataları karşısında doğru ve bilimsel bir yaklaşımla hareket etmeyen hiçbir yapılanma başkasına karşı etkin ideolojik ve politik mücadele yürütemez. Yürütmeye çalışsa da

güven vermez, ciddiye alınmaz. Doğruları dillendiren ama yaşam buldurmayan, doğruların soyut savunucusu pozisyonda ele alınır.

Devamı Sayfa 31'de

Beyazıt

Özellikle devrimci ahlak ve değerler açısından soruna baktığımızda yani işi sınıfsal öze indirdiğimizde bu daha büyük bir önem taşımaktadır. Devrimci mücadele yüzyılların oluşturduğu